

Raftul Denisei

Peter Carey

Viața mea clandestină

roman

20 DE ANI HUMANITAS

HUMANITAS fiction

Peter Carey

Viaţa mea clandestină roman

Che e un puşti de şapte ani care a crescut alături de bunica lui aristocrată într-un apartament din Upper East

Side, iar Dial, o frumoasă hipiotă pasionată de literatură, cu idealuri progresiste. Când aceasta intră în viaţa celor doi, lucrurile iau o întorsătură nebănuită, care-l proiectează pe micul Che într-o lume total nouă. Având iniţial un simplu rol de intermediere între Che şi adevărata lui mamă, Dial se va converti, treptat, în figura maternă îndelung aşteptată de copil. Periplul lor include fuga de poliţie, camuflarea identităţii reale a lui Che, întâlnirea cu mai multe comunităţi bipiote, pe fundalul unei Americi tulburi, cea a anilor ’60. La sfârşitul unui montagne-russe de întâmplări care contaminează cititorul cu suspansul lor, rămâne întrebarea: va reuşi Che să-şi regăsească familia legitimă sau, dimpotrivă, va alege clandestinitatea, care i-a oferit şansa să trăiască pe viu ceea ce alţii află numai din cărţi?

PETER CAREY

Viaţa mea clandestină

Traducere din engleză şi note de

VALI FLORESCU

Raftul

Denisei

Colecţie coordonată de

DENISA COMĂNESCU

Coperta

ANGELA ROTARU

Redactor

ANDREEA RĂSUCEANU

EDITURA HUMANITAS FICTION Piaţa Presei Libere 1, 013701 Bucureşti, România tel. 021/408 83 73, fax

021/408 83 74 www. humanitas.ro
Comenzi CARTE PRIN POŞTĂ: tel. /fax 021/311 23 30 C.P.C.E.
— CP 14, Bucureşti e-mail: cpphumanitas.ro www.libhumanitas.ro
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României CAREY, PETER
Viaţa mea clandestină / Peter Carey; trad.: Vali Florescu.
— Bucureşti: Humanitas Fiction, 2010 ISBN 978 – 973 – 689 – 366 – 7 I. Florescu, Vali (trad.)
821.111 (94)

Pentru Bel

Nu existau fotografii cu tatăl băiatului în casa din nordul statului New York. Fusese *persona non grata* de la Crăciunul anului 1964, cu şase luni înainte de naşterea copilului. Existau însă numeroase poze cu mama lui. Iat-o, aici are părul scurt şi blond, iar bronzul îi accentuează albul ochilor. Şi tot ea e şi aici, cu părul negru, şi nu seamănă cu fata blondă nici măcar cât o soră, deşi parcă în ochi au aceeaşi strălucire atentă.

Se spunea că e şi ea actriţă, la fel ca bunica ei. Se putea preschimba în oricine dorea. Băiatul nu avea niciun motiv să se îndoiască de asta, dat fiind faptul că nu-şi mai văzuse mama de când avea doi ani. Era fiica rătăcitoare, sfânta căzută din ceruri, asemenea icoanei pe care bunicul o adusese odată de la Atena – argint strălucitor, tămâie cu iz de mosc – deşi nimeni nu-i spusese niciodată băiatului cum miroase mama lui.

Apoi, când băiatul avea aproape opt ani, o femeie ieşise din lift şi intrase în apartamentul de pe Sixty-second Street, iar el o recunoscuse imediat. Nu-i spusese nimeni să se aştepte la aşa ceva.

Cam aşa stăteau lucrurile dacă erai crescut de bunica Selkirk. Erai un soi de insectă drăgălaşă şi trebuia să faci cunoştinţă cu lucrurile prin propriile tale antene, prin intermediul modelelor caleidoscopice din ochii celorlalţi. Nimeni n-ar fi visat vreodată să-ţi spună uite-o

pe mama ta, se întoarce la tine. În loc de asta, bunica lui i-a zis să-şi pună puloverul. Şi-a luat geanta, şi-a căutat cheile, după care au pornit toţi trei către Bloomingdale’s, de parcă ar fi fost un magazin de delicatese. Nimic deosebit, asta făceau şi când erau doar ei doi. Traversau parcul, apoi o luau în jos pe Lex. Băiatul stătea aproape de străina aceea superbă, cu un rucsac kaki burduşit în spate. Sângele lui era şi sângele ei, şi-l auzea acum zvâcnindu-i în urechi. Şi-o închipuise blondă, cu privire ageră, zveltă şi întinsă ca un arc, semănând bine cu bunica, însă mai zvârlugă. Era complet diferită; era exact la fel. Când au ajuns la Bloomingdale’s, începuseră deja să se certe pe numele lui.

Cum i-ai spus lui Che? a întrebat-o pe bunică.

I-am spus pe nume, a răspuns bunica Selkirk, ciufulind părul băiatului, a cărui nuanţă văratică începea să se închidă. Aşa i-am spus. I-a aruncat mamei un surâs alb şi strălucitor. Băiatul s-a gândit: O, o!

Mie mi s-a părut că i-ai spus Jay, a zis mama.

Bunica s-a întors cu o privire tăioasă spre vânzătoarea care era ocupată să se holbeze la mama cea hipiotă.

Aş vrea să încerc un Artemis, vă rog.

Bunica Selkirk era ceea ce se numeşte o femeie din Upper East Side – pometi înalţi, păr grizonant perfect coafat – totuşi, ea însăşi se cataloga în cu totul alţi termeni. Sunt ultimul suflet boem, îi plăcea să spună, în primul rând băiatului, asta însemnând că nimeni nu-i spunea ei ce să facă, cel puţin nu de când bunicul Selkirk îl aruncase pe Buddha pe fereastră şi se mutase cu Piticania aia otrăvită.

Pe lângă asta, bunicul mai făcuse o sumedenie de alte lucruri, printre care că renunţase la locul din consiliul de administraţie şi se dedicase vieţii spirituale. Când plecase el, plecase şi ea. Apartamentul din Park Avenue era al bunicii, fusese dintotdeauna al ei, însă acum dacă îl foloseau o dată pe lună. Cea mai mare parte a timpului şi-o petreceau la Kenoza Lake, lângă Jeffersonville, New York,

un oraş de vreo patru sute de suflete, unde nu locuia „nimeni”. Bunica făcea vase de ceramică raku[1] şi vâslea la o barcă grea, de scândură. După asta, băiatul nu prea şi-a mai văzut bunicul, singura lui legătură cu el fiind cărţile poştale acoperite cu un scris minuscul pe care le primea din când în când. Buster Selkirk era în stare să facă să încapă un întreg roman pe o singură carte poştală.

În ultimii cinci ani, fuseseră doar ei doi, bunica şi băiatul. Ea punea în undiţă râma vie ca să prindă bibanul cu gura largă şi tot ea îi spusese Jay în loc de Che. Nu era prin preajmă niciun copil cu care să se joace. Nu avea niciun animal de casă, fiindcă bunica era alergică. Însă toamna erau mere Coxs Pippins[2], furtuni puternice, picioare goale, noroi cald şi stele din sticlă spartă şi împrăştiată pretutindeni pe cerul răcoros. Nu poţi învăţa lucrurile astea nicăieri, a zis bunica. I-a spus că are de gând să-i ofere o educaţie victoriană. Era mai bună decât „toate astea”.

Dar a fost botezat Che, nu-i aşa?

Încheietura bunicii era albă şi netedă precum burta de plătică. Partea bronzată a braţului ei era cafenie, însă parfumul îl încercase pe partea albă – sânge albastru, la asta se gândise privindu-i venele.

Botezat? Tatăl lui e evreu, a zis bunica. Mireasma asta e prea bătrânicioasă pentru ea, i-a spus femeii de la Bloomingdale’s, care a ridicat o sprânceană prudentă către mamă. Mama a dat din umeri, a „ce să-i faci?”. Prea floral, a zis bunica Selkirk, fără pic de îndoială în propriu-i fler.

Deci cum îl cheamă, Jay?

Bunica s-a răsucit pe călcâie şi băiatul a simţit un soi de izbitură şi un plescăit neaşteptat în stomacul gata să i se reverse. Ce-ai de te cerţi cu mine? a şoptit. Tu nu-nţelegi ce vorbesc cu tine?

Vânzătoarea şi-a strâns gura pungă, absorbită de

1 Tip de ceramică japoneză de culoare închisă, cu aspect aparent rudimentar, smălţuită cu lac de plumb, folosită în ceremonia ceaiului.

2 Sau Coxs Orange Pippin, specie de mere originară din Marea Britanie, creată în secolul al XIX-lea de horticultorul Richard Cox.

discuţii.

Dă-mi Chanelul, a zis bunica Selkirk.

În timp ce vânzătoarea împacheta parfumul, bunica Selkirk a scris un cec. Apoi şi-a luat mănuşile din piele de ied deschisă la culoare de pe tejgheaua de sticlă. Băiatul a privit-o cum şi le pune, deget cu deget, subţiri, dar rezistente precum pielea de ţipar. Le simţea gustul în gură.

Doar nu vrei să-i spun Che în Bloomingdale's, a susurat ameninţător bunica, oferindu-i în cele din urmă cadoul mamei.

Şşş, a zis mama.

Bunica a ridicat brusc din sprâncene.

Lasă-te purtată de val, a spus mama. Băiatul a mângâiat-o pe şold şi l-a găsit plăcut la pipăit şi neîncorsetat.

De val? Bunica avea un surâs larg şi înfricoşător şi ochi de un albastru-deschis plini de furie. Auzi, să mă las purtată de *val!*

Vă mulţumim, a spus fata, pentru că aţi cumpărat de la Bloomingdales.

Bunica a privit-o pe mama cu toată atenţia. Asta cred comuniştii? Che! a strigat, fluturându-şi degetele înmănuşate, ca într-o partidă de mimă.

Nu sunt comunistă, OK?

Băiatul nu voia decât linişte şi pace. Le-a urmat, cu stomacul scoţându-i zgomote de protest.

Che, Che! Lasă-te purtat de val! Uită-te la tine! Crezi că ai putea să fii chiar mai ridicol de atât?

Băiatul s-a gândit îndelung la mama lui cea ilegitimă. Ştia cine e, deşi nimeni n-o spunea clar şi răspicat. O ştia aşa cum se obişnuise să prindă din zbor lucrurile importante, din aluzii şi şoapte, auzind pe cineva vorbind la telefon, deşi acest eveniment aparte era mult mai limpede, o ştia din secunda în care ea năvălise în apartament, din felul în care îl ţinuse în braţe şi-l strânsese mai-mai să-l sufoce şi-l sărutase pe gât. Se gândise la ea în atât de multe nopţi şi iată că acum se afla aici, neschimbată, total diferită – cu piele de culoarea mierii şi

păr încurcat, în cincisprezece nuanţe. Avea şiraguri de mărgele hinduse la gât, clopoţei minusculi de argint la glezne, era un înger trimis de Dumnezeu.

Bunica Selkirk a apucat-o de mărgelele hinduse. Ce-s astea? Asta poartă acum clasa muncitoare?

Eu sunt chiar clasa muncitoare. Prin definiţie.

Băiatul a strâns mâna bunicii, însă ea şi-a eliberat-o, nervoasă. Unde-i tatăl lui? îl dau mereu la televizor. Se lasă şi el purtat de val?

Băiatul a râgâit discret în palmă. Era imposibil să-l fi auzit cineva, însă bunica a făcut vânt cu mâna, de parcă ar fi prins o muscă. I-am zis Jay fiindcă mi-era teamă pentru tine, a spus în cele din urmă. Poate ar fi trebuit să-i spun John Doe. Dumnezeu să mă ajute, a strigat, şi mulţimile s-au despărţit în faţa ei. Acum înţeleg că mi-am făcut griji ca proasta.

Mama l-a privit pe băiat ridicând din sprâncene şi, într-un final, i-a luat mâna într-a ei. El a fost încântat să i-o simtă în jurul mâinii lui, plăcută la atingere şi liniştitoare. Ea l-a gâdilat pe ascuns în palmă. El a ridicat ochii spre ea, zâmbind. Ea a privit în jos spre el, surâzând. Lângă ei, bunica era foc şi pară.

De-asta ţi-am plătit studiile la Harvard? A oftat. Rău a mai ajuns familia Rosenberg.

Băiatul nu mai auzea nimic, topit de dragoste.

Acum erau deja pe bulevardul Lexington şi bunica lui se uita după un taxi. În mod normal, s-ar fi repezit spre primul taxi. Doar că acum mâna lui se afla în mâna mamei lui adevărate şi erau marsupieni ce fugeau spre metrou, râzând.

În Bloomingdales, totul fusese atât de alb şi de scânteietor, din alamă strălucitoare. Acum alergau pe trepte în jos. Aproape că zburau.

La turnicheţii de la metrou i-a dat drumul la mână şi l-a împins pe sub bara de acces. Şi-a strecurat rucsacul pe dedesubt. El chicotea, beat de fericire. Râdea şi ea. Păşiseră pe o altă planetă şi, când au năvălit pe peron, tavanul era acoperit de o rugină stranie, iar podeaua era

pătată şi punctată de gumă înnegrită – deci asta era lumea reală, al cărei vaiet ajungea la el prin grătarele de aerisire de pe Lex.

Au fugit amândoi spre trenul local, în timp ce inima-i bubuia şi stomacul îi era plin de balonaşe, ca o spumă de îngheţată. Ea i-a mai luat o dată mâna şi i-a sărutat-o, împiedicându-se.

Trenul de ora 6 l-a purtat prin bezna brăzdată de bobine de sârmă desfăşurate, şi întreaga lui viaţă s-a schimbat pe loc. A mai râgâit o dată. Vagoanele se legănau şi scârţâiau, iar din întunericul ferăstruit răsăreau brusc în faţa ochilor săi hăţişuri dese de cabluri grosolane. Şi apoi s-a aflat, pentru prima oară în viaţa lui, în Gara Grand Central şi au pornit iar pe peronul metroului, mână în mână, alunecând amândoi, asemenea unor iezi nou-născuţi.

Erau oameni care locuiau în cutii de carton. Un băiat orb îşi zornăia monedele de zece şi douăzeci şi cinci de cenţi într-o cutie de metal. Metroul aştepta, pictat ca un războinic, şi au sărit în el împreună, iar uşile s-au închis, crude ca nişte capcane, harşti, harşti, harşti, şi s-a trezit cu faţa lipită de rochia de culoarea iasomiei a mamei lui. Mâna ei îi sprijinea ceafa. Se afla sub pământ, aşa cum îi prezisese Cameron de la 5D. O să vină după tine, omule. O să te ia pe sus şi o să te ducă de-aici.

În tunelele dintre Times Square şi Port Authority, un ciudat a trecut pe lângă ei şi a ridicat un pumn. Tot înainte! a strigat.

Te cunoştea, aşa-i?

Ea s-a strâmbat.

ESSD?

Ea n-avea cum să se aştepte la asta – Cameron îl învăţase politică.

E MP? a întrebat el.

Ea a pufnit în râs. Tu te-auzi ce spui? a zis. Ştii ce înseamnă SSD?

Studenţi pentru o Societate Democratică, a zis el. MP este Muncitoresc Progresist. Sunt facţiunea maoistă. Vezi,

eşti celebră. Ştiu totul despre tine.

Nu prea cred.

Eşti cam ca Weathermen[3].

Ce sunt?

Sunt sigur de asta.

Ai greşit facţiunea, scumpule.

Îl tachina. N-ar fi trebuit s-o facă. El se gândise la ea în fiecare zi, mereu, când stătea pe doc, lângă lac, unde ea era lumina îngerească, arzătoare, a soarelui. Ştia că şi tatăl lui e celebru, îl vedea la televizor, un soldat în luptă. David a schimbat istoria.

Au aşteptat la coadă. Lângă ei se afla un bărbat cu un geamantan legat cu sfoară verde-aprins. Nu mai fusese în viaţa lui într-un asemenea loc.

Unde mergem?

Era un bărbat cu faţa crestată de riduri adânci, precum cele pe care le făcea el jucându-se în ceara de albine a bunicii, cu aţă. Acesta a zis: Autobuzul ăsta merge la Philly, mititelule.

Băiatul nu ştia ce e aia Philly.

Stai aici, a zis mama, şi a plecat. A rămas singur. Nu-i prea plăcea treaba asta. Mama traversase holul şi vorbea cu o femeie înaltă şi subţire, cu o faţă posomorâtă. S-a dus să vadă ce se întâmplă şi ea l-a înşfăcat de braţ şi l-a strâns bine. El a ţipat. Nu ştia cu ce greşise.

M-a durut.

Tacă-ţi fleanca, Jay. La fel de bine ar fi putut să-i tragă una peste picioare. Era o străină, cu chipul străjuit de sprâncene mari şi întunecate.

Mi-ai zis Jay, a strigat el.

Taci. Pur şi simplu, taci.

N-ai voie să-i zici cuiva să tacă.

---

3 Weathermen sau the Weather Underground Organization, organizaţie americană radicală de stânga, fondată în 1969 de lideri şi membri ai SSD, celebră pentru campania intensă împotriva guvernului şi a unor bănci, desfăşurată între 1969 şi mijlocul anilor ’70, constând în bombardamente, revolte şi atacuri asupra unor închisori, precedate de comunicate ce dezvăluiau motivele acestor acţiuni.

Ea a căscat ochii mari. L-a tras afară din coada de la bilete şi, când i-a dat drumul, încă mai era furioasă pe el. Ar fi putut să fugă, însă a urmat-o dincolo de o uşă batantă prăpădită, pe un hol lung cu cărămizi de zgură albă şi miros de pipi peste tot şi, când a ajuns la o uşă pe care scria TOALETĂ, s-a întors şi s-a aşezat pe vine în faţa lui.

Trebuie să te porţi ca un băiat mare, a zis.

Am doar şapte ani.

N-o să-ţi zic Che. Iar tu să nu-mi spui în niciun fel.

Nu-mi spune să tac.

OK.

Pot să-ţi spun mamă?

Ea a tăcut, cu gura deschisă, căutând ceva în ochii lui.

Poţi să-mi spui Dial, zise într-un final, şi sângele îi urcă în obraji.

Dial?

Da.

Ce fel de nume e ăsta?

E o poreclă, scumpule. Acum haide. L-a strâns tare la piept şi el i-a mirosit încă o dată parfumul atât de plăcut. Era obosit şi-i era puţin greaţă.

Ce e aia poreclă?

Un nume secret pe care ţi-l dă lumea fiindcă te place.

Îmi place de tine, Dial. Zi-mi şi tu Che.

Îmi place de tine, Jay, a zis ea.

Au cumpărat biletele şi au găsit autobuzul şi, curând, acesta se târâia prin Lincoln Turmel şi ajungea la jalnica barieră cu plată spre autostrada care ducea la New Jersey. Era prima oară când îşi amintea să fi fost cu mama lui. Avea sacoşa de la Bloomingdale’s strânsă în poală şi nu se gândea la nimic, era doar uimit şi tulburat de faptul că primise ceea ce-şi dorea cel mai tare.

Mulţi ani mai târziu uitase multe, însă scena asta şi-o amintea – era un loc bun, iar mama a ridicat suportul metalic dintre cele două scaune, ca băiatul să-şi poată sprijini obrazul de braţul ei. Când şi-a îndesat rucsacul imens între picioare, i-a scris în palmă un mesaj secret, cu

unghii de un rozaliu natural, de scoică, şi degete cafenii.

Ştiu ce-ai scris, a zis el.

Nu prea cred.

Şi-a golit buzunarul de la spate al şortului şi şi-a găsit creionul galben ronţăit la capăt. Şi-a pus cartea de vizită a tatălui lui Cameron pe genunchi şi a scris cu grijă DILE[4] pe versoul ei. După ce ea a citit ce-a scris, a băgat totul la loc.

Oho. Da ştiu c-ai o groază de chestii la tine.

Hârtiile mele, a zis el.

Nu ştiam că băieţii au hârtii.

Băiatul ar fi vrut să găsească ceva de zis, dar n-a găsit nimic. Au rămas aşa o vreme. A privit de-a lungul culoarului dintre scaune. Nu mai fusese niciodată cu un autocar Greyhound şi a fost foarte fericit când a văzut toaleta din spate.

Eşti foarte înaltă, Dial, a zis în cele din urmă.

Înaltă pentru o fată. Nu sunt pe gustul tuturor.

Eşti pe gustul meu, Dial.

Ea a izbucnit brusc în râs şi şi-a dus mâna minunată la gură. Şi-ar fi dorit să-i poată spune mamă.

Ai multe culori, Dial. Băiatului îi ardeau urechile. Nu ştia nici el de unde-i veneau toate cuvintele astea. Bunica ar fi fost mirată să-l audă vorbind atât de mult.

Mama şi-a scos o fâşie de mătase din păr şi şi-a tras-o peste un ochi ca pe o mască, privindu-l prin ea, un lan de grâu, fiecare sământă şi fiecare tulpină de altă culoare. Avea nasul mare şi buzele cărnoase. Era foarte frumoasă, toată lumea spunea mereu asta, însă în realitate era şi mai şi, îi întrecea orice închipuire.

Sunt o fărâmiţită, a spus.

Ce e aia o fărâmiţită, Dial?

L-a pupat din senin pe obraz.

O fărâmiţă din asta şi o fărâmiţă din aia.

L-a cuprins din nou sfiala şi a privit în sus pe culoar. Parbrizul reflecta lumina soarelui, tot numai steluţe.

---

4 Marcă americană de automobile, fabricată în Reading, Pennsylvania, între 1914 şi 1916. Scriere greşită, prin omofonie, a numelui Dial (dial — cadran; a forma un număr de telefon).

Dial căuta ceva în rucsacul mare de excursionist dintre picioare. Avea o groază de cărţi acolo, se vedeau clar; a mai văzut nişte bomboane şi nişte şosete galbene.

Cum o să mă găsească bunica?

Cartea pe care tocmai o scotea acum avea pe copertă doi câini care se băteau, peste tot era sânge, i-a întins un baton de ciocolată Hershey. Ciocolata era moale şi îndoită. Mulţumesc, a zis el. Cum o să mă găsească, Dial?

Ea şi-a deschis cartea cea ciudată, undeva la început. El a remarcat cu neplăcere faptul că ea a deschis-o până i-a pocnit cotorul.

Bunica ştia că noi o să fugim?

Îhâm, a zis ea, şi a dat foaia.

El a savurat ciocolata topită, dus pe gânduri.

E bună ciocolata? a întrebat ea în cele din urmă.

Da, Dial. Mulţumesc. E preferata mea.

Ea şi-a lăsat cartea cu câini în poală. O să vorbeşti cu ea în curând, a zis. O s-o sunăm.

Unde mergem?

Ai auzit – la Philly.

În afară de-asta.

E o surpriză, scumpul meu. Nu mai fi aşa îngrijorat. E cea mai frumoasă surpriză posibil.

S-a întors la cartea ei. El s-a gândit: Dacă bunica ar fi ştiut că plec, m-ar fi pupat de la revedere. În afară de-asta, l-ar fi pus să-şi ia geamantanul şi să-i promită c-o să se spele pe dinţi. Asta însemna că bunica lui era împotriva acestor lucruri. Semn bun, s-a gândit el.

Ce fel de surpriză? a întrebat. Exista o singură surpriză pe care şi-o dorea. Inima a început să-i bată iar cu putere.

Una foarte, foarte frumoasă, a zis ea, fără să ridice privirea.

El a întrebat dacă e vorba de un motel, fără să creadă totuşi nici măcar pentru o clipă că ea se referă la un lucru atât de puţin important.

Mai mult decât atât, a zis ea. Şi a dat pagina.

El a întrebat dacă e vorba despre plajă, însă era

destul de sigur că nici asta nu era. Vorbele lui au făcut-o să lase iar cartea jos. Îţi place să înoţi în Kenoza Lake?

Ştii de lac?

Scumpul meu, tu şi cu mine am fost acolo împreună.

Ba nu, a zis el nedumerit.

La Kenoza Lake.

Dar la Kenoza Lake el n-avusese niciodată mamă. Asta era marea chestie. În amintirea lui, era întotdeauna vară, drumurile erau înţesate de flori de splinuţă şi femeile din sat veneau să fure hortensiile albe, aşa cum le furaseră odinioară şi mamele lor. Gâştele sălbatice se îndreptau spre Canada şi Boeingurile desenau dâre albe răsucite pe cerul albastru şi rece – singurătate şi speranţă, umflându-se în voie, asemenea florilor de hârtie în apă.

Întotdeauna era vară, întotdeauna răcorită de apropierea toamnei, de absenţa mamei care se simţea peste tot în aerul din jur, în frunzele de arţar, de pildă, ridicate uşor, cât să le vezi partea argintie dinspre apă în adierea vântului ce vălurea suprafaţa lacului Kenoza, în timp ce bunica lui înota încoace şi-ncolo între ponton şi un punct din mijlocul lacului, unde se întâlnea cu coşul din mijloc al casei, cu lumina chihlimbarie şi orbitoare de pe drumul naţional 52. Mai târziu, avea să-şi pună mai multe întrebări despre bunicul absent şi despre Piticania otr-tăxare-fei A v. Biblioteca Tfecm-s **04* fiaomsu.

bunicii, însă persoana care avea să-şji punăşte. jţnţ-ebarf cra cu totul alta, toate vechile celule aveau să fi murit demult, aveau să fi năpârlit, să fi devenit particule de praf în aerul din New York.

Şi el ştia să înoate. Încă de pe atunci avea umerii bine clădiţi, însă apa lacului era vâscoasă şi plină de mâzgă şi-l făcea să-şi simtă pielea lipicioasă, senzaţie pe care soarele nu reuşea s-o facă să dispară. Nu întrebase niciodată, însă era sigur că în apă erau milioane de chestii mici moarte şi se gândea la semnalele tânguitoare de la radio şi se întindea pe ponton, cu burta în jos, spatele i se înnegrea, iar stomacul îi rămânea alb şi avea ceva fantomatic, de peşte.

Peste tot erau furnici mici şi negre. Pe unele le omora fără niciun motiv.

A ridicat privirea către Dial. Ea avea ochi imenşi şi negri, ca o actriţă de pe un afiş din Times Square. Dac-ar fi putut, ar fi înotat cu ea în fiecare zi.

Ai vrea să mergi la plajă? l-a întrebat ea.

Însă nu asta voia el.

O să stăm la un motel?

Ea l-a privit uimită. Drăcuşor mic ce eşti, a zis. O să stăm într-o casă cam jegoasă. Probabil o să dormim pe jos.

Poate că e şi-un televizor, a zis el. Însă nu asta voia să zică. Aşa era educat, să „nu spună”.

E ceva şi mai şi decât un televizor, a zis ea.

Acolo e surpriza, Dial? în casa aia jegoasă?

Da, Jay.

Era atât de fericit, încât îi era frică să nu i se facă rău. S-a cuibărit la pieptul ei, cu capul rezemat de sânii ei generoşi, iar ea l-a mângâiat pe cap, pe ceafă, acolo unde sunt firele scurte de păr.

Poate ghicesc despre ce surpriză e vorba, a zis el după un timp, în casa aia jegoasă.

Ştii bine că n-o să-ţi spun, nici dacă ghiceşti.

Însă el nu avea nevoie ca ea s-o spună. Ştia precis despre ce e vorba. Exact aşa cum prevăzuse Cameron. Viaţa lui adevărată începea în sfârşit. Avea să-şi cunoască tatăl.

Cu excepţia unei singure fotografii, băiatul nu-şi văzuse niciodată tatăl, nici măcar la televizor. În casa bunicii de lângă Kenoza Lake nu exista televizor, fiindcă aşa voia ea, aşa că toamna, după ce ajuta la aprinsul focurilor, băiatul îşi alegea câte o carte ieftină, de buzunar, dintre cele de pe rafturile înalte, mucegăite – unele cuvinte erau simple ca pietricelele, multe altele îşi apărau cu străşnicie secretele, asemenea trupurilor de viespi sau greieri, ce pârâiau sec. Îi plăcea să spună, când era întrebat, că pe unele dintre ele chiar le şi înţelegea. La etaj se afla o bibliotecă adevărată, cu scară mobilă şi cărţi grele ce conţineau gravuri cu peşti, elani şi floricele cu

nume nemţeşti, care îl întristau. Pe canapelele mari, vechi şi roase, unde se uita la aceste comori, se afla mereu câte un Kipling sau Râde Haggard, ori un Robert Louis Stevenson abandonat, pe care bunica lui îl relua la amurg. În această cameră tapisată cu mătase şi pătată de umezeală, cu ferestre acoperite de obloane, printre şipcile cărora se putea întrezări lacul, era un radio imens cu lămpi luminoase, la care nu se auzeau decât fâsâituri şi un ţipăt electric tânguit, o tristeţe adâncă şi tainică, despre care îşi imagina că vine dinspre apa ce lovea pontonul de dedesubt, clipocind.

În oraş, la Belvedere, exista un televizor portabil roz GE, care stătea în permanenţă pe blatul de marmură de la bucătărie; odată, când crezuse că bunica lui a aţipit, îl băgase în priză. A fost singura dată când aceasta l-a brutalizat în vreun fel, adică i-a sucit braţul şi i-a ridicat bărbia ca să-l oblige să se uite în ochii ei. S-a stropşit la el, acoperindu-l cu precipitaţii, atât de furioasă era – nu avea voie să se uite la televizor.

Niciodată.

Motivul pe care i l-a dat era la fel de încurcat ca o sfoară veche de nylon, ferfeniţită de cârlige, rotiţe şi greutăţi albe şi oxidate de plumb, însă motivul adevărat pentru care el nu avea voie la televizor era simplu şi cuprinzător, şi l-a aflat de la Gladys, menajera lor haitiană: Ca să nu te superi, dacă-i vezi pe mamă-ta şi pe taică-tău în mâinile la poliţişti. Aşa ceva nu se uită niciodată.

Cameron Fox era fiul negustorilor de artă de la 5D. Fusese dat afară de la Groton din cauza faptului că refuzase să se tundă, poate şi pentru altele. Bunica îl angajase babysitter. Ea habar n-avea.

În camera lui Cameron văzuse băiatul posterul cu Che Guevara şi aflase cine e şi de ce nu are mamă şi tată. Nici măcar Gladys n-avea de gând să-i spună asta. După ce mama lui şi Dobbs Street Cell jefuiseră o bancă din Bronxville, un judecător îl încredinţase definitiv pe Che bunicii lui. Aşa spunea Cameron. Ai dreptul să ştii, omule. Cameron avea şaisprezece ani. A zis: Bunică-tu a aruncat

un Buddha pe fereastra holului de la scara D. Un nenorocit de Buddha, omule. Tare tipu'. Mi-am dat seama după miros că a fumat iarbă chiar afară, pe palier. Te vezi vreodată cu el?

Nici gând. În niciun caz. Singura dată când au dat peste bunicul şi Piticania otrăvită pe Sixty-second Street, băiatul şi bunica au făcut stânga-mprejur şi s-au dus la Carlyle.

Cameron i-a spus băiatului că e un deţinut politic sechestrat la Kenoza Lake. Bunica lui îl punea să joace Nu te supăra, frate, un joc, ce mai încoace şi-ncolo, din secolul trecut. I-a dat o poză de o pagină întreagă cu tatăl lui, din revista *Life*. I-a citit şi textul de dedesubt. *Beyondyour command*[5]. Tatăl lui arăta super, cu părul blond lăsat să-i crească în voie. Degetele lui făceau semnul victoriei.

Seamănă cu tine, a zis Cameron Fox. Ar trebui să ţi-o înrămezi, a zis. Taică-tău e un mare american.

Însă băiatul a plecat din 5D pe scările spălate cu Clorox şi, înainte de a intra în bucătăria bunicii lui, l-a împachetat frumos pe taică-său şi l-a băgat în buzunar. Cam ăsta a fost începutul colecţiei lui de hârtii.

În buzunarul băiatului erau bucăţele clare şi taine de nepătruns. Cameron mai încerca uneori să-i explice câte ceva, însă la scurt timp se oprea şi zicea: Hai că am dat-o prea tare pe teorie. Sau: Ar trebui să ştii mai multe cuvinte ca să înţelegi. Cameron avea un metru optzeci şi trei, nasul lung şi drept, bărbie alungită şi un ochi care-i fugea un pic. I-a citit lui Che din *Lupul de stepa* până când s-au plictisit amândoi, însă nici el nu voia să-l lase să se uite la televizor. Zicea că televiziunea e diavolul. Jucau pocher pe câţiva cenţi. Cameron punea Country Joe and the Fish1 şi stătea în şosete de schi în faţa radiatorului, încercând să-şi agraveze afecţiunea dermatologică, în speranţa că asta îl

---

5 Aproximativ „nu ascultă de tine", expresie din melodia The Times They Are a-Changin de Bob Dylan, din 1964: „Fiii şi fiicele tale/ De azi nu mai ascultă de tine,/ Vechiul tău drum/ Se schimbă rapid./ Te rog găseşte-ţi un altul,/ Dacă pe alţii nu-i poţi ajuta,/ Fiindcă vremurile chiar acum se schimbă".

va salva de Vietnam.

Băiatul se uita mereu în jur după un televizor, însă nu reuşise niciodată să vadă prea multe imagini. O dată sau de două ori fuseseră la un restaurant care avea televizor, însă bunica lui îi făcuse să-l închidă. Nu te puteai pune cu ea. O spunea chiar ea.

Aşa că, atunci când Dial şi Jay au ajuns în staţia Greyhound din Philadelphia, a fost mare lucru să vadă televizorul alb-negru cocoţat în colţul sălii de aşteptare. 76 ers pierdeau în faţa celor de la Chicago. Mai mulţi moşi se uitau la meci. Gemeau. Scuipau. Fir-ar al dracu'. S-a uitat şi băiatul, aşteptând să înceapă altă emisiune, poate Rowan şi Martin, sau alta de care auzise. Spune noapte bună, Dick[67]. A fost extrem de emoţionat când mama lui s-a dus să găsească un telefon.

Să nu vorbeşti cu nimeni, a zis ea, OK?

OK, a spus el. S-a uitat ţintă la diavolul albastru, ştiind că e pe cale să se întâmple un lucru minunat.

Până să se întoarcă mama lui, Bulls au faultat de trei ori.

Acum ce urmează? a întrebat, remarcându-i tristeţea de pe chip. Ea s-a lăsat pe vine în faţa lui.

O să stăm la un hotel, a zis. Ce părere ai de asta?

Ai zis c-o să stăm într-o casă jegoasă, a zis el.

S-a schimbat planul, a spus ea, făcându-şi de lucru cu o ţigară.

Cu room service? Se prefăcea încântat, însă era de-a dreptul înfricoşat de mirosul ei, de felul în care făcea asta – de modul în care fuma pentru a-şi ascunde emoţiile.

N-am bani de room service, a spus ea, şi a aruncat ţigara şi a storcoşit-o cu călcâiul.

Cu colţul ochiului, vedea la televizor desene animate.

---

6 Formaţie rock, cunoscută în special pentru protestele sale muzicale împotriva războiului din Vietnam.

7 Celebru final al emisiunii Rowan&Martin's Laugh-In, program de televiziune constând în scheciuri comice, difuzat între 1968 şi 1973, prezentat de actorii Dan Rowan şi Dick Martin şi difuzat de postul NBC.

Însă nici că-i păsa în clipa asta.

Mă asculţi, Jay?

Nu mai e nimeni, a zis el. De fapt, voia să spună: Pe cine altcineva să asculte? însă ea a înţeles altceva şi l-a strâns tare la piept.

Ce s-a întâmplat?

Îmi place de tine, Jay. Ochii ei se umpluseră de lacrimi.

Şi mie îmi place de tine, Dial, a zis el, însă a urmat-o fără prea mare tragere de inimă afară în întuneric şi umbră, lângă autocarele înalte ale căror măruntaie umpleau pizzeriile din apropiere. Când au pornit în sus pe scări, şi-a imaginat că se îndreptau spre un loc oribil.

Ce-i ăsta?

Un hotel, scumpule.

Nu semăna deloc cu hotelul din Middletown, New York, unde stătuseră în timpul viscolului, nici cu Carlyle, asta era sigur. Se simţea spintecat, ca un biban cu gura largă. Ceva nu mergea cum trebuie.

Au trebuit să urce scările ca să dea de recepţie. Biroul era tapiţat cu piele roşie. Incoţopenită între el şi o butelie cu gaz, se afla o femeie. Aceasta a luat cincisprezece dolari cu mâna durdulie plină de inele: N-aveţi baie, n-aveţi voie să cântaţi la niciun fel de instrumente. Apoi au străbătut mai multe coridoare verzi, pe sub neonul lunguleţ, însoţiţi de zgomotul aplauzelor de la TV, care răzbătea din camere. Chipul lui Dial era verde pe hol, după care, ajunşi în cameră, s-a întunecat şi s-a schimonosit. La geamuri erau perdele de dantelă, pe un neon roşu scria PRIMIM CECURI. Un pat de o persoană cu un televizor aproape de tavan.

Nu încă, a spus ea, observându-i privirea.

Ai promis.

Am promis, da. Putem să stăm în pat şi să ne uităm la televizor, dar trebuie să aştepţi până mă întorc.

Acum unde te mai duci?

Mai am de făcut un lucru, legat de secretul nostru.

E în siguranţă secretul?

Da, e în siguranţă.

Atunci pot să vin şi eu?

Scumpul meu, dacă vii şi tu n-o să mai fie secret. Nu stau mult.

A îngenuncheat. S-a uitat la el. Era palid. Mult prea aproape.

Te rog să rămâi aici, a zis. Nu da drumul nimănui.

Şi l-a sărutat şi l-a îmbrăţişat mult prea tare.

După ce cheia a fost răsucită în broască, el a rămas în poziţia în care se afla, dedesubtul televizorului. Ecranul era prăfuit şi pătat. Cineva îşi trecuse un deget peste el.

S-a aşezat pe pat şi a rămas un timp cu privirea pironită asupra uşii. Cuvertura era bleu-deschis şi foşnea într-un fel uşor neplăcut. La un moment dat, pe lângă uşă a trecut cineva. Apoi s-a întors în sensul celălalt. S-a ţinut departe de fereastră, însă putea vedea stratul de vopsea metalică roşie a plăcuţei cu PRIMIM CECURI.

Dial îşi lăsase rucsacul pe un scaun. Era legat la gură cu un şnur, dar se vedeau câteva lucruri dinăuntru – cartea ei şi ceva mic şi viu colorat, ca o bomboană. Fireşte, a întins imediat mâna după acesta, şi l-a scos cu două degete. Uno[8] e unul dintre cele mai populare jocuri de cărţi pentru întreaga familie – a citit el pe pachet –, cu reguli suficient de simple pentru copii, dar cu provocări şi stimulente pentru toate vârstele. A dat drumul pachetului înapoi în rucsac, gândindu-se că ea nu-şi cunoaşte deloc fiul.

Îi era imposibil să ajungă la televizor.

A târât un scaun şi s-a aşezat pe el, continuând să

---

8 Joc de cărţi american, inventat în 1971 de Merle Robbins, ce poate fi jucat de doi până la zece jucători. Pachetul conţine 108 cărţi, de patru culori (roşu, verde, albastru şi galben), numerotate de la 0 la 9 şi câteva cărţi cu funcţii speciale: stai un rând, ai dreptul să iei două-trei cărţi etc. Scopul jocului este de a rămâne fără cărţi în mână. La fiecare rând trebuie completată, cât mai repede, cartea ultimă de pe masa de joc, potrivind culoarea sau numărul. Cel care rămâne cu o singură carte în mână strigă „uno“. Când un jucător termină, se adună punctele din cărţile rămase la adversari şi câştigă cel care ajunge la 500 de puncte sau care are mai multe.

privească în sus. Vedea cât se poate de clar butonaşul roşu. PORNIRE.

O femeie cu pantofi cu toc a ţăcănit pe holuri, râzând, poate plângând. Băiatul s-a urcat pe scaun şi a apăsat butonul.

Era foarte aproape de ecran când imaginea fu chemată să se cristalizeze din interiorul tubului, adunându-se şi revărsându-se violent peste el, aproape orbindu-l.

A văzut imaginea, fără să înţeleagă cine o trimitea – era el, Che Selkirk, la Kenoza Lake, New York, ridicând un biban cu gura largă, cu ochii mijiţi. Soarele ardea puternic. Totul era auriu şi sângera portocaliu pe la margini. A închis televizorul şi l-a auzit cum suge imaginea înapoi în tub.

Se întâmplase un lucru foarte rău. Nu ştia despre ce ar putea fi vorba.

Nu i s-a explicat ce se întâmplase. Televizorul făcuse asta sau nu? Tot ce-a spus Dial a fost: Trebuie să plecăm.

Mâine?

În clipa asta.

Când au plecat în fugă din Philadelphia, încă nu-şi primise surpriza şi nici nu-şi sunase bunica. Nu fusese niciodată cu avionul şi, fără să ştie când şi cum s-a întâmplat, s-a trezit străbătând cerul, deasupra pământului, trăind în aerul negru, fără să aparţină nici unui loc. Zburase spre Oakland şi ajunsese la un motel care se dovedise destul de bun. Nu ştia exact unde se află. Nu s-au uitat la televizor, însă ea i-a citit toată cartea cu câini care se băteau pe copertă. *Colţ Alb* trebuie să fie cea mai bună carte scrisă vreodată, s-a gândit el. Dial n-a zis nimic, însă trăise şi ea la Kenoza Lake şi ştia că el vine dintr-o casă aproape identică aceleia în care locuise câinele Buck. Casa judecătorului nu era chiar la şosea, ci ascunsă printre copaci. Prin frunzişul lor puteai zări veranda largă şi răcoroasă ce o înconjura aproape complet. Aşa o descrisese şi Jack London.

Au străbătut în fugă şoseaua până la pizzerie şi

înapoi. Au mâncat atâta pizza, că mirosea în toată camera de la ea, şi au jucat amândoi Uno, care s-a dovedit mult mai plăcut decât s-ar fi aşteptat. Băiatul s-a abţinut să pomenească de pocher, dar au jucat Uno pe chibrituri Days Inn.

Dial a încercat s-o sune pe bunica, însă aceasta n-a răspuns. I-a dus receptorul la ureche, să asculte chiar el. Suna şi iar suna în gol.

Când aproape rămăseseră fără bani, Dial s-a dus la Seattle şi a făcut rost de un teanc de bancnote şi după asta au luat avionul şi au ajuns la Sydney, în Australia. I-a spus că o să fie un drum lung. El a întrebat-o dacă secretul lor e în siguranţă. Ea i-a zis că da. Atunci, el s-a liniştit. A bătut-o la pocher. Apoi ea l-a învăţat să-şi dea pasienţe. În afară de-asta, avea atâtea şmecherii şi drăcovenii în rucsacul ei, inele de care trebuia să înveţi cum să tragi, altă carte de Jack London, şi tot drumul spre Australia a fost fericit. Părinţii săi îl eliberaseră aşa cum îi prezisese Cameron.

Sydney s-a dovedit a fi un oraş imens, aşa că au luat un autobuz către Brisbane. Asta l-a plictisit enorm, i-a plictisit pe amândoi. La Brisbane era o căldură infernală. Dial s-a dus să caute un *head* shop1 şi el a presupus că e ceva legat de tatăl lui, însă tot ce s-a întâmplat a fost că s-au întâlnit cu o fată grasă şi ciudată şi au aflat că, dacă se duc în nord, o să găsească locuri care nici măcar nu sunt trecute pe hartă.

Conectează-te, intră în stare, eliberează-te[9][10], a zis grăsana.

Mai târziu, Dial a spus: Nu vreau să mai aud în viaţa mea porcăriile astea hippy. El nu i-a spus că amicul lui Cameron repeta asta tot timpul.

---

9 Magazin care vinde diverse accesorii pentru dependenţii de droguri sau asociate cu folosirea drogurilor.

10 Turn ony tune iny drop outy slogan al curentului contraculturii hippy, inventat de Timothy Leary în anii ’60, la îndemnul lui Marshall McLuhan de a găsi „ceva scurt şi incitant“ pentru a promova beneficiile LSD-ului. El îndemna oamenii să îmbrăţişeze schimbările culturale cu ajutorul psihedelicelor, detaşându-se de convenţiile şi ierarhiile societăţii.

Însă Cameron nu şi-l putea imagina pe băiat plecând în drumeţie în lumea largă mai departe de scările spălate cu Clorox – cerul străin, vânăt ca pometţii, ploaia deasă căzând în şiroaie grele, în depărtare. Pe şosea strălucea o lumină galbenă rău prevestitoare şi un praf fierbinte şi fin ca argila se usca pe degetele de la picioare ale băiatului, preschimbându-se în noroi pe limba lui de fugar fără voie, pudră pe acele plantaţiilor de *Pinus radiata*.

Erau vreo treizeci şi opt de grade. Au continuat să meargă.

Două benzi negre de circulaţie spre nord, două spre sud, nişte iarbă străină la mijloc. Spre răsărit şi spre apus erau fâşii proaspăt cosite de aproximativ zece metri, după care veneau zidurile de un verde şters ale plantaţiilor de *Pinus radiata*, tăiate de drumuri galbene ca focul, cufundate într-o tăcere de mormânt – niciun oposum şi niciun şarpe, nici măcar o cioară nu ar fi putut trăi aici.

Băiatul n-avea nici cea mai mică idee unde naiba se află. Abia dacă înţelegea numele locurilor, şi aproape că nu şi-l mai înţelegea nici pe al său.

Pe acest întreg continent n-o cunoştea decât pe mama cu faţă lătăreaţă şi osoasă, cu rucsacul ei plin de jocuri. Era la doi paşi mari în faţa lui – fustă hippy, lungă până-n pământ, tricou, şlapi de plastic – şi mergea mult prea repede. Dacă i-ar fi cerut cineva să scrie tot ce ştie despre ea, ar fi încăput pe ambalajul unei bomboane. Era adepta radicalismului, însă acest lucru era la fel de limpede precum tăbliţa ce menţiona ieşirea din localitate, din faţa lor.

Băiatul a citit ce scria pe tăbliţă. Caboolture?

Un oraş, a zis ea, nu contează. N-a încetinit pasul.

Ce fel de oraş?

Părul lui des era acum ascuns, vopsit în negru, tăiat ca un gard viu, lăsând să se vadă o bucată de piele albă, nebronzată, în jurul gâtului. S-a scărpinat în creştet şi a mijit ochii către tăbliţă – CABOOLTURE –, litere negre idioate pe o plăcuţă albă idioată, o chestie urâtă şi ţărănească, s-a gândit.

Ce fel de oraş, Dial?

Haide, a zis ea. Un oraş australian.

Ar fi trebuit s-o întrebe alte lucruri, Unde e tata, unde e bunica, însă uneori i se părea că s-a săturat de el până peste cap.

Cretinilor, a strigat ea spre maşina care îi depăşise. Sper să vă înecaţi. Era atât de înaltă, atât de frumoasă cum mergea aşa, cu pasul voinic al unui flăcău de la o fermă. Era exact cum îi plăcea lui, carne din carnea lui, pentru vecie.

N-o să ne ia nimeni de aici, Dial. Toţi se duc în direcţia cealaltă.

Mersi, a zis ea. Nu observasem. Nu era obişnuită cu copiii mici.

Pe şoseaua care mergea spre sud, maşinile erau bară la bară, iar farurile lor galbene străluceau în culoarea clădirii Pan Am în amurg. Era undeva în jurul prânzului. El şi-a dorit să găsească un loc unde să se cuibărească până îi trece senzaţia de greaţă, de la schimbarea de fus orar.

Am putea să ne ducem în oraşul ăla, a zis, sau ceva de genul ăsta. Poate găsim un motel. Asta îi plăcea cel mai mult, să fie cuibărit lângă ea în timp ce-i citeşte, iar părul ei îl gâdilă pe faţă.

Nu e niciun motel, a zis mama lui.

Pun pariu că e, a spus el.

Ea s-a oprit şi s-a întors.

Ce? a întrebat el. Ce?

Părul ei avea atâtea nuanţe schimbătoare, că nu ştiai niciodată ce culoare e de fapt, însă sprâncenele îi erau negre ca tăciunele şi, când îşi aţintea privirea asupra lui, ca acum, se transforma într-o vrăjitoare înspăimântătoare.

OK, a zis ea, m-am săturat.

Mai făcuse asta o dată, în Port Authority. Şi atunci băgase spaima-n el.

Cam în acest moment, o furgonetă Ford din 1964, hărtănită, cu vopseaua fărâmiţată de soare şi vechime, a oprit la ieşirea din benzinăria Golden Fleece, de pe partea dinspre Brisbane a oraşului Caboolture. Şoferul a apăsat

ambreiajul şi un val gros de fum albastru-petrol s-a răspândit încet deasupra perimetrului pompei şi s-a împrăştiat pe câmpul uscat pe care se aflau doi cai ce păreau râioşi, cu crupele costelive îndreptate către maşinile ce treceau pe lângă ei în viteză.

Ia uite la lemingii ăştia, a zis Trevor.

Băiatul nu-l cunoştea pe Trevor, însă avea să-l cunoască în curând, ba încă să-l cunoască foarte bine, şi întotdeauna avea să lege numele de trupul ăla – un bărbat voinic, lucios ca un marsuin, acoperit cu un strat de mai bine de un centimetru de grăsime ce părea să-i hrănească pielea cafenie şi întinsă, dându-i un soi de strălucire sănătoasă, de ulei de peşte. Avea o ureche zdrobită, părul scurt, tuns periuţă, castaniu-roşcat şi mirosea a marijuana, papaya şi mango. Când nu era gol-puşcă, şi era gol-puşcă ori de câte ori avea ocazia, purta pantaloni largi ca de pijama, în stil indian, şi, când zâmbea, ca acum, la turiştii ce treceau în goană, îşi dezvelea dintele ciobit.

Cică ne aşteaptă nişte vânturi puternice dinspre Caloundra, de două sute de K, a zis şoferul. Lui i se spunea John the Rabbitoh, dar era de fapt John Rabiteau, şi se zicea că se trage din neam de francezi. Nimeni nu ştia de unde vine, însă era un tip frumos de pica, să fi avut în jur de douăzeci şi cinci de ani. Avea pometi înalţi, părul lung şi negru, ochi căprui şi un corp zvelt, cu umeri largi şi talie îngustă. Vorbea pe nas şi mirosea a iarbă proaspăt tăiată, a furtun de radiator şi a combustibil pentru motoarele în doi timpi.

Bang! Trevor a făcut un pistol din mâinile la fel de late şi butucănoase ca tot restul trupului său vânjos. Bang! Bang! Rânjind şi arătându-şi dintele ciobit, a împuşcat şoferii, unul câte unul.

Virând spre şosea, cu faţa spre furtuna ce se apropia, Rabbitoh n-a zis nimic despre crimele lui Trevor. Avea propriile lui gânduri legate de damnarea sufletelor şi mânia lui Dumnezeu. S-a aplecat deasupra volanului şi a privit spre cerul care cobora tot mai mult şi spre lumina galbenă şi neplăcută ce se iţea ameninţătoare la marginile

fumurii ale acestuia.

Când începe, o să fim deja jos, în vale.

Afirmaţia era în principiu corectă, însă întâmplarea a făcut ca, tocmai când ieşea din Caboolture, Fordul să treacă pe lângă mama şi băiatul care o luaseră pieptiş către nord.

Trevor a fost cel care a zis: Stai! Trevor, cel care locuia într-o îngrăditură stil fort, cu palisade, în vârful unui drum abrupt şi neprietenos, a cărui expresie de căpătâi era „ceasul tău deşteptător este cheia ta spre libertate”, care se trezea în fiecare dimineaţă la ora 5 şi se ascundea în tufiş până când era sigur că n-o să fie prins de vreo razie a poliţiei, Trevor, care vedea spioni şi trădători peste tot, a zis: Hai s-o luăm cu noi.

În acest moment făcuseră aproape două sute de metri pe şosea, însă John a oprit.

Dă înapoi.

Nu-i nevoie.

Trevor a întors şi a văzut-o pe Dial alergând spre el, cu părul galben ridicându-i-se în valuri şerpuite, cu sânii ei mici ca nişte căţeluşi ce i se zbăteau sub tricou.

În Ford erau mirosuri pe care băiatul nu le putea numi şi nici desluşi – fuioare lungi de WD-40[11] şi de marijuana, fire plutitoare de chestii asociate cu ticniţii care-şi repară singuri lucrurile, coroniţe de păpădii spulberate în praf şi molecule de plastic de automobil ce se ridicau în arşiţa umedă, 1961, 1964, 1967.

La Kenoza Lake se obişnuise cu hârtia mucegăită, cu volumele cu foi îngălbenite, cu frunzele putrede de la sfârşitul lui noiembrie, cu mirosul vacilor de lapte de peste drum. În timp ce se cocoţa pe bancheta ruptă, desfundată şi prăbuşită a furgonetei lui John the Rabbitoh, făcea eforturi să-i placă locul în care ajunsese. Poate că tatăl lui mirosea exact la fel, acolo unde se afla, sub pământ.

Stai bine, puştiule?

Perfect, a zis el.

În clipa în care primele picături dolofane de ploaie au

11 Celebră marcă de spray lubrifiant şi de curăţare a metalului.

aterizat ca jeleul pe parbriz, mama l-a tras aproape de pieptul ei generos. Numai pe ea o mai avea acum.

Trevor, a zis pasagerul cu dinţi strâmbi, fără să se uite la băiat. Pielea lui era netedă şi întinsă, însă extremităţile îi erau osoase şi amărâte, de parcă s-ar fi târât pe un burlan pentru a ajunge aici.

Dial, a zis mama.

Acum, Trevor împărţea în jur droguri şi băiatul era sigur că tocmai intra pe o uşă care-l aşteptase întreaga viaţă. Bunica lui se agita mereu în legătură cu asta, să nu cumva să fie furat de revoluţionari. Nu vorbea niciodată direct despre acest subiect, aşa că fusese nevoit să asculte prin perete – istoria vieţii lui, în şoapte, foşnete, zgârieturi în fereastră.

Furtuna a prins maşina în gură ca pe un pisoi. Şoferul s-a uitat lung în oglinda retrovizoare. Încotro mergeţi? a întrebat-o pe mamă, care amesteca deja cărţile scoase din rucsac.

Spre nord, a răspuns ea, ceea ce l-a încredinţat pe băiat că nu spune adevărul. El avea trei jokeri, care erau foarte folositori. Făcu un gest ca şi cum şi-ar fi secţionat gâtul, anunţând-o că pierduse de pe-acum.

Lemingii se duc spre sud, a zis Trevor.

Ce-i asta? Mama a egalat grămada băiatului, roşu pe roşu.

Un ciclon, a zis Trevor. O să scalde tot Noosa Sound şi marea o să iasă din matcă. Bang! Bang! Casele alea o să înceapă să meargă pe nisip, ca nişte crabi.

Plajă, s-a gândit el. Avea deja trei cărţi avantaj. Mama n-avea nici cea mai mică şansă, pierduse mâna asta.

Sunteţi americani? a întrebat-o Trevor. Noi îi zicem ciclon, voi, uragan.

Uno, a strigat băiatul. Triumfător.

Eu nu ştiu nici să scriu, nici să citesc, a anunţat Trevor, uitându-se încruntat la cărţi. A întrebat-o pe mamă: Cât de departe spre nord?

Mama l-a îmbrăţişat strâns pe băiat, şi acesta s-a ascuns de privirea iscoditoare a lui Trevor.

Nu-mi place să-mi fac planuri, a spus ea.

N-a mai împărţit din nou cărţile. S-a mulţumit doar să-l ţină pe băiat la piept în timp ce traversau furtuna, şoptindu-i că-l iubeşte, mângâindu-l pe cap.

Când s-a trezit, maşina se oprise. Îi ploua pe picioare şi mama lui nu se afla acolo. Trei dintre portiere erau deschise şi se zgâlţâiau violent în bătaia vântului. Afară era întuneric, iar furtuna s-a năpustit înăuntru, a ridicat cărţile de Uno şi le-a lipit de geamuri.

Dial!

Era singur, clandestin, „fugit în lume”. Avea ace dureroase în picioare, de la ploaie.

Dial!

S-a tras înapoi pe banchetă, şi-a strâns picioarele goale, şi-a îndreptat spatele, şi-a făcut mâinile pumn. Era prea speriat ca să plângă, însă când, într-un final, mama lui s-a întors, a ţipat la ea.

Unde – ai fost?

Şşş, a zis ea, întinzând o mână spre el, însă el s-a ferit de mâinile ei uscăţive şi reci. În spatele ei, tufişurile se zbăteau şi bolboroseau în întuneric.

M-ai lăsat singur!

Drumul e inundat.

Unde-i şoferul? S-a înfricoşat auzindu-şi glasul, atât de tare, de parcă ar fi fost al altcuiva.

Lui Dial nu-i era frică. A tăcut, a mijit ochii şi şi-a dat părul ud, din care apa îi curgea şiroaie, de pe faţă.

Se întoarce, a zis sec. Ne întoarcem cu toţii, OK?

OK, a zis el.

A privit-o în tăcere cum se apleacă şi caută prin rucsacul uriaş şi burduşit de culoare kaki, hotărât să nu accepte nici bomboane, şi nici ciocolată.

Ce-o să se întâmple acum? a întrebat el, însă vedea deja că nici ea nu ştie, că nu are nimic să-i ofere, nici măcar bomboane, doar un pulover imens albastru pe care i l-a înfăşurat în jurul picioarelor.

Nu cu mult timp în urmă, Dial stătuse într-o încăpere confortabilă din Poughkeepsie, New York. Era îmbrăcată

cu un pulover negru de caşmir, o fustă simplă gri, şi pantofii cu toc Charles Jourdan, clasici, îi făcuseră deja prima bătătură zdravănă la călcâi. În acest birou cât se poate de plăcut se aflau un covor persan şi, pe peretele opus, un tablou, în mod evident semnat de Roger Fry. Dacă era surprinzător faptul că şefa unei catedre de engleză, al cărei loc de muncă era acesta, are în proprietate un tablou atât de valoros, atunci locaţia biroului, aflat în clădirea paznicului de la colegiul Vassar, sugera o istorie care putea explica toate aceste lucruri. Dial era socialistă, însă suficient de snoabă pentru a găsi că toate astea erau irezistibile.

Era puţin după prânz, într-o zi de luni de la mijlocul lunii octombrie. Se terminase, în fine, cu toată plicticoşenia cu comitetul de selecţie, aşa-numitul comitet de planificare şi buget. Cercetătorul operei lui Pound, care fusese prima opţiune a comitetului, dăduse dovadă de mare amabilitate şi se dusese la Yale. Profesorului care o studia pe Austen i se ridicaseră osanale până la cer, decanul în pragul isteriei se liniştise în cele din urmă şi acum nu mai era nimic de făcut decât să savureze acest ceai cu lapte şi, poate, să încerce să afle de la cineva cum se făcea că Roger Fry-ul albastru-oţel ajunsese pe acest perete american, unde reuşea să arate deopotrivă şters şi erotic. În cămin ardea mocnit focul şi, de unde stătea, Dial vedea peluzele întinse care, în ciuda eforturilor grădinarilor – numai în clipa aceea se zăreau trei dintre ei – erau pătate de culorile pestriţe ale toamnei. Dial trăia un sentiment cât se poate de plăcut de apartenenţă, pe care nu-l poţi avea niciodată când e vorba de un parc aflat în proprietatea statului.

Aşa cum se discutase la facultate toată ziua, mai era doar o săptămână până când „roşul suprema, cinabrul toamnei, avea să se aştearnă asupra întregii Coaste de Est. Nu simţise niciodată această emoţie în Dorchester, unde frunzele galbene ale arborilor ce despărţeau benzile şoselelor o făceau să se gândească la moartea prin otrăvire şi-i stârneau amintiri care-o înfuriau, despre pardesie prea

subţiri, despre pale îngheţate de curent la nivelul gleznei suflând pe holul casei unde copilărise, în „biroul” ei.

Colega lui Dial s-a rezemat de spătarul înalt, verde-albăstrui al scaunului ei şi a prezis, din nou, instalarea roşului suprem. Aceasta era Patricia Abercrombie, o specialistă în Chaucer în jur de cincizeci de ani, o grăsună cu faţa rotundă şi picioare subţiri ca de pian şi o faţă mohorâtă şi gălbejită, cu nişte riduri verticale adânci deasupra buzei superioare. Lui Dial i se părea că îi lipseşte ceva, o anumită particularitate, lucru care îi voala trăsăturile, făcând-o să arate ca scufundată sub apă. Într-adevăr, Dial se făcea că o interesează sincer clipa roşului suprem, însă doar în speranţa că, dacă va afişa suficient interes, suficientă bunăvoinţă, ar putea să pătrundă dincolo de scoarţa lui Abercrombie şi să atingă cumva lemnul viu de dedesubt.

Patricia Abercrombie, care se afla la Colegiul Vassar de treizeci de ani şi era mult mai ageră decât părea, a abandonat însă toată această discuţie superficială despre tonuri şi nuanţe.

Cred, a zis în cele din urmă, că avem o prietenă comună.

A, da? a zis Dial, căreia această perspectivă i se părea dincolo de limitele posibilului.

Susan Selkirk, a rostit şefa de catedră.

Acum a fost rândul lui Dial să fie atinsă în inima lemnului ei, însă nu în mod plăcut.

Ştii despre cine vorbesc?

Da, am fost colegă de şcoală cu ea.

Ochii şefei de catedră au înregistrat cuvintele ei drept ceea ce erau, o încercare laşă de a nega o prietenie. Susan a fost prietena fiului nostru, a zis încetişor. Însă, de fapt, era orfana noastră.

A.

Cred că e îngrozitor de singură, a spus şefa de catedră.

Desigur, a rostit Dial, auzind un soi de muget în tonul ei de falsă compătimire.

Asta e cealaltă faţetă a lucrurilor, a spus şefa de catedră, susţinându-i privirea. Foarte tristă şi foarte singură. Biata fată.

Patricia Abercrombie s-a întrerupt puţin, ca să noteze ceva pe un colţ din *New York Times*. Dial a fixat-o cu o privire goală, având în vedere că trecuse prin întreg procesul de selecţie presupunând că acest aspect al vieţii ei e necunoscut şi că, dacă ar fi fost scos la lumină, ar fi descalificat-o pe loc. A privit-o cum rupe o bucăţică din *Times*. Dial ştia ce avea să scrie pe ea. Era imposibil, însă avea să fie numărul de telefon al lui Susan.

În cealaltă parte a lumii, avea să-şi amintească amestecul straniu de frică şi satisfacţie pe care îl simţise când luase acel ziar în mână. Patricia Abercrombie *îi zâmbise*. De data asta, Dial nu-i mai remarcase ridurile de la gură, ci strălucirea din ochii verzi. Dumnezeule, s-a gândit, cine naiba eşti?

Niciuna din ele n-a mai pomenit de bucăţica de hârtie, iar în curând traversa alături de Patricia Abercrombie iarba şi era „predată” cu tot cu băşica de la călcâi în grija decanului.

Oricare ar fi fost conspiraţia pusă la cale, nu a existat nimic care s-o trădeze. Nici măcar în strângerea de mână de adio, aşa că abia ani de zile mai târziu, citind *Fetele de la Vassar*, îi încolţise în minte ideea vagă că trecuse cu atâta nonşalanţă pe lângă o asemenea putere inimaginabilă.

Şi ce-o să faci acum? a întrebat-o decanul, când Patricia Abercrombie plecase deja, şi numărul ei de la asistenţa socială fusese deja copiat, iar planul ei de asigurări medicale fusese scos din dosar.

Cred că am un tren spre oraş, la două.

Nu, vreau să zic până în semestrul de primăvară.

Ştiţi ceva, a zis, şi în acea clipă şi-a simţit trufaşă tinereţea, frumuseţea, întreaga paletă de posibilităţi ce i se deschidea în faţă. Ştiţi ceva, n-am nici cea mai mică idee.

Ce lux, a spus decanul, care până de curând fusese cel mai mare obstacol în calea ei. Ce drăguţ.

Şi în acea după-masă, în staţia de tren Poughkeepsie, Dial, pe numele ei adevărat Anna Xenos, a scos de la naftalină fostul rucsac al tatălui ei, l-a târât la toaletă, şi-a aruncat pantofii din picioare şi s-a schimbat într-o ţinută care i se părea cel puţin insolită. Aşezată pe scaunul de toaletă, şi-a reîmpachetat bagajul, în aşa fel încât hainele pentru interviu erau acum la fund. S-a schimbat în colanţi, o cămăşuţă brodată, nu atât pentru a face faţă căldurii, cât ca protecţie împotriva abraziunii unei rochii lungi nepaleze cusute din petice roşii, maro şi oglinjoare minuscule. Avusese cu ea la interviu o traistă de pânză inscripţionată cu Harvard, de genul celor pe care le purtau în acel an toate fetele de la Cliffy, cu o baretă pe umăr şi una pe spate. Acum a strâns-o şi a băgat-o în compartimentul în care tatăl ei îşi ţinea odinioară cartuşele şi, încă pe scaunul de toaletă, şi-a tras în picioare o pereche de cizme lejere, cu blană. Cu băşica astfel alinată, s-a ridicat sprijinindu-se într-o mână, în timp ce cu cealaltă şi-a desfăcut părul şi l-a răsfirat fără să-i pese, indiferent cât de des susţinea contrariul, că are un aer într-adevăr sălbatic.

Când a sosit trenul de la Albany se afla pe peronul 2 şi, când s-a urcat, a găsit un telefon aşteptând-o, chiar în faţă. Dacă nu se întâmpla acest lucru, poate că n-ar fi sunat-o niciodată pe Susan Selkirk. Însă era împătimită de viaţă, de posibilităţile care i se deschideau şi s-a năpustit la telefon chiar înainte de a se aşeza… 215? Philly? Nu era sigură. Telefonul i-a înghiţit şase din monedele de douăzeci şi cinci de cenţi. Ridicol. Ca şi cum ai fi sunat un star rock sau un autor celebru pe care l-a cunoscut odată mătuşa ta, un lucru pe care-l făceai doar fiindcă puteai, fiindcă nu erai un nimeni.

Alo, Susan. Sunt Dial.

Dă-mi numărul tău, a spus cineva, nu Susan. O să te sunăm noi.

Telefonul avea un număr afişat. L-a dat, fericită că a primit înapoi câteva dintre fise.

A aşteptat telefonul celebrei delincvente de parcă ar

fi fost o actriţă dintr-un film, sprijinindu-şi capul de geam, uitându-se cum dansează liniile de înaltă tensiune, ca o partitură, în reflexiile extraordinarei ei rochii. Era pe punctul de a vorbi cu cea mai căutată femeie din America. În după-masa respectivă, chiar înainte de închidere, avea de gând să se ducă la MoMA. Urma să stea cu prietena ei Madeleine pe West Fourteenth Street. Era tot ce ştia despre viitorul ei. N-avea iubit, nici tată ori mamă, nici casă, în afară de Boston, ale cărui „rapcha” şi „capcha”[12] mai ieşeau uneori la suprafaţă, atunci când vorbea. A privit liniile de înaltă tensiune ridicându-se şi căzând pe malurile Hudsonului şi s-a gândit: Ţine minte acest moment, cât de frumoasă şi de stranie este lumea.

Când a sunat telefonul, şi-a văzut părul reflectat pe cer.

Alo.

Măi, măi, a zis vocea ascuţită de fetiţă, să fiu a naibii dacă nu e „zbârnâimea sa în persoană”.

Bună, a zis, câtuşi de puţin ofensată de apelativul „zbârnâimea sa”. Mai degrabă încântată.

Ce faci, ţicnito? a ţipat Susan. Dial îi uitase glasul, strident de-ţi spărgea urechea.

Ce *coincidenţă>* a spus Susan. Ascultă, fii antenă, plec în vacanţă. Mă întrebam pe unde eşti.

Dial vedea conductorii mergând prin vagon. Conductorul o vedea pe ea. Însă ea o vedea pe Susan Selkirk în *Boston Globe*, fotografiată de pe acoperişul băncii Chase Manhattan din Bronxville. În mână avea ceva care putea să fie sau să nu fie un revolver. Asta se întâmplase cu studenţii SSD, pentru o Societate *Democratică*?

Pe bune, a zis Susan. Tocmai vorbeam cu mama despre tine. Vreau să zic, chiar în clipa asta.

---

12 Rapture (încântare, extaz) şi capture (captură, trofeu) pronunţate în engleza bostoniană, cu finalul mult mai deschis decât în engleza americană standard, fără „R“. O altă caracteristică locală, mai ales în limbajul muncitorilor de pe ţărmul nordic al Bostonului, este înlocuirea R-ului cu V (ex.: în loc de brains, bvains).

Mama ta şi-a adus aminte de mine?

Mai degrabă îşi aminteşte de tine, decât de mine. Dar ascultă, aş vrea să-mi salut iubiţelul.

Care iubiţel?

A fost şi iubiţelul tău.

La telefon, care răsuna peste Croton-on-Hudson, Dial s-a colorat la faţă, în timp ce se trăgea de păr, privindu-şi propriul chip în oglindă.

Copilul, a zis Susan Selkirk. Pentru numele lui Dumnezeu. Mă refer la fiul meu.

A.

Sună-mă tu, a zis Susan Selkirk brusc. Diseară. Poţi să faci asta pentru mine? Te rog, te rog. E ceva foarte serios, crede-mă.

Diseară mă duc să văd *Nasul* cu Madeleine.

Te duci să vezi porcăria aia de *Naşul*?

Sigur. De ce nu?

S-a lăsat tăcerea, iar Dial nu s-a grăbit s-o întrerupă.

Sigur, a zis Susan, de ce naiba să nu te duci!

Altă tăcere.

Am nevoie să-mi faci favoarea asta, a spus Susan. Dacă nu pentru mine, atunci pentru Mişcare.

Dial era o fraieră. Susan ştia că e o fraieră. A pornit prin vagon, cărând rucsacul greu după ea, râzând uimită în sinea ei de Susan Selkirk, care încă mai era în stare să comande, de parcă revoluţia era o afacere de familie. Pentru Mişcare! Te rog.

A pus bine numărul de telefon în portofel şi a lăsat lucruri mai importante să-i dicteze dispoziţia, precum cursul maiestuos al timpului, o zi de toamnă cu soare şi fluviul Hudson nemişcat precum sticla. Dacă Susan Selkirk avea vreo influenţă cât de mică asupra ei era doar pentru a sublinia prin contrast bogăţia noii ei vieţi, ce se intensifica în fiecare zi – Vassar, MoMA, Manhattan, toate posibilităţile pe care le ghicea în această splendidă călătorie pe lângă Hudson, cu soarele coborând deasupra Palisadelor aurii.

În clipa în care trenul a intrat sub pământ pe 125th

Street, uitase cu desăvârşire de Susan Selkirk. Şi abia foarte târziu în noaptea aceea, în timp ce-şi calcula cheltuielile şi număra câţi bani mai are în portofel, a găsit hârtiuţa. Când a sunat, nu a făcut-o din cine ştie ce prietenie adâncă pentru Susan. Însă avea tot timpul din lume, aşa că au stabilit să se întâlnească lângă Clark Street, în Brooklyn. Susan, care nu s-a dezminţit nici acum, a trimis două străine să o ia la întrebări şi, din nou, s-a mirat că nu e din cale-afară de ofensată.

Mai târziu, singurul lucru de care-şi amintea erau dinţii lor, mari şi lunguleţi ai uneia, mici şi pătrăţoşi ai celeilalte, însă ambele femei îi aveau perfect drepţi, semne clare de apartenenţă la o clasă superioară, fapt ce le contrazicea hainele sărăcăcioase, care se doreau un soi de portret trist al nefericitei clase muncitoreşti. Părul le fusese ciopârţit cu nişte foarfece de bucătărie şi aveau un aer sever şi inchizitorial care a făcut-o pe Dial să se simtă prea înaltă, prea frumoasă, prea frivolă în comparaţie cu ele.

Îl ştii pe puşti, da? Pe fiul ei?

L-am cunoscut la un moment dat. Când eram în anul întâi.

Vrea să-şi vadă fiul.

Susan?

Nu dăm nume. OK.

Tipa cu dinţi lunguleţi era înaltă şi slabă. Puloveraşul ei demodat era din caşmir gri. A aprins o ţigară şi a fumat-o, cu ambele mâini băgate în buzunarele fulgarinului de la second-hand.

OK, a zis Dial. Nu-i era de niciun ajutor faptul că le remarcase dinţii şi, prin extensie, descendenţa privilegiată şi puloverul scump. Niciuna dintre acestea nu putea submina autoritatea morală pe care fusese educată să o respecte. Niciodată nu putea fi suficient de radical de stânga pentru Susan, ea însăşi SSD. Era de părere că stânga studenţească era o fantezie, însă când maoiştii i-au spus că după revoluţie o să fie împuşcată, a înclinat să creadă că e adevărat.

Pleacă în vacanţă, ai înţeles?

Dial a priceput că *vacanţă* e un cod pentru altceva, însă acum se holba la părul blond împletit al fetei, întrebându-se dacă exista ceva în această faţă nefardată, dacă exista ceva sub acele impresionante sprâncene, care să-i poată oferi acces la un dram din umanitatea ei.

E periculos, a zis fata, uitându-se peste umărul ei la un platan amărât şi uscat, de parcă crengile tremurânde ale acestuia ar fi putut ascunde un microfon. Bunica o să te lase să-l iei.

Doamna Selkirk n-are nici cea mai mică idee cine sunt.

Ba da, are. Dacă te întâlneşti cu ea la ora unsprezece, la prânz îi duci deja copilul înapoi. Simplu ca bună ziua. E tot ce-ţi cerem. Şi ţi-ai îndeplinit părticica de misiune.

Părticica de misiune, s-a gândit Dial. Căţea cu nasul pe sus ce eşti. Chiar o cunoşti pe Phoebe Selkirk? a întrebat-o pe tipa cea scundă. Te-ai întâlnit cu ea?

Uite ce e, Susan te imploră. Înţelegi, sper, ce zic, omule, *te imploră*.

Dial s-a gândit: I-ai spus numele, idioato. Plus că nu pricep deloc de unde dracu' vine tembelismul ăsta cu „omule".

A, sigur, a zis.

Ştii de ce are încredere în tine bătrâna? Vrei să ştii? Vrei să stai aşa, pur şi simplu, acolo şi să mă iei peste picior?

Dial a ridicat din umeri. Însă fireşte că voia să ştie.

N-ai vorbit niciodată cu *Post*.

Iar asta, fireşte, era sută la sută adevărat. Nu doar cu *Post*, dar nici cu *News*, nici cu *Globe*, nici măcar cu *Times*. Şi de-asta avea s-o sune pe bunica Selkirk, pentru că bătrâna, cel puţin, văzuse oţelul din inima lui Dial şi, deşi era Phoebe Selkirk, cu aroganţa ei de Upper East Side, n-avea să-i trădeze niciodată încrederea. Aşa era ea.

Dial a băgat o fisă într-un telefon de pe Brooklyn Heights, şi telefonul a sunat în Park Avenue. Alo, bună

ziua, a spus, sunt Anna Xenos.

Da. Tot ce spui va fi înregistrat.

Membrii familiei Selkirk erau precum animalele de la grădina zoologică. Ce greu de crezut era faptul că îi cunoştea pe toţi!

Da. Sunt Anna. Bună ziua.

Ţi-au dat adresa apartamentului meu?

Ştiu unde staţi, doamnă Selkirk. Am lucrat pentru dumneavoastră, dacă vă aduceţi aminte.

Când ajungi la vârsta mea, toată lumea a lucrat pentru tine.

Ce doriţi să fac?

Ţi-au spus deja.

Da, în mare, a spus Dial, gândindu-se: Of, te rog, nu mă călca prea tare pe nervi.

Prea bine, a spus bătrâna. Eşti, te rog, drăguţă să vii la mine mâine dimineaţă, la ora 10.45? Trebuie să-l aduci înapoi într-o oră.

Şi asta-i tot, da? S-a gândit: Trebuie să fie.

Doreşti să fii plătită pentru asta?

Vă rog să aveţi grijă cum îmi vorbiţi, a spus. Şi a dat din nou receptorul în grija puritanilor. Ar fi fost atât de simplu să nu facă asta. A rămas aşa, deasupra arterei nisipoase a expresului ce unea Brooklyn şi Queens, întrebându-se de ce, dintre toate lucrurile extraordinare pe care le-ar fi putut face la New York, ar trebui să-şi irosească timpul în felul ăsta.

Apoi, a fost băiatul, dar cine avea să-şi mai amintească faptul că dusese cu ea povara vieţii lui viermuite din mai şi până în septembrie 1966 – întâi, infecţii oribile la ureche, apoi dinţi sparţi, ca nişte bucăţi de cuarţ ce atacau dinăuntru, febră cumplită, băi reci, toate mirosurile de cuişoare şi de rahat, uleiul de iasomie pe care ea îl combina cu Johnson & Johnson şi care îl făcea să miroasă în permanenţă ca un prinţ proaspăt uns. În acele momente, se gândea că îl iubeşte.

O să te duci cu ea la Bloomingdale’s, a zis fata cea înaltă, refuzând să se rezeme prieteneşte de balustradă.

Vrea să-i cumpere lui Susan un cadou. Te duci cu ea să-l cumpere. Apoi iei cadoul şi te sui în trenul 6 spre Grand Central, după care schimbi, iei metroul şi o iei prin pasajul de la Port Authority. Acolo o să vă întâlniţi cu Susan.

Numărul la care am sunat era din Philly.

Da. Aşa e.

Eu sunt din Boston. Nu cunosc zona Port Authority.

Trebuie doar să mergi pe jos, Dial, OK? Să ştii că o să fim cu ochii pe tine.

Dial nu se gândea decât: Stai să vezi când i-oi povesti toate astea lui Madeleine. Madeleine era o evreică din Long Island, cu un tată comunist. Cine altcineva i-ar înţelege aceste frustrări adunate în sufletul gata să plesnească, dispreţul pentru puloverul de caşmir, siguranţa vinovată că aceşti jefuitori de bănci fără chef de viaţă se află de partea corectă a războiului.

Dacă nu pentru mine, atunci pentru Mişcare, spusese Susan Selkirk.

Avea efect de fiecare dată, de absolut fiecare dată.

Nu recunoştea în holul de la Belvedere nimic din cele văzute la vizita ei de demult – nici dalele răsunătoare de marmură stil tablă de şah, nici uriaşa urnă grecească falsă. Se întâmplase în mai 1966, în urmă cu şase ani, o perioadă în care încă avea un pronunţat accent de Boston. Azi îşi amintea doar ce întrebuinţări dezamăgitoare fuseseră date banilor familiei Selkirk – canapele de prost gust şi măsuţe asortate din lemn de trandafir. E-adevărat, pe peretele sufrageriei era un de Kooning, însă fusese mult prea nervoasă ca să se uite la el. În general, apartamentul lăsa impresia că nu conţine nicio idee de design de mobilier care să aparţină acestui secol.

A trecut de portar şi s-a îndreptat către liftier, susţinându-şi, cu ajutorul rucsacului şi al pasului mândru, dreptul de a se afla acolo.

Liftierul i-a fixat sfârcurile cu o privire care i-a amintit de ochii întunecaţi, de scanner digital, ai tatălui ei.

Efharisto, a zis.

Bine aţi venit, a zis emigrantul, mutându-şi atenţia la

luminiţele aprinse pe panoul de control.

Când liftul a ajuns în dreptul apartamentului şi uşa s-a deschis, a întâmpinat-o un miros de pâine prăjită neaşteptat, pe care şi l-a amintit imediat. Bucătărioara minusculă şi cât se poate de banală era parţial vizibilă în holul din dreapta. Drept în faţă se vedea cerul din Park Avenue şi, la acea oră a dimineţii, soarele era atât de intens, că i-a trebuit o secundă până să zărească micuţa siluetă, înconjurată de un nimb strălucitor, ca o vulpe surprinsă pe neaşteptate pe o pajişte, dimineaţa.

Bună, a zis ea. Tu eşti?

Spre uriaşa ei surpriză, el i s-a postat băţos în faţă, iar ei, luată pe nepregătite de cei şase ani de creştere susţinută, i s-a tăiat respiraţia la vederea robusteţii lui, a pieptului bine format, a osaturii lui solide, a vieţii lui secrete şi intense, care avea nevoie de ea ca de aer.

Doar nu-ţi mai aminteşti de mine, a strigat ea încântată, dându-şi jos rucsacul.

Băiatul n-a zis nimic, s-a mulţumit doar s-o îmbrăţişeze strâns, ca un animăluţ înnebunit, frecându-şi bărbia de piciorul ei.

Phoebe Selkirk fusese probabil de faţă în tot acest timp, însă lui Dial i-a luat câteva momente s-o observe.

Vizitatoarea a încercat, fără succes, să se desprindă de admiratorul ei.

Ei bine – femeia mai în vârstă i-a întins o mână –, se pare că şi de această dată am găsit persoana potrivită.

Îmbătrânise, şi Dial, părându-i-se că simte scheletul mâinii pe care o strânge, i-a dat drumul subit şi a zâmbit puţin prea forţat.

Phoebe Selkirk părea mai puţin încrezătoare, însă era, fireşte, încă frumoasă, cu pometi înalţi şi păr des grizonant, ca oţelul, perfect pus în valoare de tunsoarea aparent simplă – mai scurtă la ceafă, cu părul lung şi bogat fluturându-i elegant în jurul bărbiei puternice, de om poate prea hotărât.

Acum! a zis şi, la acel simplu cuvânt al ei, băiatul a dat drumul mâinii lui Dial şi, fără să-i mai arunce nicio

privire, a fugit pe hol.

Dial s-a trezit spunând ce încântată e că a venit, dându-şi seama, cu oarecare uimire, că era cât se poate de sinceră.

Băiatul şi-a făcut din nou apariţia, pe după bibliotecă. Ala albastru? I-a zâmbit.

Cu fermoar, a spus bunica lui. Ala.

După ce el a dispărut iar, bătrâna a scos din bibliotecă o pungă de hârtie cafenie şi i-a oferit-o ostentativ lui Dial.

y

Ia-o, ia-o, a poruncit doamna Selkirk grăbită.

În pungă, Dial a văzut cărţi, un pachet de cărţi de joc, câteva batoane de ciocolată.

Repede, ia-o.

Când Dial a ezitat, doamna Selkirk a îngenuncheat în faţa rucsacului vizitatoarei şi i-a desfăcut catarama.

O să întârzie, a zis, aruncând totul înăuntru. N-a fost niciodată punctuală. O să aibă nevoie de ceva care să-i alunge plictiseala.

Dial a ridicat o sprânceană spre ea.

Da, a acceptat bătrâna reproşul. Sunt cicălitoare.

Asta e bun? a strigat băiatul.

Puloverul, albastru de Cambridge, a trezit un ecou albastru printre interstiţiile ochilor lui cenuşii, ca de catifea.

Ai un păr foarte frumos, a spus Dial, după care s-a simţit aiurea că vorbise aşa, din suflet.

Însă el a ridicat bărbia spre ea, invitând-o să pună mâna.

Grimasa bunicii nu se încadra practic la categoria zâmbet, însă a existat o vagă tresărire a buzelor, după care aceasta şi-a trecut scurt mâinile bronzate prin propriul păr. Dial s-a gândit: De la tine a moştenit părul. Gene bune. Puloverul albastru era şi el un semn al apartenenţei la o clasă privilegiată, texturile dense şi uşor uleioase ale Noii Zeelande, amintirea multor acri adunaţi în urzeala lui.

Ei, mergem? a zis doamna Selkirk veselă, întinzându-

i mâna băiatului şi, aproape simultan, atingând-o uşor pe Dial pe cot. În acest mod, plus în alte câteva, Phoebe Selkirk şi-a arătat bunăvoinţa faţă de Dial, însă era imposibil să nu vezi, în lift, pe holul de la intrare, că are o suferinţă ascunsă. Era o anumită tristeţe în felul în care îl atingea pe băiat pe umăr, pe cap, îi întorcea manşeta puloverului deasupra încheieturilor.

Întâlnirea asta „de joacă”, a zis ea, dându-şi ochii peste cap în timp ce rostea aceste cuvinte, o să fie de la douăsprezece la unu.

Da, ştiu.

O să întârzie, aşa că nu te stresa.

Au zis să fim acolo la douăsprezece.

Ai încredere în mine, o să întârzie. Aveţi doar grijă să vă întoarceţi până la două. Poate să fie chiar două jumate, hai. Ştii, aş fi preferat să vină ea aici. Ar fi putut foarte bine s-o facă. Nu s-ar fi întâmplat nimic. Te rog să-i spui asta. Grăbeşte-te, semafoarele astea cu TRAVERSAŢI durează doar câteva secunde.

Dial a fost surprinsă să descopere c-ar vrea să-şi manifeste cumva simpatia, însă a simţit c-ar fi fost o dovadă de lipsă de delicateţe, un gest mult prea grosolan; parcă era o biată păpuşă de lut aflată în preajma unui lucru cât se poate de delicat.

Ar fi putut să vină în apartament, a continuat doamna Selkirk, rămasă cam fără suflu după ce mărşăluiseră de-a lungul parcului. Personalul ar muri înainte de a o da pe mâna poliţiei. O ştiu de când s-a născut.

Acest scenariu i s-a părut cam şocant lui Dial, însă n-a făcut niciun comentariu direct. E fiica ta, a zis, încântată de faptul că replica ei putea să însemne absolut orice.

Din păcate, aşa e, a zis doamna Selkirk. Aşa cum e şi fiica tatălui ei.

Când au ajuns la bulevard, bătrâna i-a spus băiatului, pentru prima oară, Jay. Dial nu avea nicio problemă cu treaba asta. De fapt, era sută la sută de acord. Întotdeauna considerase că Che e un nume ridicol şi că indica foarte exact ce era greşit la aşa-numita Mişcare. Oricum, dacă te

plimbi prin oraş şi împărţi poze cu preşedintele Mao, n-o să vrea nimeni să aibă de-a face cu tine. Însă nu era sigură că auzise bine. Data următoare a auzit Che şi, când a întrebat care e de fapt numele lui, la Bloomingdale’s, n-a făcut-o doar aşa, ca să se afle în treabă. Avea senzaţia că a călcat pe o mină. Era ca şi cum s-ar fi atins din greşeală de o meduză otrăvitoare.

Dial nu mai era o fată amărâtă care trăia din bursă. Nu era obligată să suporte aşa ceva. Era profesoară la Vassar, indiferent dacă vaca asta bătrână ştia sau nu asta ori i-ar fi trecut prin cap să întrebe. Anna Xenos avea şi ea propriile ei probleme de temperament şi, dacă n-ar fi fost vorba de acest băieţel atât de drăguţ, care probabil că nu avea nevoie deşi mai mult chin în viaţa lui, i-ar fi întors spatele şi-ar fi lăsat-o cu ochii în soare. Dial l-a privit cu milă, a remarcat neliniştea mâinii cu care îşi mângâia bunica pe braţ, în timp ce idioata cumpăra Chanel. Dial ar fi trebuit să facă eforturi uriaşe pentru a-şi imagina un cadou mai pervers şi mai plin de resentimente – Chanel pentru o femeie care-şi numise copilul Che şi părinţii Duşmani de Clasă.

S-a uitat direct în ochii lui Dial, ţinând bine în mâini cadoul ambalat. Preţ de un moment, privirea i s-a înmuiat şi s-a uitat în jos la cadou, poate dându-şi pentru prima oară seama ce a făcut. Apoi l-a împins cu violenţă spre mesageră.

Doar nu vrei să-i spun Che în Bloomingdale’s.

Dial s-a gândit: Femeia asta a înnebunit de durere.

La uşă, a simţit c-o înhaţă cineva de braţ.

Acum du-te, a şoptit Phoebe Selkirk ameninţător, du-te. Dacă păţeşte ceva, te omor.

Şi cu asta, Dial l-a luat pe băiat de mână şi a fugit, râzând isteric. Dumnezeule, s-a gândit, în timp ce rucsacul i se lovea ritmic de spate. Dumnezeule, cum o fi să o ai drept fiică pe Susan Selkirk, un copil care e în stare să dea foc şi să distrugă tot ce ai, inclusiv pe acest băieţel fără cusur cu picioruşe fără cusur, cu şosete căzute, cu o gambă julită şi un pulover scump făcut din lână de oaie

merinos, cu aşa o feţişoară, leită cu a tatălui lui, Dumnezeule sfinte.

El o privea cu adoraţie, îi arunca priviri furişe şi zâmbete. S-a gândit cât de minunat e să fii iubită, să fie iubită ea, Dial, care nu mai era iubită de nimeni. A simţit că e-n stare să-l absoarbă pur şi simplu pe acest băieţel, iar mânuţa lui umedă s-a topit într-a ei.

În timp ce străbăteau, cu răsuflarea aproape tăiată, pasajul dintre Times Square şi Port Authority, de ei s-a apropiat un ins ciudat, cu zâmbetul pe buze, cu cercei lungi şi insigne pe geaca de blugi. A ridicat mâna şi a salutat-o.

Era oare un vagabond?

Când băiatul şi-a lipit mâna de a ei, a simţit hârtiuţa. Ce ridicol era totul.

E MP? a vrut să ştie băiatul.

Tu te-auzi ce spui? Ca să vezi, MP!

Eşti celebră. Ştiu totul despre tine.

Nu, nu, nu-i adevărat. Cred că nu mai ştii absolut nimic despre mine.

S-a uitat la omuleţul de lângă ea. Un scump, repetă şi el ce-a auzit în jur. Ce să înţeleagă bietul de el din toate prostiile astea despre MP, maoişti nenorociţi cu pulovere de caşmir, bărbaţi care vocifereazǎ, orgasmul de treizeci de secunde?

A desfăcut bileţelul din mână.

Ce scrie, Dial?

Indicaţii, scumpule.

Pentru ce?

S-a uitat la faţa lui nerăbdătoare, dându-şi seama că băiatul n-are nici cea mai mică idee de ce urmează să se întâmple. Nimeni nu-i spusese nimic. Oamenii ăştia cu blestemaţii lor de copii, aruncaţi încoace, târâţi încolo, furaţi de judecători, încredinţaţi bunicilor, şi care acum o ţineau de mână. Nu era treaba ei să-i facă educaţie. A făcut ce i s-a spus, a găsit poarta 10. Începuse să se formeze o coadă şi, dincolo de geamul fumuriu, vedea un autocar şi pe şofer mâncând dintr-o folie mototolită de

aluminiu.

Când începe îmbarcarea? a întrebat, fără să se adreseze cuiva anume.

Nu ştiu nimica de nicio îmbarcare, i-a răspuns un negru cu chipul crestat tot de riduri. Avea în jur de şaptezeci de ani şi urma trompetei îi era înscrisă limpede pe buze.

Unde mergem, Dial?

Autocarul ăsta merge la Philly, drăguţule.

Dial a traversat culoarul înţesat de lume şi s-au aşezat amândoi pe vine, privind spre porţile 9, 10 şi 11, prin pădurea mişcătoare de picioare. Coada de la 10 a crescut. Dial aştepta, aşa cum i se spusese. Ar fi vrut să-i dea ciocolată, dar cine ştie cât aveau să stea aşa. Iar el părea cât se poate de mulţumit şi stătea cu trupuşorul lipit de coapsa ei.

Ai idee ce aşteptăm?

Băiatul a lăsat capul jos, privindu-şi pantofii. E foarte interesant, a zis.

Ea încă mai zâmbea când a recunoscut, la capătul cozii, umerii rotunzi înveşmântaţi într-un impermeabil London Fog[13]. Era genul de haină care se găseşte pe Howard Street, împăturită şi aşezată lângă prelungitoare şi pantofi, pe trotuar.

Stai aici, i-a spus băiatului.

Sora cea urâtă a revoluţiei o aştepta şi, în clipa în care Dial a ajuns lângă ea, i-a băgat un plic în ochi.

Poftim.

Când Dial a luat plicul, a simţit mâna băiatului trăgând-o de rochie. De partea cealaltă a holului se aflau rucsacul eh portofelul, scrisoarea de la Vassar, totul era înăuntru. L-a apucat pe băiat de umăr. Stai aici, i-a spus cu severitate. Nu te mişca. Când s-a întors, sora cea urâtă plecase şi băiatul era acum supărat.

Jay, a zis ea, cu inima bătându-i cu putere, să nu laşi niciodată rucsacul nepăzit. În el am şi banii, şi tot.

---

13 Celebră firmă producătoare de impermeabile, care a avut mare succes în SUA.

Mă doare ce mi-ai făcut, a zis el.

Ce porcărie, s-a gândit ea.

Avea în mână două bilete dus-întors spre Philadelphia.

Tacă-ţi fleanca, Jay, a zis ea.

Mi-ai zis Jay, a strigat el.

Taci. Pur şi simplu, taci.

N-ai voie să-i zici cuiva să tacă.

N-avea câtuşi de puţin de gând să se ducă la Philadelphia.

Vino încoace. L-a luat de la coadă şi l-a târât după ea într-un pasaj îngust dintr-o laterală a holului. Duhnea de-ţi muta nasul. Mirosea de parcă cineva ar fi locuit acolo.

Puştiul începuse să se dea în spectacol. Ea încerca să citească pe bilete. Era atât de stresată, că fu cât pe-aci să nu remarce cuvintele notate cu creionul, cu un scris ca de copil. *Planurile s-au schimbat*. *Doamna Selkirk vrea să te duci la Ph* şi *să te întorci diseară*. *Îţi vor fi acoperite toate cheltuielile*. Era şi un număr de telefon din Philadelphia.

Trebuia să se ducă la Philadelphia. Pur şi simplu. Ei bine, dracu' să-i ia. Bogătani nesimţiţi. În seara asta avea de gând să ia masa cu Madeleine.

Pasagerii începuseră să urce în autobuz. A verificat iar biletele. N-aveau să se întoarcă în Port Authority decât spre miezul nopţii. Aşa te porţi cu copilul tău? Vacă bogată şi răsfăţată ce eşti.

Nu eşti copil mic să te porţi aşa, i-a spus băiatului, aşezându-se pe vine în faţa lui, ca să vadă că vorbeşte serios. Eşti băiat mare, ce Dumnezeu.

Am doar şapte ani, a spus el. Îi tremura buza de sus. N-ai voie să-mi spui să tac.

OK. îmi pare rău.

Fiindcă n-ai căderea s-o faci.

OK. Ai dreptate. I-a oferit mâna ei şi el i-a luat-o.

O să-mi spui Che? a întrebat-o când s-a ridicat.

Sigur. Che. S-a făcut. Însă el tot şovăia.

Ce-i?

Pot să-ţi spun mamă?

În Australia a căzut un copac. Maşina hipioţilor a intrat drept în coroana lui, ca o cărămidă forţată să intre într-un pantof. Crengile se loveau şi se rupeau sub roţi, le simţeai împungându-te ca nişte oase fracturate sau ca nişte spiţe şi scrijelindu-ţi tălpile goale, prin podea.

Opreşte! a strigat mama.

Băiatul s-a apucat de scaunul din faţă şi s-a uitat peste umărul ca de unt rânced al şoferului. Frunzele se răsuceau pe parbriz ca într-o spălătorie auto, în rafalele puternice de ploaie. Apoi a urmat o izbitură. A muşcat scaunul şi a simţit gust de sânge. A văzut o creangă uriaşă, arcuită, albă, al cărei schelet de lemn se zărea printr-o perdea de frunze ca o fustiţă scurtă.

Uite-un arc butant, a zis Rabbitoh, cel cu părul lung şi negru.

Mama era lipită de băiat, înnebunită de spaimă. Acesta simţea greutatea copleşitoare a copacului împingând şi bocănind pe acoperiş ca o barcă legată la chei. Aerul mugea, purtând în gâtlej un ciocănit ce se auzea tot mai limpede şi mai tare. Băiatul şi-a dorit să se poată duce acasă.

Trevor a aprins un joint şi, în timp ce flacăra acestuia a străbătut ţigara până la jumătate, băiatul l-a văzut răsucindu-se în scaun şi oferindu-i-l mamei, însă ea şi-a desfăcut braţele de pe piept şi i-a dat una peste mână. N-ar fi trebuit să facă asta.

Acum ţi-ai găsit să te droghezi?

În jurul mâinii ei au fluturat scântei, pe care le-a stins repede, dând cu mâna în scaun. O clipă mai târziu a luat mâna băiatului şi a frecat-o de parcă ar fi luat foc şi el. Ar trebui să aibă grijă.

Trevor şi-a pus în ordine, tăcând, drogurile deranjate. Băiatul nu-şi dădea seama dacă e supărat sau nu. N-a zis niciun cuvânt, însă a început să fredoneze uşor, ca Jed Schitcher, care vindea vânat toamna. Numele lui Jed Schitcher se afla pe pachetele din congelatorul bunicii, însă acum băiatul se gândea la cuţitul de jupuit al lui Jed, la acesta respirând greu pe gură, la stomacul alb-albăstrui

din care ieşeau aburi, niciodată până atunci văzut de vreun ochi omenesc.

Am un copil aici, a spus mama.

Salut, puştiule, a spus Trevor. Te afli printre nişte hipioţi sălbatici, a spus Trevor. Cum te simţi printre noi, puştiule? În timp ce inhala fumul, glasul i se ascuţi.

Băiatului nu-i plăcea să fie luat peste picior.

Pe capotă a căzut o creangă şi mama a scos un soi de ţipăt.

Regula numărul unu, a spus Trevor, niciodată să nu iei în maşină o MS.

Băiatul nu ştia ce înseamnă MS, ştia doar că trebuie să fie o mojicie la adresa mamei lui sau a sa.

Vrei să zici o mamă singură, da? a întrebat Dial.

Trevor s-a scobit în dinţi.

Du-ne undeva unde să ne putem adăposti, OK?

Ăsta e un adăpost, a spus Trevor. Nu există adăpost mai bun ca ăsta.

Te rog, a spus mama. Ştiu că probabil n-ai niciun chef de noi. Îmi pare rău.

Cred c-ar trebui să ne duci în oraş, a spus băiatul.

Cuvintele lui au săpat o gaură uriaşă de tăcere în maşină. Băiatul a aşteptat cu sângele zvâcnindu-i în urechi. Apoi motorul a pornit şi Dial i-a strâns mâna tare de tot. Maşina a reintrat scârţâind pe şosea. În scurt timp, au ajuns în micul orăşel Yandina, unde nu trăia nimic, decât întunericul violent. Peste tot erau frunze şi crengi, strada părea jupuită, cu mici vălurele, ca de aluminiu topit.

N-ai unde să te adăposteşti aici, scumpo, a zis Trevor.

Însă atunci au dat peste o lumină care ardea puternic.

Poftim, a zis Trevor. Zici că-i nenorocita aia de stea din Bethleem.

Rabbitoh a măturat cu farurile galbene aleea de acces în Parcul de Rulote Yandina. Dacă vrei să-ţi omori copilul, e treaba ta.

O să ne descurcăm, a zis băiatul. Mulţumim foarte mult.

A simţit că mama ezita. Apoi a desluşit imaginea pe care o vedea aceasta prin parbriz – o bunică şi un bunic în impermeabile şi cu picioarele goale, oameni amărâţi, care-şi croiau drum tremurând pe cărare, către cubul de beton în care se afla toaleta. Bunicul avea vene varicoase. Avea, de asemenea, o sfoară lungă, de nylon albastru – imponderabilă, strălucitoare, cu care-şi ghida paşii prin furtună.

O foaie galbenă de hârtie s-a lipit de parbriz şi, când a fost luată pe sus de vânt, a mai apărut un bărbat – roşu la faţă, cu ochi albaştri de o sută zece volţi, cu păr alb şi lung fluturând departe, în noapte.

Mama a coborât geamul şi furtuna s-a năpustit înăuntru asemenea unui motan, ocupând bancheta din spate şi acoperind cu o rafală de stropi partea interioară a parbrizului.

Cinci dolari pentru toţi câţi sunteţi, a strigat bărbatul. Am camere pentru toţi. Am un Globe Trotter curat şi drăguţ.

Băiatul a început să strângă cărţile de Uno, însă mama l-a tras afară din maşină înainte să termine. Poftim, i-a zis bărbatului, uite cinci dolari.

Trevor şi Rabbitoh au fugit ca nişte laşi, întorcând brusc înapoi spre şosea şi proiectând o ploaie usturătoare de pietricele asupra gambelor goale ale bărbatului. Băiatul şi mama lui au fugit către o rulotă ce se zgâlţâia pe pilonii de susţinere.

Apoi, generatorul s-a stins, aşa avea să-şi amintească băiatul, atunci când încetase să mai existe altfel decât în amintirea unui bărbat.

În timpul unei şedinţe de hipnoză de pe East Seventy-sixth Street, avea să-l mai vadă o dată pe proprietarul cu ochi înfricoşători dând drumul la două lămpi cu propan, care s-au aprins cu un vuiet puternic, ca de avion aflat la treisprezece mii de metri în aer. În clipa aceea a fost recunoscut, era sigur, şi-l privise pe bărbat drept în ochi. După hipnoză, a băut Armagnac la Carlyle, flirtând uşor cu chelneriţa. Parcă te ştiu de undeva, a zis ea.

O clipă mai târziu, cei doi urcaseră deja scara de sub metalul îndoit şi mama l-a ţinut strâns la piept în patul ce se legăna.

E mai bine aici, Dial, a zis. O să fie bine.

Sunt mândră de tine, a spus ea. De cum ai vorbit în numele nostru, ca un bărbat.

De obicei, gândurile dinainte să adoarmă erau despre mama lui, care vine să-l salveze. Acum că ea era cu el, se afla în siguranţă, în inima furtunii zguduitoare; s-a culcat şi, când a reuşit să adoarmă, multe ore mai târziu, a visat cum cădea pe pământ.

Întreaga noapte, rulota a fost hurducată şi burduşită în moduri atât de neaşteptate şi cu atâta forţă, încât crezuseră că aici îşi vor găsi sfârşitul. Singurul lucru pe care-l putea face Dial era să-l ţină strâns la piept pe băiat, să-i asculte sforăitul uşor, în timp ce o dureau cumplit picioarele, din cauza întregii spaime pe care îmbrăţişarea ei o ţinuse la distanţă.

Au fost şi perioade mai liniştite, însă, la fiecare nouă revenire, furtuna avea o forţă şi mai turbată. Rulota a început să salte, iar zgomotul era atât de puternic, încât lumea fizică şi-a pierdut întreaga coerenţă, iar Dial s-a trezit ţinându-se cu disperare de osiile unui tren-fantomă. Nu putea nici să se desprindă şi nici să facă tot acest zbucium să înceteze. S-a mulţumit să zacă încordată în pat, şoptindu-i băiatului tot soiul de lucruri – rugăciuni, gânduri, dorinţe, lucruri care spera că se pot infiltra inconştient, ca nişte fire liniştitoare de frumuseţe, în creierul lui adormit.

Nu vedea nici luna, şi nici vreun fulger. Când a reuşit în fine să aţipească, se afla într-o mare de cerneală, cu corpul înfăşurat în jurul copilului adormit.

A simţit că-i crapă capul. A văzut stele. S-a gândit: Benzi desenate.

E OK, scumpule, e OK, dragul meu. Nu şi-a pierdut cunoştinţa, însă simţea tavanul cu şira spinării, alunecând spre pământ, scrijelind pietrele în timp ce rulota se mişca, în vreme ce ea rămânea încordată, în aşteptarea unor clipe

de coşmar, a unei lame care să i se înfigă în trup, a unei lopeţi devenite mortale în noapte.

Scumpule! Che!

N-a primit niciun răspuns şi s-a gândit: E mort.

Ce s-a întâmplat, mamă?

Şşş, a zis ea, simţind teroarea sunetelor rostite, chiar şi cuprinsă de această nouă spaimă. E doar furtuna.

Suntem în siguranţă?

Şşş, i-a poruncit ea.

Apoi s-a auzit un zgomot de neînţeles, ca o cioară mexicană uriaşă de aluminiu care dădea din aripi lângă perete. Ea s-a gândit: Ce contează cine e mama lui? Suntem pe punctul de a fi sfâşiaţi în bucăţi.

y

Suntem în siguranţă, scumpule, o să se termine imediat.

Dar el rămase tăcut.

Che?

Adormise.

Păturile căzuseră de pe ei din cauza zgâlţâielilor şi ea l-a înfăşurat bine în ele, stând cu urechea lângă gura lui ca să ştie că e viu. A încercat să-i simtă pulsul, însă el şi-a eliberat braţul, sâcâit, şi a continuat să doarmă, cu nasul în jos şi fundul în aer.

Poate că e în comă – omor din culpă, i-a trecut ei prin cap. Erau zgâlţâiţi şi loviţi, cu roţile în aer şi pântecul neajutorat oferite cerului până când, în cele din urmă, a sosit clipa în care mişcarea n-a rămas mai spasmodică decât cea a unei bărci pneumatice de salvare legate prea strâns pentru talazurile învolburate ale mării. Somnul i-a fost tăiat cu ceva alb şi ascuţit, un cuţit de lumină i-a străpuns pleoapele. A deschis ochii, a văzut formele de catifea îmblănită şi apoi fulgerele. Nu fulgere. S-a gândit la oxiacetilenă. La o echipă de salvare. S-a desprins cu grijă din îmbrăţişarea băiatului, lăsându-l cu braţele larg deschise şi buzele violet-cafenii.

Stând pe tavan, vedea prin jumătatea superioară a uşii rafale de scântei explodând în ploaie, o linie de înaltă

tensiune transformată într-un şarpe ce dansa pe o dubiţă combi. Siluete înveşmântate în saci de gunoi stăteau în faţa acestei maşinării periculoase, cu băltoace la picioare, viermi electrici săpându-şi drum către inima ca de metal topit a râului.

Dial şi-a găsit rucsacul, după care şi-a dat seama că de deasupra ci se scurgea apa înăuntru. Şi ce dacă? s-a gândit. Bine că erau amândoi în viaţă. Din eşarfa îi şiroia apa, însă paşapoartele erau OK, în învelitorile lor de plastic. La fundul rucsacului a găsit nişte hârtii îmbibate de apă şi lipite una de alta, mersul trenurilor şi indicaţii pentru a ajunge la Vassar, ca şi scrisoarea de numire pe post. Nu conta. Putea să facă fără probleme rost de alta, dar s-a aşezat cu picioarele încrucişate în întunericul luminat intermitent, apocaliptic, a extras plicul şi a desfăcut cu mare atenţie cele patru colţuri în aşa fel încât întreaga scrisoare era acum expusă, pătată şi vulnerabilă, însă din fericire încă întreagă. Nu însemna nimic, şi totuşi a ţinut-o cu ambele mâini, de parcă s-ar fi temut să nu-i frângă gălbenuşul fragil. A întins-o cu grijă pe tavanul de aluminiu, care devenise acum podea. Apoi, folosindu-se de eşarfa umedă, a început s-o netezească şi, în clipa în care a îndreptat ultima umflătură, hârtia s-a rupt în jumătate. Fir-ar să fie. A făcut-o ghem în pumn şi a strâns-o tare, storcându-şi apa în poală. Fir-ar să fie fir-ar să fie fir-ar să fie fir-ar să fie. Blestemata aia de profesoară îi dăduse numărul lui Susan, însă nimeni n-o pusese s-o sune. Nici măcar nu-i plăcea familia Selkirk. Cei de la Vassar ar trebui s-o primească înapoi, dracu' să-i ia, dracu' să-i ia. Nici măcar nu şi-a dat seama că plânge. Însă el, băiatul, şi-a dat.

Eşti OK? a şoptit el.

N-avea de ales. Trebuia să fie OK. S-a întors în pat şi l-a luat în braţe.

Sunt bine, scumpule. N-am prea dormit, atâta tot.

De ce plângi?

N-am nimic, scumpule, e ceva ce s-a întâmplat acum mult timp.

Ceea ce se întâmplase cu mult timp în urmă era că fusese o ditamai idioata. Era un lucru de demult şi foarte actual, în acelaşi timp. Credea ce îi spuneau oamenii, întotdeauna o făcuse – ca, de pildă, scrisul de pe bilet. *Planurile s-au schimbat. Doamna Selkirk vrea să te întorci diseară*. Partea cea mai îngrozitoare era că îi crezuse fiindcă scrisul era atât de stupid, atât de banal, atât de lipsit de imaginaţie. Era atât de snoabă, că nici măcar nu sesizase minciuna. Şi, în felul ăsta, acceptase să devină instrumentul lor, se lăsase folosită pentru răpirea copilului.

Era un băieţel foarte dulce, din multe puncte de vedere, însă nu era al ei. Iar asta, în mod categoric, nu era viaţa ei.

Staţia Greyhound din Philly era un loc sordid şi cu foarte mare strângere de inimă îl lăsase singur în sala de aşteptare. Telefonul era chiar în faţa uşii, lângă toalete, în apropierea uşii din spatele pizzeriei. Încă nu ştia că fusese manipulată. Încă mai era fata cea bună şi snoabă. A sunat la numărul din Philadelphia notat pe biletul ei. Linia era ocupată. În clipa în care a primit înapoi fisa, din pizzerie a ieşit o femeie drogată, foarte albă, cu păr blond zbârlit şi ochi umflaţi. Şi-au încrucişat privirile, apoi Dial s-a uitat în altă parte.

Poftim, drăguţo.

Femeia ţinea în mâini un şirag de perle. Îi lipsea o unghie. Fă-mi o ofertă, scumpo. Ţi le dau la un preţ bun.

Suna ocupat. Dial a clătinat din cap în direcţia perlelor. Femeia avea o dâră roşie pe picior, care începea din adidas şi urca până la genunchi. Dial s-a aplecat deasupra genţii şi a scos patru monede de douăzeci şi cinci de cenţi; şi-a dat seama că fusese greşit înţeleasă.

A băgat monedele în aparat şi a ascultat cum sună telefonul în Park Avenue. Femeia era foarte aproape, în spatele ei. Mirosea a pâine veche şi a antiseptic.

Cineva a ridicat receptorul.

Alo.

S-a auzit un zgomot, ca de cuburi de gheaţă zornăind. Alo. Era un bărbat. În fundal, se auzea o voce de

femeie care-l tot întrerupea.

Cine e? a întrebat bărbatul, poate cu docilitate în voce. Dial a auzit un prânz cu trei pahare de Martini călătorind la asfinţit din Park Avenue către ea.

Anna Xenos.

Anna Zeno, a zis bărbatul. Ce idiot, s-a gândit ea, când el a acoperit receptorul cu mâna.

A urmat un soi de foşnet, apoi o înjurătură grăbită şi mânioasă. Dial a remarcat uşurată că femeia cu perlele se retrăsese spre uşa de la toaletă, unde părea că împachetează colierul în ziar.

Unde eşti? a explodat Phoebe Selkirk în urechea ei.

În Philadelphia, fireşte.

S-a lăsat un lung moment de tăcere.

Băiatul meu e la tine?

Sigur că da.

O altă tăcere lungă, apoi, când a vorbit din nou, vocea ei a atins un alt registru. Ce vrei? a întrebat doamna Selkirk.

Ce vreau? a întrebat Dial. Ar fi trebuit să spună: Am primit un bilet şi un număr de telefon. La numărul respectiv nu răspunde nimeni. Ce să fac? Însă s-a mulţumit să se uite la o femeie ciudată, cu aer bolnav, care tocmai trecea fixând-o cu privirea, cu sacoul de supraelastic foşnind zgomotos când a atins peretele.

Ce vrei? Naiba să te ia.

Doamnă Selkirk, vă rog să nu-mi vorbiţi aşa. Nu mai sunt servitoarea dumneavoastră.

Nu trebuia să părăseşti New York-ul. Trebuia să te întorci cu el aici. Unde eşti? Spune-mi imediat.

Încerc să sun la nenorocitul ăla de număr pe care l-am primit. Asta încerc să fac. Mă sâcâie o drogată şi nepotul dumitale e singur, dar e teafăr. Iar eu vorbesc la telefon. Acum spuneţi-mi *dumneavoastră* ce trebuie să fac.

Aceste cuvinte ale ei au produs cea mai spectaculoasă explozie de ţipete imaginabile, pentru care Dial nu era câtuşi de puţin pregătită. Bărbatul şi doamna Selkirk au început din nou să se certe. Mâna a acoperit din

nou receptorul.

Alo, a spus bărbatul.

Sunteţi, vă rog, amabil să-mi spuneţi ce am de făcut?

Pentru informaţia dumitale, stimată domnişoară, te anunţ că ştim cine eşti şi de unde suni.

Femeia cu perlele stătea acum la intrarea în sala de aşteptare. Dial s-a gândit: Nu intra acolo. Însă aceasta a intrat abulică, fără să ştie exact pe unde merge.

Ai cea mai mică idee cu cine vorbeşti? a întrebat bărbatul, care părea cam nătâng din cauza modului în care articula cuvintele.

Vă sun eu înapoi, a zis Dial.

S-a năpustit în sala de aşteptare, unde l-a văzut pe băiat, care-şi scosese hârtiile şi le întindea lângă el, pe scaun. Deasupra capului său, pe ecranul unui televizor cu sonorul oprit tocmai apăruse fotografia lui Susan Selkirk: EXPLOZIE CU BOMBĂ LA PHILLY, 2 MORŢI.

Femeia cu perlele se afla lângă umărul ei, iar ea era cu ochii lipiţi de televizor.

Ce s-a întâmplat? a şoptit Dial.

Nebuna aia s-a aruncat în aer.

Aici?

Lângă Temple. O tâmpită.

Când?

Femeia a dat din cap, a „cine poate şti?”. I-a întins pachetul învelit în ziar, de parcă ar fi încheiat deja afacerea. Surprinsă de privirea ei stranie şi posomorâtă, Dial şi-a deschis portofelul cu mărunţiş şi i-a dat trei bancnote de câte un dolar.

Domnul să te binecuvânteze, a zis femeia şi i-a împins ziarul în mână.

Ai septicemie, a spus Dial.

Femeia a tresărit, apoi şi-a ridicat buza superioară, începând să râdă.

Piciorul tău, a spus Dial.

Femeia a clătinat din cap, a început să râdă iară să se mai poată opri şi a pornit către ieşirea spre stradă clătinându-se.

Dial adesfăcut ziarul şi n-a fost câtuşi de puţin uimită să-l găsească gol.

Cine era? a întrebat băiatul când s-a întors la el.

Susan Selkirk făcea bombe! Voia să-i aduc copilul la o fabrică de bombe.

Trebuie să sun la New York, a zis.

A strâns ziarul ghemotoc şi l-a aruncat la coş. Când a ridicat privirea, pe ecranul televizorului se afla poza ei din albumul de la finalul liceului. S-a gândit: Ei cred că am sărit în aer. Băiatul era tot cu nasul în hârtiile lui. S-a năpustit la el şi a ridicat una dintre hârtii. Ce-i asta? l-a întrebat, obligându-l să se uite la ea.

D-i-l-e, a spus el, ţinând în mână cartea de vizită pe care îi notase numele.

Pe ecran se afla acum fotografia băiatului.

Ştiu, a zis ea. Îmi plac foarte mult hârtiile tale. Inima îi bătea nebuneşte. Se uita peste tot, pe cartea de vizită, pe ecran, la femeia din stradă care acum se apropia de un tip cu o valiză.

Ştirile se terminaseră. A zis: Lipsesc doar o clipă, scumpule. Eşti OK?

El a ridicat privirea. Ce creatură ciudată, stăpână pe sine, mai era, cum îşi împăturea el hârtiile în aşa fel încât să fie cât un pachet de ţigări şi le aranja cu grijă una peste alta. Sunt bine. I-a zâmbit, ridicându-şi mâna stângă pentru a-i arăta degetele răsfirate şi elasticele. Cum nu se poate mai bine, a zis.

La Belvedere văzuseră ştirile, sau poate nu. Poate că ştiau deja că Susan Selkirk e moartă. La telefon a răspuns un alt individ, mai rece, cu voce mai clară şi accent de Brooklyn. Era posibil ca poliţaii să fi ajuns acolo atât de repede?

Bună, Anna. Care-i treaba?

Nici măcar nu-i spusese cum o cheamă.

Mi s-au dat instrucţiuni să vin aici, în Philadelphia, i-a spus individului, oricine-ar fi fost el. N-am făcut decât ceea ce m-a rugat familia să fac.

Anna, doamna Selkirk ţi-a încredinţat copilul pentru

două ore doar.

Oare un poliţist ar fi spus aşa ceva? N-ar fi ştiut că, în felul ăsta, o s-o sperie? Cu ochii minţii, vedea limpede biletul de autobuz şi scrisul. A înţeles: Susan Selkirk o folosise pentru a-şi fura propriul copil.

Deci, a zis bărbatul, şi fireşte că era un poliţist. Deci ce ai de gând să faci acum, Anna?

Mă întorc cu autobuzul, a zis ea, gândindu-se că are în geantă o bursă oferită de statul Massachusetts – două mii de dolari.

Îhâm, deci te-ntorci în oraş. La ce oră, Anna?

Păi, o să vin cu următorul, a zis ea. Peste drum, era un neon roşu, insinuant ca un şarpe: PRIMIM CECURI.

Deci acum te afli în apropierea staţiei de autobuz, a zis individul.

Şi-a închipuit girofarurile maşinii de poliţie reflectate în podeaua strălucitoare a holului central.

Ne vedem atunci, a zis. Şi a închis.

Şi acum ce facem? a întrebat băiatul când s-a întors la el. Când că s-a lăsat pe vine lângă el, îşi prindea deja hârtiile cu elastice, era oare ciudat pentru cineva atât de tânăr să fie atât de ordonat? Vedea strada peste umărul lui. Femeia cu perlele stătea pe capota unei maşini de poliţie.

O să stăm la un hotel, a zis. Ce zici de asta?

Ai zis c-o să stăm într-o casă jegoasă, a spus el, însă i-a zâmbit din nou, cu ochii atât de mari şi de plini de încredere, că ea ar fi vrut să-i spună să nu mai fie aşa.

S-au schimbat planurile, a zis ea. N-a zis: Mama ta ne-a făcut-o amândurora.

După ce el şi-a pus toate hârtiile la locul lor, l-a condus la toaletă, pe urmă au ieşit prin pizzerie şi apoi pe altă stradă. N-avea nici cea mai mică idee unde se află sau unde se duc, însă când au ajuns la un hotel a ştiut că ăsta trebuie să fie locul. Scările miroseau ca şi femeia cu septicemie, a dezinfectant şi a ceea ce trebuia acesta să ascundă. A plătit din banii ei. A luat cheia legată cu o za uriaşă şi l-a condus pe coridor, trecând pe lângă uşi

numerotate, aşteptându-se ca, dincolo de una dintre ele să se afle cineva diabolic sau trist.

În camera lor nu era nicio umbră.

Unde te duci acum? a întrebat el şi ea l-a îmbrăţişat tare, după care s-a purtat cât de firesc a putut şi şi-a verificat geanta, să vadă dacă mai are banii din Massachusetts. Tot ce ştia era că intrase într-un mare bucluc. Că fusese păcălită. Singura martoră care ar fi putut-o salva tocmai se omorâse cu obiceiurile ei demente. Dial o poreclise Crumbelina, fără ca ea să ştie, fireşte. Crumbelina mânjise cu unt tăbliile meselor din Somerville. Nu era în stare să facă un pat, darămite o revoluţie.

Îi părea foarte rău că va trebui să-l lase baltă pe acest băiat. L-a sărutat, a ieşit şi a încuiat uşa în urma ei. Era o persoană căreia îi fusese acordată bursa Alice May Twitchell. Era asistent universitar la Colegiul Vassar. Prin urmare, nu putea fi adevărat, nu era o fugară şi nu alerga să-şi salveze pielea pe un coridor sordid, în Philadelphia.

Mama şi băiatul se aflau în voia sorţii, împreună, într-o rulotă, cu traista ei de pânză de la Harvard strânsă între ei, şi băiatul şi-a imaginat că furtuna care dăduse iama era doar o rafală de picături stârnită de o barcă de pe Kenoza Lake, în faţa şi pe picioarele lui, iar mama era caldă şi învăluită în ceaţă şi o ţinea strâns, cu buzele lipite de braţul ei, orice-ar fi. A adormit şi, când s-a trezit, lumina era cenuşie precum pâcla de pe East River, iar rulota se clătina, însă nu se mai zgâlţâia. Apa curgea şiroaie pe lângă el, adunându-se în lacul verde al preşului.

Cum ar fi putut fi fericit? Era imposibil, din aproape toate punctele de vedere. Fusese smuls din pământul lui şi aruncat spre cer. În ciuda acestor lucruri, îşi amintea, mulţi ani mai târziu, cât se poate de viu – o scurtă perioadă de seninătate absolută.

Uşa se afla pe tavan şi se deschidea către un cer palid, cenuşiu. A simţit cum îi dispar brusc toate grijile şi că viaţa e din nou frumoasă, aşa cum fusese.

Apoi a cântat un cocoş. După care, cineva a încercat să pornească o drujbă. Şi apoi a apărut pisoiul, care nu era

câtuşi de puţin potolit.

La început, băiatul nici măcar nu l-a recunoscut drept o fiinţă dotată cu inimă, ci doar ca pe ceva întins ca un arc şi plin de ace, metal sau plastic, care scotea un zgomot ca un zgâriat înspăimântat pe care s-a chinuit puţin să-l perceapă ca atare, o cutie toracică minusculă, cu blană de şobolan înecat şi ochi verzi sălbatici, şi s-a apropiat de el mergând pe sertarele de bucătărie pe care erau e ulcaţi el şi Dial, băiatul i-a văzut întreaga spaimă şi a început să loarcă la rândul lui şi a deschis gura: O.

Biet pisoiaş. Cum ai ajuns aici?

Şi-a scos tricoul şi a înfăşurat pisoiul în el – guriţa roz care cerşea ceva, ochii verzi acuzatori, dinţii ascuţiţi ce ameninţau cu răzbunarea.

Dial şi-a cedat jacheta cu dungi gri şi albastre pentru transportul pisoiului, cu un buzunar destul de mare cât să încapă în el o carte, celălalt cât să adăpostească un pisic. Băiatul l-a dus aşa până la uşa răsturnată, cu geamul în partea de jos. Vezi asta? Copacii sălbatici fuseseră complet despuiaţi, o linie de tensiune se rupsese, ploaia era punctată de rafale de scântei galbene. Cei drepţi se mulţumeau să stea cu braţele încrucişate lângă fluviul maroniu ce mugea şi scălda acum marginea toaletelor.

Are noroc că ne-a găsit pe noi, Dial.

Cine?

Buck.

Buck?

Dial n-a ştiut niciodată asta, însă băiatul a fost la un pas de a-şi boteza motanul Kipling, de dragul Motanului care mergea singur[14], al bunicii, al cărţii roşcat-aurii de la etaj, al mirosului de hârtie veche de o sută de ani. În loc de asta, i-a spus Buck, după câinele din cartea lui Jack London – fusese smuls pe neaşteptate din inima civilizaţiei şi azvârlit în inima lucrurilor primordiale.

---

14 în original, „The Cat That Walked by Himself‛, povestire de Rudyard Kipling, publicată pentru prima oară în Ladies3 Home Journal, în 1902 şi, în acelaşi an, în volumul de povestiri Just So Stories.

Ce e aia primordial, Dial?

Ea şi-a muşcat buza. Nebun mai eşti, a zis ea. Primordial, auzi.

Ce înseamnă?

Lucruri sălbatice, a spus ea, legea sălbăticiei.

E un nume bun pentru el, a spus băiatul.

Anna Xenos avea să se gândească toată viaţa la acel moment, când se afla la telefonul din staţia Greyhound şi ar fi putut foarte bine să-şi explice acţiunile şi motivele celui cu care vorbea, indiferent cine era acesta. Şi totuşi, de fiecare dintre cele o mie de ori când refăcuse în minte acest traseu, ajunsese invariabil la acelaşi punct când în faţa ei nu se mai găsea niciun drum – se prăbuşise, şi creierul i se scurteircuitase înainte de Philly, la Vassar, în biroul decanatului, când lăsase să i se urce la cap faptul că o cunoştea pe Susan Selkirk, când luase numărul de telefon, când se uitase de sus la îngrijitorii gazonului şi la frunzele de toamnă şi se gândise că acolo era locul ei. Aceasta fusese greşeala ei fatală şi era adâncă precum o rană infectată în călcâiul ei, o fisură îngustă şi otrăvită ce-i ajungea până la os. Când a sunat-o pe Susan Selkirk era fiica mamei ei, ce aducea acasă argintăria stăpânei şi se lăuda că-i cunoaşte personal pe cei faimoşi.

Bună, Zbârnâimea ta, a zis Susan Selkirk, căţeaua cu nasul pe sus. Ei, cum te simţi în noua ta postură?

O anonimă absolută, care merge desculţă pe mijlocul unei şosele pustii către Yandina, in Queensland, Australia, cu un băiat bogat de-o mână şi o blestemată de pisică în buzunar, şi cu toate bunurile lumeşti asupra ei. Asfaltul era pustiu, acoperit de frunze şi l amuri, o creangă ici, una colo, în general neted şi plescăia ciudat în ploaie. Dacă exista o ieşire din situaţia asta, n-o vedea şi a regretai încă o dată faptul că nu-l lăsase acolo, în camera aia de hotel. Acest lucru le-ar putea părea crud iubitorilor de animale şi firilor inimoase, însă acum el ar fi fost cu bunica, în siguranţă în propriul lui pat, în celălalt colţ al lumii.

Ea era din Southie[15]. Orăşelul ăsta nu semăna cu

15 Nume sub care este cunoscută partea irlandeză a sudului oraşului

nimic din ce ştia ea. Nu exista niciun magazin universal sau vreo prăvălie de delicatese de genul acelora cu care era obişnuită, ci doar o poştă care se voia drăgălaşă şi căsuţe mici şi banale, cu garduri vii şi vopsea coşcovită. Era un bar care semăna cu barurile pescăreşti din Callicoon, presărate de-a lungul râului Delaware, cu ferestre grosolane şi geamuri jegoase ce ascundeau privirilor bravada sexuală a unor tembeli.

Dial, uite!

Băiatul găsise o sticlă plină cu lapte şi-şi băgase deja unghia murdară prin capacul de aluminiu al acesteia.

Încetează.

I-a luat-o repede din mână. Inima îi bătea exagerat de tare, cuprinsă de spaima subită a transgresiunii.

De unde ai luat-o?

De pe verandă.

Scumpul meu, a spus ea, ăsta e un loc plin de necioplIţi. Pricepi? Noi nu furăm. Nu vrem să fim arestaţi.

El s-a uitat la ea şi a văzut-o vânătă la faţă şi plină de reproşuri.

Potoleşte-te, te rog, că dăm de dracu', a insistat ea.

Fiindc-am băut nişte lapte? Băiatul şi-a adunat curajul şi a ridicat din sprâncene.

Da, fiindc-am băut nişte nenorocit de lapte. Numai mamă să nu fii, s-a gândit. Toată viaţa se uitase la fetele irlandeze, o nouă recoltă în fiecare an, cu pântecele revărsându-li-se din jeanşi.

N-ar trebui să ţipi aşa, a zis el.

Ştii ceva, ia mai lasă-mă! A pus înapoi sticla solitară pe unica treaptă bătută de vreme şi, fără să-i întindă mâna, a traversat în diagonală strada spre oficiul poştal, o clădire micuţă din şindrilă, cu o verandă suspendată, vopsită în alb. El a fugit după ea, şi ea a simţit o plăcere ridicolă şi sălbatică în această mică victorie.

Să luăm mâncare la pisică, Dial?

Împotriva voinţei ei, a râs şi l-a sărutat.

Nu, a zis el. Serios. Era ca şi cum n-ar fi putut

Boston din Massachusetts.

accepta asemenea intimitate. Crezi că e bine? a întrebat.

Ea a ridicat o sprânceană.

Nu era nimeni în jur, în afară de o femeie ciudată cu mers de raţă, care a ieşit de pe o stradă perpendiculară pe cea cu barul, adică de la vreo sută de metri.

Lui Buck îi e foame, a zis băiatul, însă Dial nu avea lentilele de contact şi tocmai se chinuia să desluşească ceva ce se ivea în /are, şi nu părea deloc să fie o femeie. Poate era hipiotul. Fusta era un sarong. Sânii stranii s-au dovedit curând a fi de fapt nişte pantaloni îndesaţi ca nişte cârnaţi, puşi în jurul gâtului. Nu-l văzuse niciodată pe Trevor mergând pe jos până atunci, însă aşa mergea el – un soi de mers legănat de heterosexual.

Dial şi-a scos jacheta şi i-a dat-o băiatului, cu pisoiul protestând şi zbătându-se vehement în toate direcţiile.

Poţi să-l mângâi, până-i găsim ceva de mâncare.

L-a privit pe Trevor apropiindu-se. S-a gândit: Put a transpiraţie.

De unde vii? l-a întrebat.

Nu se despărţiseră în termeni prea cordiali, însă în dimineaţa. ista păreau să fie prieteni de când lumea. El i-a răspuns cu un zâmbet ascuns precum tutunul pe care-l mesteca, tăinuit în colţul gurii.

Salut, băiete, a zis hipiotul, luându-şi pantalonii burduşiţi din jurul gâtului. Salutare, pisico.

Acum, că nu se afla în maşina lui oribilă, era altfel, avea ochii mai mari, probabil era mai puţin drogat, şi avea o mină surprinzătoare de om sănătos. Picăturile de ploaie rămâneau pe pielea lui goală, cafenie, ca pe o haină de piele bine întreţinută sau pe o legumă foarte proaspătă. Din cracul fără nod al pantalonului a scos o papaya uriaşă, câteva banane micuţe, din codiţele cărora încă mai picura o sevă subţire, deschisă la culoare, un dovlecel verde imens şi o vânătă movulie, toate umede şi strălucitoare.

Plus, a zis el, o sticlă de lapte.

Băiatul i-a căutat privirea lui Dial, iar ea i-a ciufulit părul, ca să înţeleagă că de data asta îl lăsa să câştige. L-a urmărit cu deosebită plăcere cum se uita la Trevor, care

scotea capacul argintiu. Băiatul a ridicat atent capul când Trevor şi-a băgat degetul cu unghie pătrăţoasă în lapte şi l-a oferit gurii deschise, cu dinţi ascuţiţi, a pisicului.

Dă-ne mâna ta, i-a zis băiatului, cu acel accent muzical specific locului. Ea l-a privit aprobator cum bagă degetul băiatului în laptele neobişnuit de cremos şi apoi îl ghidează către limba disperată a pisoiului. I-a plăcut mult de el atunci, mai mult decât îşi imaginase că ar fi posibil.

Trevor a început să urce primul treptele verandei. Nu era înalt, era chiar cu vreo două degete mai scund decât Dial, însă a fost uşurată să vadă că avea o prestanţă fizică veritabilă, chiar şi aşa ghemuit, turnând lapte în mâna făcută căuş a băiatului.

Ni s-a răsturnat rulota, a zis acesta.

Te cred, a zis Trevor. Normal.

A ţopăit încoace şi-ncolo pe verandă, a găsit în pantaloni un briceag cu mâner de lemn şi a retezat cu lama lui de jur-împrejur papaya, care s-a deschis ca o carte – un afiş color reprezentând *Caricapapaya*. A scos seminţele negre cu o singură mişcare rapidă şi le-a ţinut în pumn, să se scurgă zeama.

M-am lovit la braţ, a spus băiatul. Am căzut din pat.

Mănâncă ceva, i-a poruncit bărbatul.

Trevor a aruncat seminţele peste balustradă.

Bagă-ţi faţa în ea, i-a zis băiatului, dându-i cealaltă jumătate lui Dial. Nu s-a uitat la ea, însă, în timp ce lua fructul din care se prelingea zeama din mâna lui, ea a simţit în aer un dublu înţeles care nu i-a plăcut absolut deloc. Aceasta a făcut-o să şovăie, însă în acelaşi timp s-a trezit gândindu-se la cum trebuia să arate, aşa, cu părul slinos şi lipit de cap. Am un nas cât casă, s-a gândit, înainte să se afunde în papaya. Însă, când această acţiune a luat sfârşit, n-a mai existat nimic altceva, niciun plan, nicio strategie, şi când dirigintele poştei a venit să deschidă oficiul l-a văzut cum se uită cu dispreţ la ea, la faţa ei mânjită cu zeamă de papaya, la nasul ei grecesc impozant, înălţându-se mândru.

Băiatul a mâncat şase banane pitice, poate opt, până

când i s-a umflat burta ca o tobă. La baza treptelor se afla o cişmea şi, când s-a spălat pe mâini, a văzut seminţele negre strălucind în ţărână. Le-a adunat de pe jos şi le-a spălat şi pe ele, apoi le-a pus pe trotuarul de beton. Când a adunat zece, le-a întors pe partea cealaltă ca să se usuce, după care le-a pus în buzunar, lângă mica lui avere. Pe ele s-au luat nişte mici insecte târâtoare, cu o sumedenie de picioare.

Când s-a întors pe verandă, a mai turnat nişte lapte pentru Buck, care l-a mirosit, apoi s-a îndepărtat, preferând tivul rochiei lungi a lui Dial. În sala de cinema din Seattle, când se duseseră în Cel mai bun western, băiatul o văzuse pe Dial cosând acest tiv violet cu nişte fire albastru-verzui, vag cerate. Asta fusese în zilele de după Bloomingdales, însă atunci trecuseră deja la *Colţ Alb*. Avea propriul lui paşaport. Părul îi fusese tuns periuţă şi vopsit şi era convins că tivul mamei lui este acum totul, nu doar pentru Cu, ci şi pentru el. La vamă, i s-a părut că aude conţinutul acestuia vibrând uşor. Cel mai probabil, era o tonalitate inaccesibilă ure(hi lor unui adult, însă acum Buck auzise în mod clar ceva, cum n şi nişte cărţi de joc amestecate, poate, sau două frunze verzi lipindu-se una de alta. Îşi ciulise urechile cu dungi gri. A păşit delicat pe duşumeaua verandei. A dat cu lăbuţa în tiv, însă mâna lui Dial s-a pogorât imediat asupră-i, ca a lui Dumnezeu din ceruri, i uprinzându-i întregul trup şi suflet pisicesc.

Buck a făcut pipi. Băiatul i-a turnat lapte, ca să ştie că el îl iubeşte oricum, însă pisica a ridicat capul şi s-a uitat la el cum *str* scurge.

Buck, Buck, Buck. A dat să-l prindă. Buck s-a ferit în stânga, după care a sărit pe tiv.

De data asta l-a înşfăcat efectiv. Atunci Buck a început să miaune asurzitor. Dial i-a desfăcut ghearele şi i l-a înmânat băiatului, care a băgat ghemotocul sălbatic în jachetă şi l-a legat cu un nod prietenesc.

Du-l la o plimbare.

Băiatul a coborât treptele cu el, i-a arătat seminţele şi a spălat două pentru el. L-a învăţat să numere. Buck a

încercat să omoare insectele şi apoi s-a zăpăcit, după care a urcat iar treptele şi băiatul a mai spălat nişte seminţe şi le-a aliniat frumos, vreo treizeci, înainte ca Dial să-i spună iar să plece cu Buck de acolo.

Unde să plec?

Voia să spună: Nu mă goni de lângă tine.

Au aici un monument de război foarte interesant, a spus Trevor.

Stau foarte bine aici, a spus băiatul.

Du-te, a strigat Dial.

L-a aruncat pe Buck din nou în jachetă şi şi-a atârnat-o de gât. La celălalt capăt al străzii, în faţa barului Wild West, a văzut o statuie solitară înconjurată de iarbă verde înaltă. În vechea capelă de lângă llbth Street văzuse dale de marmură albă cu numele unor studenţi de la Columbia care muriseră în Războiul Civil. Bunica lui îl dusese. I-a zis: Copiii ăştia vor încă un Război Civil.

Se referise la tatăl şi la mama lui. Era destul de mare ca să ştie că n-ar trebui să-i vorbească în felul ăsta.

Nu se gândesc niciodată că s-ar putea să moară, a zis bunica, iar vocea ei a căpătat din nou acea inflexiune ciudată, un soi de şovăială încărcată de emoţie pe care o păstra pentru asemenea momente. N-avea nici cea mai mică idee cum se simte el. Nu ştia că noaptea îi asculta respiraţia.

Ştiu, a zis el, ca s-o facă să înceteze cu atitudinea asta boemă şi să tacă.

Când a coborât treptele poştei, băiatul a trebuit să sară peste Rabbitoh, care-şi întinsese acolo picioarele lungi şi bronzate.

Cerul era cenuşiu, greu şi încărcat. Din asfalt ieşeau aburi. Când a ajuns la monument, a văzut o şopârliţă de bronz traversând ochii orbi şi morţi ai soldatului.

S-au ivit lumini galbene intermitente, ca ale unei maşini de poliţie – un camion. Şoferul s-a uitat lung la el şi a ridicat un deget de pe volan. Era un salut local, însă băiatul nu ştia ce fel de semn este acela. Nu era prea îngrijorat, dar s-a întors repede la oficiul poştal, unde Buck

s-a eliberat imediat şi a sărit pe balustradă. Avea vreo douăzeci de centimetri, cu tot cu guriţa roz şi părul ţepos.

Dial a râs de el, aşa că Buck a început să facă tumbe prin aer. (iheruţele lui, ca de sârmă ghimpată, au găsit tivul movuliu cel frumos şi, când Dial a sărit în picioare, a rămas agăţat acolo. Nimeni nu-şi putea imagina cât de încurcat se simţea. Trevor era rezemat de perete, într-un cot, însă putea să-l apuce fără niciun efort de mijlocul alb ca laptele. Când s-a repezit să-l prindă, Buck i mieunat puternic.

Dă-mi drumul, prostănac mic ce eşti.

Însă gheruţele se înfipseseră bine. Trevor a tras mai tare. Rochia s-a rupt. Un val de bancnote verzi de o sută de dolari a invadat aerul cenuşiu, ciclonic.

Ochii cu irişi pătaţi ai mamei au măturat rapid strada, în sus şi-n jos, apoi au privit spre uşa deschisă şi întunecată a oficiului poştal. A ridicat o singură bancnotă dintre degetele ei lungi şi drepte de la picioare.

Trevor a îngenuncheat şi a desprins gheruţele din tivul rupt, după care i-a dat pisoiul băiatului.

Şterge-o, a zis.

Băiatul avea gâtlejul uscat. S-a apropiat de Dial, s-a lipit de e, i, apoi s-a ascuns în spatele ei.

Rabbitoh a înaintat pe duşumea ca o maimuţă scălâmbăiată în timpul unui dans, iar mâinile lui lungi au cules bancnotele împrăştiate, pe care le-a aşezat frumos una peste alta şi le-a aranjat, în timp ce se apropia de ei.

Nu le uda de transpiraţie, a zis. E în regulă. I-a încredinţat mamei prada adunată, fără nicio expresie. Ea şi-a protejat ce-i mai rămăsese din catifeaua sfâşiată cu o mână.

Dacă ne-ai cunoaşte, a spus Trevor, nu ţi-ai lua faţa asta.

Dar ce faţă mi-am luat? a întrebat mama.

De parcă tocmai ai fi făcut pe tine, a zis Trevor.

Dial şi-a aruncat capul pe spate şi a râs forţat, ca un copil obez în prima lui zi de şcoală.

Băiatul nu-i vedea faţa, ci doar licărul aprins din ochii

celor doi bărbaţi.

În timp ce-şi trăgea pantalonii pe el, Trevor n-a scăpat-o pe mamă din ochi.

Hai să mergem la o plimbare, a zis.

Dial nici nu s-a clintit.

Să stăm puţin de vorbă, a insistat Trevor, vorbind din colţul stâng al gurii.

Băiatul urmărea totul, cu gâtul tot mai uscat.

Mama ţinea tivul rupt ridicat, vrând să spună că, dacă se scula în picioare, bancnotele de o sută de dolari o să cadă. Aceşti bani erau totul pentru ei, erau viaţă sau moarte; le explicase asta foarte răspicat atunci când îi primiseră de la prietenii tatălui lui. Cu bani poţi plăti porcii, poţi plăti pentru o cameră cu baie, la un hotel adevărat. Dacă cineva ar fi putut să-ţi facă rău, îi dădeai o hârtie împăturită. Exact cum plătea bunica îngrijitorul, pe Eduardo, administratorul, cu un plic în fiecare an, de Crăciun. Crezi că se dau neapărat în vânt după tine?

Nu poţi să te mişti, a sugerat Trevor.

Îhâm. Obrajii lui Dial erau trandafirii precum guma de mestecat.

Băiatul s-a gândit: Dă-i banii. Fă-l să plece. Şi-a dorit să-l fi găsit pe tatăl lui în Sydney, însă drogaţii care trăiau claie peste grămadă în imobilul ocupat ilegal nu-i ştiau numele. Şi-a dorit ca tatăl lui să apară la volanul unei maşini, chiar pe şoseaua asta, chiar acum.

Trevor a strigat: Hei, Rabbitoh.

Jean Rabiteau era iar aşezat pe treptele de la poştă şi-şi curăţa unghiile cu un briceag argintiu. Cuţitul părea ascuţit. Acorda îngrijorător de multă atenţie unei sarcini atât de simple.

Vrei să te duci s-aduci tărăboanţa, amice?

Rabbitoh s-a descolăcit de pe trepte. Când s-a ridicat în picioare, şi-a scos pălăria şi şi-a dat părul negru strălucitor din ochi. Şi-a pus apoi la loc pălăria cu borul bine tras pe ochi, ca să nu-i poată citi nimeni gândurile. Apoi a pornit alene către barul Wild West, fără să se grăbească, dar ţanţoş, în picioarele goale.

John şi cu mine, a spus Trevor, putem avea grijă de lucrurile tale.

Băiatul s-a gândit: Dă-i odată banii să ne lase în pace. Fă-i să plece.

Măcar noi suntem doi, a spus Trevor.

Dial a râs, însă mâna ei era umedă şi alunecoasă.

Trevor a ridicat o sprânceană palidă, dezvăluind cicatricea veche de pe la mijlocul ei.

Nimeni nu te obligă să faci nimic, a rostit în cele din urmă. S-a oprit să se uite la soarele care traversa picioarele, superbe şi lungi, ale mamei. Te putem duce cu maşina la banca din Nambour, a zis. Oraşul ăla mare, cu fabrică de zahăr.

Era un oraş urât; băiatul văzuse mormanele negre, oribile, vagoanele de trestie de zahăr trecând pe lângă ei printre tunete, un vis urât venit dinspre partea întunecată a pământului.

Nambour, a spus Trevor. L-aţi văzut ieri.

În timp ce el vorbea, a apărut Fordul, izbindu-şi violent bara de protecţie de şosea, când a luat curba. Rabbitoh stătea cu cotul ieşit pe geamul maşinii, însă ceea ce i-a atras în primul rând atenţia băiatului a fost licărirea argintie din cealaltă mână ascunsă.

Te poţi întoarce în Nambour, a spus Trevor. Dacă aşa doreşti, scumpo. Te putem lăsa acolo chiar acum.

Mama a privit peste umăr, spre locul în care dirigintele poştei, cel cu ochi trişti, tria corespondenţa. A zis: Putem discuta despre asta într-un loc mai puţin public?

Băiatul prefera ca acest lucru să se facă sub ochii dirigintelui poştei, însă Trevor a luat-o pe mamă de mână şi a coborât cu ea treptele. Ea se ţinea de tiv ca o domnişoară de onoare la nunta vărului său, Branford.

Podeaua maşinii era plină cu apă urâtă şi neagră, de la furtună. Băiatul l-a ţinut bine pe Buck, în buzunarul lui de lână. Cei doi, pisică şi copil, s-au uitat împreună în jos, la apa ce plescăia şi sălta.

(vând au accelerat în susul şoselei, cinci cărţi ude de Uno au ieşit plutind de sub scaunul din faţă. Buck s-a

agitat ce s-a agitat, după care s-a potolit.

Braţul lui Trevor zăcea pe marginea de sus a scaunului, ca un şarpe încolăcit. Au lăsat în urmă şoseaua, au trecut pe lângă cinci căsuţe. Apoi asfaltul s-a terminat, iar Trevor s-a răsucit să se uite în spate la Dial, care-şi băgase picioarele sub fusta largă, imprimată cu flori de hibiscus.

Ai putea pur şi simplu să-ţi repari tivul, a zis el. Ai ac?

Dial l-a privit cumva de sus.

Ai?

Dial nici nu s-a clintit.

Sau ai putea să cobori dracului din maşină chiar acum, a zis Trevor brusc. I-a întors spatele violent. Mie unu mi se rupe, a zis. Însă de fapt nu i se rupea, fiindcă s-a întors din nou spre ea. Dacă te duci la banca din Nambour, a zis, o să cheme imediat poliţia, nici n-o să apuci să pleci. Dumnezeule, femeie, vino-ţi odată în fire.

Băiatul a simţit că i se face greaţă, că-i vine un gust de conservă de ton.

Te rog, a spus Trevor, şi şi-a arătat dinţii neregulaţi, n-ai nici cea mai mică idee unde te afli şi cine sunt, aşa că, te rog, termină t ti sarcasmul ăsta idiot. Eşti americancă. Ai băga-o original pe mânecă dac-ai fi singură aici.

Maşina a încetinit, apoi a oprit. Nimeni nu a rostit niciun cuvânt. Ar fi trebuit să coboare din maşină chiar atunci.

Îmi pare rău, a spus Dial.

Drept răspuns, maşina a început să se strecoare printre ziduri de arbuşti, iar cărţile de Uno au dispărut sub scaun şi doar trei dintre ele au venit înapoi, două roşii şi una galbenă.

Ce se întâmplă? a întrebat băiatul. Nu l-a auzit nimeni.

Maşina a părăsit drumul de pământ pentru ceva şi mai rău, un soi de cărare ce şerpuia în susul unei culmi, de-a lungul unui deal brăzdat de urme adânci de cauciucuri.

Mama s-a apucat de scaunul din faţă. Ce se întâmplă aici?

El s-a gândit: Dă-le odată nenorociţii ăia de bani, Dial.

Buck s-a răsucit şi a protestat. Trevor i-a zis să tacă naibii din gură. Maşina s-a izbit de partea laterală a şanţului şi pe geamul deschis al lui Dial a intrat o creangă de salcâm, care i-a lăsat o dâră lungă de sânge de la ochi la gură. Se aflau în plin slalom abrupt, pe o fâşie lungă şi strălucitoare de noroi galben – se avântau, îngreţoşaţi şi alunecând, cu John trăgând inutil de volan, în timp ce băiatul simţea că-i vine să verse.

A urmat o ultimă izbitură şi ceva greu a aterizat pe podeaua metalică. S-au oprit într-un loc neted, unde şoferii de dinainte conduseseră în cerc.

Ce-i asta? a întrebat mama.

Banca, a spus Trevor.

Băiatul s-a gândit că, până la urmă, poate nu vomită. A auzit nişte ciori, a văzut maşini incendiate, grămezi uriaşe, dezolante, de mangal, focuri stinse, pline de cenuşă.

Te lăsăm să-i numeri, a spus Trevor.

Stomacul băiatului era o minge de fotbal umplută cu aer stătut şi urât mirositor. A rămas lângă mamă, în timp ce aceasta şi-a extras bancnotele din tiv.

Le dai lor banii?

Tu ce crezi?

Păi şi noi ce-o să facem?

Ea l-a înconjurat cu braţele şi l-a sărutat pe gât. Cu stomacul întors pe dos, el s-a tras într-o parte.

N-am timp pentru asta, a zis mama.

Puţin după aceea, le-a dat banii hipioţilor. Mai întâi, i-a pus pe capota fierbinte a furgonetei. Trevor i-a numărat. Apoi şi John. Erau optsprezece mii o sută de dolari americani.

Băiatul a zis: Cred că mi se face rău.

Bine, a spus Dial, unde e seiful?

Trevor a arătat în spate, către pădure.

Trebuie să mergem departe?

Nu-ţi bate tu capu’ cu asta, a zis Trevor. Băiatul l-a privit cum se strecoară printre puieţi, fără fund şi şolduri, de te şi mirai pe ce stau totuşi pantalonii de pijama. Apoi l-a urmat, cu stomacul greu în timp ce alerga.

A vomitat în lantana şi pe propriile picioare. A ţinut pisoiul într-o parte şi a vărsat pe un soi de potecă – tulpini secerate, crengi I îi iate, banane şi papaya. Chestii din burta lui, chestii pe care nici măcar nu le mâncase de fapt, s-au împrăştiat peste tufişurile cu mure.

Nu avea nimic cu care să se şteargă, decât jacheta. A scuipat. În spatele murilor era o mare de ferigi, ca nişte oase de peşte, acoperind şaua largă a muntelui. A rupt câteva ca să se şteargă câţi le bine se putea.

Era urât să verşi, un lucru ruşinos, amestecat cu sentimentele lui legate de cărţile de Uno îmbibate cu apă şi seminţe. I-a cerut scuze pisicii pentru miros. Copacii erau foarte răsfiraţi aici. Aveau scoarţa cenuşie vărgată şi strâmbă. Păsări de mai multe feluri se illau sub umbrarele lor kaki, însă mai era şi un alt zgomot, precum apa sau poate vântul.

A mângâiat căpşorul ascuţit al pisoiului, însă până şi buricele t icgetelor sale păreau murdare şi împuţite. Auzea un râu sau poate era vântul sus în copaci, ori poate amândouă, amestecate.

Simţea în nări umezeala. Ştia ce e aceea umezeală. Pădurile de arţari în timpul verii, lucrurile ce putrezeau, nămolul negru. A pornit mai departe spre partea din stânga a depresiunii, fără să înainteze foarte mult. Aici era marginea unei albii abrupte de râu, nu încăpea nicio îndoială. Căzuse un copac uriaş, rădăcinile sale acoperite cu o crustă de lut şi pietricele zăceau golaşe în aer, ca nişte măruntaie uscate. Trunchiul, care alcătuia un pod între limita superioară a albiei şi cea inferioară, avea grosimea unui stat de om şi, în curând, a găsit un loc, chiar dedesubtul zonei de pământ denivelate din cauza prăbuşirii, unde puteai sări pe spinarea lui generoasă ca pe cea a unui elefant sau a unei foci lunecoase, şi băiatul a

pornit pe ea, cu pisicul mieunând încetişor, până în locul în care lemnul se despicase, se rupsese şi se înfipsese în pământ. Mirosul de umezeală se confunda aproape cu cel de putrefacţie.

Nişte cleştişori de oţel i-au străpuns pielea.

A ţipat.

A sărit pe pământul moale. S-a lovit la picior. A dat drumul pisicii. În timpul mişcării, şi-a sfâşiat tricoul.

Stai potolit, a spus Trevor, ivit ca din pământ, o cârtiţă cu aer antipatic, gol-puşcă, acoperit cu nămol şi mizerie. Stai potolit.

Băiatul a început să ţipe înfricoşat.

Trevor i-a scos tricoul peste cap. Durerea continua şi continua, fără motiv.

Am prins-o, a zis Trevor.

Şi i-a arătat o furnică strălucitoare, lungă de două degete, împuţită, furioasă, neagră, acoperită cu un strat ca de plastic, o gânganie australiană pe moarte.

Furnică-buldog[16], a zis.

Băiatul a rămas împietrit, plin de vomă, ruşinat, încă pulsând de durere, în timp ce Trevor s-a îndreptat prin iarba înaltă şi bogată către Buck, care tocmai bea ceva. A găsit şi el apă, suficientă cât să-şi spele o parte din nămolul de pe corp. S-a scuturat ca un câine. Apoi a înhăţat pisica şi a ţinut-o bine la subsuoară.

Ai venit să vezi unde-am ascuns banii? Avea ochi de un albastru foarte deschis, tăios precum faianţa spartă.

Pisoiul era speriat, avea gura deschisă şi roz, de parcă ar fi fost la dentist.

Nu, domnule.

Trevor i-a dat înapoi pisica, după care şi-a pus amândouă mâinile pe umerii goi şi pătrăţoşi ai băiatului. Nu l-a strâns şi nici nu şi le-a înfipt în carnea lui, însă era o greutate necruţătoare şi constantă, care nu cunoştea iertarea.

---

16 Denumire generică dată furnicilor agresive din specia Myrmecia, ce trăiesc în principal în Australia şi Tasmania, şi a căror înţepătură este foarte dureroasă şi periculoasă.

Crede-mă, nu-ţi doreşti să vezi.

Vreau să mă spăl.

Înţelegi, da, că ar fi foarte rău pentru tine dacă ai vedea?

Am vomitat, a spus băiatul. Trebuie să mă spăl.

Odată, nu cu multă vreme în urmă, făcuse caca pe el. Fusese spălat cu furtunul în public de un individ antipatic, în bocanci.

Vino aici, a spus Trevor.

Băiatului i s-a luat o greutate de pe inimă când acesta i-a luat mâna şi i-a strâns-o foarte uşor.

Uite, a zis Trevor.

Băiatul a privit în jos, spre pământ – era umezeala pe care o simţise în nări, un curcubeu mânjit, petece dese de iarbă cafenie.

Şerpi.

Nu vedea niciun şarpe. Nu vedea decât apă.

Acolo. Ce crezi că e chestia aia?

El s-a gândit: Un os?

Nu-i o idee prea bună să vii să vezi unde-am ascuns banii. Sper că pricepi.

Chiar în acel moment, băiatul a zărit efectiv teancul de bani în copacul căzut. Pe latura de dedesubt se afla o scobitură putredă înconjurată de aşchii, din care se iţea nişte plastic albastru, limpede ca lumina zilei.

Pricepi? Privirea lui Trevor era atât de îngheţată, că te putea spinteca.

Da, domnule.

Nu-mi spune domnule, a zis Trevor.

Băiatul şi-a spălat braţele, picioarele şi pieptul. Nu i-a scăpat nicio privire către locul în care se aflau banii.

Eşti OK acum?

Da, mulţumesc.

Nu te întorci aici iară mine, OK? Glasul nu era lipsit de blândeţe.

Cu colţul ochiului, băiatul vedea steguleţul de plastic albastru. Era la fel de clar cum se văd chiloţii prin prohabul unui şort cu fermoarul deschis.

Privirea doar în pământ, a zis Trevor, în timp ce urcau costişa.

Băiatul s-a conformat.

Unde-i taică-tău?

Poftim?

Unde-i tăticul tău? Trevor a ridicat din umeri, imitând mişcarea băiatului. Ce înseamnă asta?

Nu ştiu, domnule, a zis el, cu inima bubuindu-i ca o maşină de spălat în urechi. După părerea lui, tatăl său putea fi în Sydney, însă nimeni nu ştia cum îl cheamă.

Trevor l-a luat pe băiat de bărbie şi i-a ridicat-o spre el, în aşa fel încât acesta să nu aibă cum să se eschiveze şi să i se uite drept în ochi.

Băiatul îşi simţea sângele circulând cu viteză şi pulsându-i în urechi. Privirea lui s-a întâlnit cu a lui Trevor şi l-a lăsat să i se uite până în plăselele sufletului.

Am înţeles, a spus Trevor dându-i drumul. Am înţeles.

Băiatul şi-a dat seama că secretul său fusese aflat. Avusese loc un soi de conversaţie.

În timpul călătoriei prin Sydney şi Brisbane trăise doar cu batoane de ciocolată şi Coca-Cola, având încredere în forţa propriei voinţe şi energii pentru a ajunge acolo unde trebuia să ajungă. Aşa era obişnuită şi fireşte că fusese vorba de mult mai mult decât de ciocolata Hershey. În zilele de după moartea lui Susan Selkirk avusese încredere că absolvenţii de la Harvard o vor salva. Cunoştea câteva celebrităţi, pe Dave Rubbo, Bernadine Dohrn, Mike Waltzer, pe Susan Selkirk, evident. În timpul fugii ei cu Che avusese încredere în Mişcare, mai cu seamă în acel reprezentant de la Harvard al Studenţilor pentru o Societate Democratică, al cărui penis catifelat îi plăcuse odinioară să-l ţină între buze. El, cu mâna lui imensă sprijinindu-se uşor pe antebraţul ei, fusese cel care o convinsese că în Australia vor fi în siguranţă şi că Mişcarea le va purta de grijă.

Avem oamenii noştri acolo, i-a zis.

Ce baliverne de doi bani se dovediseră a fi vorbele lui.

Mişcarea le făcuse rost de paşapoarte, din câte i se spusese, deşi, în funcţie de cel cu care vorbeai, Mişcarea era, în 1972, de fiecare dată altceva. Unii, ca Waltzer, făceau acum campanie pentru democraţi; Bernadine Dohrn şi ceilalţi fondaseră Weather Underground. Susan Selkirk aparţinuse unei facţiuni care ameninţase că-l va împuşca pe Mike Waltzer. În loc de asta, trăise ani de zile ascunsă, apoi îşi dăduse foc, făcându-se bucăţele ce zburaseră până la cer.

Dave Rubbo i-a spus că formase o alianţă cu Panterele Negre. I-a arătat lui Dial un AK47 şi i-a dat bilete de avion de la San francisco la Honolulu şi apoi la Sydney, Australia. O băgase în sperieţi. Dial a luat fişicurile de dolari fără să înţeleagă tranzacţia. A cumpărat nuci, dulciuri şi cărţi de benzi desenate pentru zbor. Nu avea niciun ghid turistic, şi nici dolari australieni. Nu ştia nici măcar *ce este* Australia. Nu şi-ar fi imaginat că în Australia cresc roşii ori castraveţi. N-ar fi putut spune o singură lucrare literară sau muzicală australiană. Şi de ce ar fi avut nevoie de aşa ceva? Era doar o chestie temporară. A continuat să-şi spună toate astea în gând tot drumul până la Yandina, prin furtună, şi după ce i-au fost furaţi banii. Abia când Trevor şi băiatul au fugit în tufiş, când a rămas singură, cu ochii aţintiţi asupra umflăturii din pantalonii lui Jean Rabiteau, a ştiut că s-a prăbuşit într-o prăpastie din care nu-i va mai fi prea uşor să iasă.

A ridicat o bucată groasă dintr-o creangă ruptă, de un metru şi ceva.

Iei pilula?

Creanga era pârlită de foc, neagră precum catifeaua în mâinile ei. Uitându-se la ochii excitaţi ai lui Rabbitoh, s-a gândit: N-are nici cea mai mică idee de ce i-aş putea face.

Rabbitoh a făcut un pas în faţă şi ea a ştiut că toate astea fuseseră dintotdeauna scrise în destinul ei. Avea un tată cu urme de gloanţe în ambele mâini; ar fi trebuit să ştie la ce să se aştepte.

Stai cuminte, păpuşă.

Ea i-a văzut clavicula fragilă, a simţit fierbinţeala soarelui tropical pe spinare, a auzit insectele încercând să i se strecoare în urechi.

A agitat creanga spre el şi bărbatul a făcut un pas înapoi, împiedicându-se. Acest moment o aşteptase toată viaţa ei. Îi era scris să se întâmple, însă de unde ar fi putut ea să ştie asta? Cine să-i fi spus? În 1957, când se înghesuise în pragul Şcolii romano-catolice pentru fete, aşteptând să vină administratorul, asta era ceea ce se afla dincolo de acea uşă verde aprins, şi nu argintăria pe care şi-o dorea mama ei pentru ea. Furculiţă pentru peşte, furculiţă pentru salată, furculiţă pentru felul principal de la cină. Furculiţa pentru peşte e mai scurtă şi are dinţi mai laţi, pentru a te ajuta să alegi oasele. Furculiţa de salată e mai scurtă decât cea pentru felul principal şi are în partea stângă un dinte mai gros decât ceilalţi. În acest fel, poţi tăia salata fără cuţit. Însă ea nu avea timp pentru argintărie. La o adică, era gata să-i facă zob blestemata aia de claviculă. Nu-şi putea imagina ce mai urmează. În New York, nu-şi putuse imagina Philly. În Philly, nu-şi putuse închipui Seattle. În Seattle, nu şi-ar fi putut imagina Federaţia Muncitorilor Constructori din Australia, unde îl adusese pe băiat, şi căreia îi ceruse ajutorul. Stătuse sub neon, gândindu-se acolo cine o lua deciziile în industria de confecţii australiană, cine hotărâse să folosească aceste fermoare chinezeşti cu care se încheie în faţă uniformele jegoase maronii şi verzui. Aşa trebuie să fie în Albania, se gândise.

Însă era o femeie atrăgătoare. Le-a zâmbit. Îmi pare rău, a spus un tânăr. Era un malac insipid, cu păr îngrijorător de scurt. Se duseseră să discute într-o cafenea de pe Harris Street, Ultimo. Che îşi turna zahăr în Coca-Cola. Tânărul i-a vorbit deschis, cu privirea fixată undeva deasupra umărului ei.

Nu ne putem implica în aşa ceva. Acesta fusese tonul pe care i se adresase, politicos şi plicticos. După accent, lui Dial i s-a părut că e englez şi, când tipul şi-a apucat ceaşca de ceai cu ambele mâini, l-a văzut ca pe un personaj dintr-

un film, care ar pronunţa „guv'nor”.

Era atât de iremediabil *cinstit*. Era brutal de sincer, cu părul lui de recrut.

Ştii cine *este* Dave Rubbo, cred. Şi nu greşea când afirma acest lucru. Cei doi trecuseră prin multe după Somerville, se lăsaseră de politică şi se apucaseră de revoluţie. Era aici fiindcă exista o alianţă, aşa spusese Dave. Australianul ăsta cu faţă tălâmbă ar fi 1 trebuit să fie avangarda, însă el s-a mulţumit să fluture din mână, a „Toate astea sunt nişte prostii”.

Şeful nostru nu va susţine aşa ceva, Dial. Nu e ca şi cum ai fi fugit de la înrolare şi noi ar trebui să te ascundem.

Înrolare pentru ce? a întrebat ea, uitându-se la Cola lui Che, a cărei spumă se vărsase pe masă. S-a trezit că tânărul o fixează cu privirea.

Ce-i?

Glumeşti! a zis acesta, ştergând Cola de pe masă.

Australia e cumva în Vietnam?

Obrajii lui erau roşii, ochii, albaştri şi reci.

Am dreptate? Dial a făcut eforturi să se calmeze. Vietnam.

Însă el era deja în picioare, un băiat sincer şi deşirat, cu bărbie grosolană, bocanci grei de muncitor şi cămaşă cadrilată. Mare păcat, a zis, niciodată nu înveţi prea multe despre ţările cu care ai ceva de împărţit.

Însă nu înţelesese bine cine e ea. Sunt SSD, a spus ea. Prietena lui Dave Rubbo.

El a rămas aşa, ţinându-se cu mâinile mari de spătarul scaunului, uitându-se de sus la ea, la rochia ei, la părul ei auriu, proaspăt spălat de dimineaţă. A pufnit în râs, pe nas. Multă baftă, amice, i-a spus lui Che.

Mulţumesc, a zis băiatul.

Abia când ajunsese pe Bog Onion Road, amploarea înşelăciunii lui Dave Rubbo o pălise cu toată forţa, însă atunci trebuia deja să facă fată altor ticăloşi.

Când Trevor s-a întors în luminiş, ea a aruncat bucata grosolană de lemn la picioarele lui Rabbitoh şi a

pornit spre băiat. Mâna acestuia era lipicioasă, însă ea l-a ţinut strâns.

Unde mergem?

Întotdeauna exista un drum înainte. L-a târât după ea pe băiatul care-i opunea rezistenţă, către şosea.

Ei, hai. Rabbitoh se furişase deja în spatele ei, cu mâinile întinse. Nu mai fi aşa băţoasă.

Vă ducem noi cu maşina, a zis Trevor. A trebuit să ridice vocea, fiindcă aproape urcaseră deja primul deal. Vrei chitanţă?

Chitanţă pentru tâlhărie la drumul mare, s-a gândit ea. Însă îi mai rămăseseră nişte bani, indiferent ai cui or fi fost. Avea să aibă al naibii de mare nevoie de ei şi tot ce ştia era că trebuia să găsească o hartă, să descopere unde se află. Trebuia să se ducă într-un loc în care nimeni să nu ştie despre această comoară, această monedă pe care nu o poate da la schimb.

Numele ei era Anna Xenos. Xenos însemna persoană strămutată, străin, un om care sosise în insula Zîkinthos cu mulţi ani înainte de naşterea lui Christos.

Trevor a răcnit: Nu vrei să ştii unde stau? Era un răcnet din rărunchi şi a umplut valea abruptă, cu arbori descojiţi.

Ea a tăcut un moment, uitându-se în vale, la cei doi bărbaţi.

Ar trebui să-i iei adresa, a spus băiatul încetişor.

Dacă ar fi fost mai drăguţă, i-ar fi răspuns, însă în mintea ei se duceau mult prea multe lupte. Îşi imagina trupurile lor, al ei şi al lui Che, găsite în stare de putrefacţie în pădure.

Şi cu banii noştri cum rămâne, Dial? N-ar trebui să-i luăm adresa?

Taci, a zis ea. OK?

L-a lăsat să se târască în sus pe cărare, în urma furiei ei uriaşe şi neînduplecate.

Eşti bun, i-a cerut, ca măcar o dată să nu emiţi o părere personală? Pentru numele lui Dumnezeu, ai doar şapte ani.

A aşteptat ca el să-i spună că, de fapt, are aproape opt. Însă n-a făcut-o. Au continuat să meargă, puţin mai încet.

Îl ştie pe tăticul meu, a spus.

Zicând asta, s-a oprit şi s-a proţăpit în faţa ei, cu braţele drepte pe lângă corp, atât de războinc, încât ochişorii cenuşii îi deveniseră două găuri mici şi adânci.

Ba nu, a spus ea. Nu-l ştie.

Ba eu cred că da, Dial. Sunt destul de sigur.

Ea s-a gândit: O să te înnebunească treaba asta, să nu ştii cine eşti.

Atunci ştie *despre* tăticul meu, a spus el. Şi-a vârât mâinile în buzunăraşele strâmte şi a ridicat ochii spre ea, cu un surâs îngheţat şi înfricoşător pe chip.

Nu, scumpul meu.

Îi poate spune tăticului meu unde suntem.

Scumpul meu, nu crede şi tu tot ce-ţi zice.

Nu avusese intenţia de a fi prea aspră cu el, însă bărbia băiatului a început să tremure şi ar fi început cu siguranţă să plângă dacă n-ar fi auzit Fordul chinuindu-se să urce dealul în urma lor. L-a tras de pe cărare, lipindu-i faţa de pântecul ei, însă, în clipa în care maşina a oprit lângă ei, el s-a eliberat din strânsoare.

Haide, a strigat Trevor, cu braţul lui robust scos pe geam. Suiţi-vă.

Nu, mersi, a zis ea, însă băiatul era deja lângă maşină.

N-o să se întâmple nimic, a spus Trevor. Îi pare rău. A arătat către şofer. E un cretin.

Ar trebui să fiu un creştin, a spus Rabbitoh, cu ochii strălucindu-i ca ai unui animal în întunericul bârlogului său.

Te rog, Dial, putem?

Ea a deschis portiera şi s-a aşezat foarte aproape de băiat, cu pisoiul în jacheta dintre ei.

Spune că-ţi pare rău, a zis Trevor. Ei nu i-a displăcut acest ton autoritar, trupul de buldog, ceafa groasă.

Câteva clipe mai târziu, Rabbitoh şi-a cerut scuze şi

Dial l-a privit cum se face mic la volan. S-a gândit la plăcerea capitulării, un subiect despre care ştia mai multe decât ar fi vrut să recunoască.

Şşş, i-a zis lui Rabbitoh, de parcă ar fi fost un copil care tocmai era iertat, şi nu un nenorocit cu un cuţit oribil şi sentimentul că are dreptul să facă sex unde şi cu cine doreşte.

Trevor s-a întors în scaun şi a fixat-o cu privirea. John ţi-a scris o chitanţă, a zis tărăgănat. Tu n-o vrei, OK, dar pot să i-o dau înălţimii sale? Are adresa mea, cu cod poştal şi tot ce trebuie? l-a întrebat pe şofer.

Are, a zis acesta.

Trevor i-a întins hârtiuţa băiatului, care a părut că o citeşte, însă putea, la fel de bine, şi să joace teatru. În orice caz, a împăturit-o frumos, apoi a desfăcut cu grijă elasticele şi a pus-o alături de celelalte documente personale.

Abandonaţi pe şosea, au privit Fordul cotind spre drumul care se vedea în spate şi lăsând o dâră albastră în urma lui, pe asfalt. Au rămas singuri în arşiţa fără umbră, izbiţi de palele de aer iscate de camioanele uriaşe, învăluiţi în rotocoale de ţărână spulberată.

Putem să rămânem şi noi într-un loc, Dial?

În curând, a spus ea.

Dacă era să recunoască cinstit, cel mai mult îi plăcuse în Oakland, când erau doar ei doi în camera de motel, mâncau pizza şi jucau cărţi. Ea îi citea ore întregi, până târziu în noapte. Era mai fericit decât fusese vreodată, acum, că era în fine doar a lui, iar gândul că e posibil să se întâlnească şi cu tatăl său plutea deasupră-i ca un nor electric de surpriză, ca un abur ieşind dintr-o cameră de baie. Ea stătea cu picioarele încrucişate pe pat şi-şi aduna fusta în poală. Avea gura mare şi îl săruta des, cu răsuflarea ei plăcută, cu iz de fum.

Putem să rămânem şi noi într-un loc, Dial?

A văzut-o cum tace şi-l ascultă cu atenţie, cu ochii aţintiţi cu toată seriozitatea asupra lui.

În curând, a spus. Mai întâi trebuie să mergem la

Nambour, scumpule.

Poate nu trebuie, Dial.

Îşi adunase cu grijă cărţile de Uno ude de pe bancheta din spate a maşinii, iar acum ea le-a luat cu blândeţe, a îngenuncheat pe şosea şi le-a pus bine în buzunarul exterior al rucsacului.

El a privit-o, gândindu-se că probabil o dor genunchii stând aşa.

Trebuie neapărat să mergem la Nambour acum, a spus.

Şi dacă ne prind?

Colţurile gurii ei s-au lăsat în jos. N-a ştiut că el a văzut asta, felul în care întreaga parte inferioară a chipului ei a părut că se prăbuşeşte brusc.

Şi dacă mi te iau? a spus el.

Fără măcar să se uite la el, şi-a ridicat rucsacul pe umeri şi şi-a trecut degetele prin păr.

Dacă am putea să ne luăm banii înapoi, Dial?

Sss.

Fiindcă ştiu unde sunt.

Ea şi-a prins mâna într-o şuviţă încâlcită şi a tras de ea, strâmbându-se. În mod sigur, o duruse.

Eşti un băiat foarte curajos, a spus în cele din urmă, dar mai bine uită tot ce-ai văzut.

De ce?

Fiindcă aşa zic eu.

I-a ciufulit părul, însă buna dispoziţie îi dispăruse.

E în regulă, Dial, a spus el, încercând să alunge norii dintre ei.

Şşş, a zis ea.

O să ne lăsăm duşi de val.

Asta ar fi trebuit să o facă să zâmbească. Însă n-a făcut-o. A luat-o la pas, cu degetul mare ridicat, iar el a rămas să-l care pe Buck prin soarele arzător, de-a lungul făgaşelor mărginite cu pietriş şi prin colbul înecăcios de lângă Bruce Highway, unde, până la urmă, s-a milostivit de ei şi i-a luat directorul unei crescătorii de cactuşi, care i-a lăsat lângă liceu.

Lângă şcoală mai erau nişte copaci, însă toţi ceilalţi din Nambour fuseseră tăiaţi în urmă cu mult timp, aşa că nu mai era pic de umbră. Pe mamă, ca şi pe copil îi mânca pielea şi îi durea tot corpul. Erau nespălaţi, neiubiţi, tâlhăriţi, nişte „sălbatici” în ochii localnicilor. Mama avea o muşcătură infectată la călcâi. Avea zece mii de dolari în tiv, i-a şoptit. Aceşti bani rămaşi fuseseră puşi la păstrare cu ajutorul unei liţe pe care le-o dăduse crescătorul de cactuşi.

Băiatul a început să se gândească la un motel. Nu trebuie să fie de nu ştiu câte stele. Trebuiau neapărat să facă asta acum.

Au ajuns la o companie care vindea şi închiria maşini, cu ferestre mari, şi el a rămas lângă ea şi simţea tot ce gândeşte, că va încerca să cumpere o maşină nouă cu dolarii americani. Ar fi vrut să n-o facă. Ea a deschis uşa şi a intrat. Aerul condiţionat era plăcut, dar s-a dovedit a fi singurul lucru plăcut de aici.

Tipii ăştia se uită la noi ca la nişte gândaci, a şoptit ea când au ieşit iar în stradă. Să-i ia dracu’, a spus şi şi-a pus din nou mâna tăiată şi înnegrită în jurul umerilor băiatului.

Da, Dial, a spus băiatul. Să-i ia dracu’, Dial. În curând, urmau să meargă la un motel, unde ea avea să-i citească. Era unul pe strada principală. Şi aproape sigur avea şi aer condiţionat, şi televizor color.

Însă, în loc să se ducă acolo, au mers la o spălătorie publică. O hipiotă tocmai îşi deşerta rufele murdare dintr-un sac de gunoi. S-au uitat la ea.

Apoi au găsit o sală de jocuri mecanice, unde mirosul dulceag, de zahăr vechi al Nambourului era acoperit de cel de ulei de patchouli şi de banane stricate.

Ne uităm după hipioţi, Dial?

Ea n-a vrut să răspundă.

Aici se vând cumva cărţi?

Dar era un magazin cu alimente ecologice. Deasupra sacilor de fasole uscată, lângă mormanul de cutii goale de melasă, se afla un panou cu reclame la masaj, meditaţie şi

dansuri ale lunii. Şi mai erau şi patru fotografii color cu două cabane din buşteni, cu icoperişuri drăguţe de şindrilă. Ea s-a oprit în faţa lor.

Ce e, Dial?

Mama a citit ce scria acolo, tăcută, încruntată şi încreţind din nas.

Cine stă acolo?

E de vânzare.

Hai să stăm la un motel.

Şşş. Fii atent. Sunt paisprezece acri aflaţi la marginea unei păduri, a spus ea. Apa vine de la un izvor din apropiere. Sunt cinci sute de pomi fructiferi şi o grădină de legume în toată regula. Uite, e şi papaya, din care ţi-a adus Trevor.

Putem sta la un motel, te rog?

Şi arbuşti de cafea, a spus ea, şi pruni, şi lămâi galbeni şi verzi, şi trei varietăţi de banane, inclusiv bame.

Ce sunt alea bame?

Nu ştia nici ea, însă n-avea chef să recunoască.

E în junglă, nu?

Ea şi-a încolăcit braţul pe cotul lui şi a început iar să-l mângâie.

Ştii ce sunt alea furnici-buldog? a întrebat el.

Era surdă ca un câine cu mirosul bine dezvoltat. Sunt o groază de informaţii aici, a spus. Totul în afară de un număr de telefon.

Nu există telefon, a spus femeia din spatele tejghelei. Avea un chip drăguţ, ca fata din afişul cu Beach Boys, pe care Cameron şi-l pusese pe perete. *Good Vibrations* era cel mai important cântec din ultimii zece ani. Ştia precis asta.

Sunteţi americani? Avea părul lung şi blond, ochi albaştri spălăciţi şi pielea bronzată şi lucioasă.

Din Buenos Aires, a spus Dial. America de Sud.

Mda? Fata s-a încruntat. Şi cum vă place Sunshine Coast?

Ne interesa acest loc din Yandina.

Nu, s-a gândit băiatul, te rog.

Yand-iina.

Ne interesează.

N-are canalizare. Fata a clătinat din cap şi a zâmbit. Nu-i plăcea de ei, iar băiatul era încântat. Nici curent electric, a spus, cu un glas monoton. Nici televizor.

Unde se află proprietatea asta?

Proprietatea asta, a spus fata, ironizând felul de-a vorbi al lui Dial, se află departe, pe Remus Creek Road.

Hai, Dial, a spus băiatul, vreau să plecăm.

Însă Dial şi-a încrucişat braţele. Unde se află exact?

Fata a ridicat din umeri. A luat un măr pătat dintr-un castron de plastic şi l-a şters pe burtă. Vă duceţi la poşta din Yandina, a spus într-un final. Acolo se strâng oamenii. Îi întrebaţi pe ei.

A pus mărul frumos în faţa ei şi apoi a ales încă unul, din acelaşi castron de plastic. Ce-ai acolo, în buzunar, o pisică? a întrebat.

Exact.

Fata şi-a înclinat capul într-o parte şi a părut că admiră merele. Apoi a luat un cuţit şi a început să-l taie cu mare grijă pe primul, în felii.

A zis: Mă îndoiesc că ăia de acolo se dau în vânt după pisici.

Băiatul a fost încântat să audă asta.

Dar ce poate avea cineva cu un pisoi? a întrebat-o Dial, trăgându-l afară din buzunar pe Buck, care dormea, şi sărutându-l pe nas.

Păi acolo sunt nişte păsări cărora noi le spunem *australiene*. Şi pisicile omoară păsările. Fata a ridicat privirea, fără să zâmbească. Şi oamenilor nu le place asta.

Ei bine, a spus Dial, mângâindu-l pe Buck pe căpşor, e un pisic australian, aşa că bănuiesc că are şi el dreptul să trăiască aici.

Fata a continuat să taie merele felii şi, în cele din urmă, cei doi au părăsit magazinul.

O să găsim altă casă, a spus băiatul. Una chiar mai bună.

Îi urăsc pe americani, a spus Dial.
Te-ar plăcea, dac-ar şti cine eşti.
Dar nu vrem să ştie, nu-i aşa?
Ne ascundem, Dial?
Îţi place asta?
Cameron mi-a zis că o să vii şi o să trăim ascunşi. Aşa că, într-un fel, am ştiut. O să ne găsim o casă normală, a spus el, gândindu-se că tatăl lui n-avea cum să-i găsească decât dacă trăiau într-o zonă normală şi accesibilă. În mod sigur aveau nevoie de telefon.
Mergeau prin arşiţa ceţoasă către motel. Aerul era greu, îmbibat cu un miros dulceag, şi în curând au ajuns la autostradă şi camioanele şi dubiţele treceau mugind pe lângă ei, duduind, murdare, cu prelatele fluturând precum velele unui iaht care a început să se scufunde. Apoi a apărut un Peugeot suflând fum, în nori groşi ca tunetul, un Peugeot 203. Era cam singurul model de maşină pe care îl cunoştea băiatul, însă a fost cât se poate de amărât când a văzut-o pe Dial că îi face semn să oprească.
Păi şi motelul?
Şşş, a zis ea.
De ce, Dial, de ce? a spus el, încă alergând după ea, în direcţia opusă celei în care şi-ar fi dorit el să meargă.
Însă ea era deja în maşină.
Şoferul Peugeotului era un ciudat, un ins cu faţa şi dinţii lungi şi barbă rară. Avea umeri osoşi şi înguşti şi braţe păroase, extrem de subţiri, ca ale lui Cameron.
Când s-au strecurat pe scaunul din faţă, s-a simţit o pală de aer ca o foaie de cort bătută de vânt – un cocoş, cu aripile întinse cam de doi metri, se ridica în aer din umbra în care era cufundată bancheta din spate.
Iisuse! a zis Dial.
Găinile mele! Şoferul s-a plesnit peste umăr, chiar în timp ce demara, şi băiatul s-a aplecat pe podeaua plină de praf şi ziare mototolite, apucând pisicul de coadă tocmai când acesta voia să se ascundă sub scaun. A primit la schimb o ditamai zgârietura, cât tot braţul, însă, când s-a băgat înapoi între picioarele mamei lui, îl ţinea bine pe

Buck de ceafa.

Adam, a spus şoferul, pironindu-l cu privirea mult prea atent.

Dial, a spus mama.

Băiatul era mort de supărare că nu mergea la motel. N-a zis nimic.

Şi unde mergem noi doi? Şoferul avea o barbă neagră tunsă strâmb şi sprâncene foarte groase, pe care le-a ridicat, uitându-se la băiat.

Dial a spus: Trebuie să ajungem la Remus Creek Road.

Băiatul a gemut din toţi rărunchii.

Şşş, a spus Dial. Mai întâi trebuie să facem asta.

Adam stătea foarte, foarte aproape de volan. Îl ţinea la piept ca pe un copil, şi nasul cojit aproape că îi atingea parbrizul.

Ce-i asta? A arătat spre o staţie de benzină unde se vindeau palmieri, schimonosindu-se tot. Era un dobitoc sadea, însă s-a uitat drept în ochii băiatului, care a simţit că trebuie neapărat să răspundă.

Vă referiţi la copaci?

E Ampol?

Băiatul nu pricepea felul de a vorbi al australienilor, de parcă ar fi rumegat carne de vită tocată. În general, nu-i prea plăcea de ei deloc.

Firma, a strigat ciudatul, nenorocita aia de firmă.

Esso, a spus Dial.

A, a spus ciudatul, sigur că da. E în regulă acum, însă era limpede că nu văzuse cu ochii lui. Să-mi spuneţi când ajungem la parcul de rulote, a spus. Vă duceţi în vizită la Remus Creek?

Am văzut un loc de vânzare.

A-ha, a zis Adam şi le-a zâmbit pe rând. Ar fi trebuit să stea cu ochii la şosea.

Paisprezece acri, a spus Adam. Cinci sute de pomi fructiferi.

Exact.

Ce-i aia?

E un pisoi.

Ala e parcul de rulote?

Nu vezi? a întrebat băiatul. Nu-i păsa că e nepoliticos.

Şoferul se oprise în mijlocul şoselei, în faţa unei curţi în care se afla un tractor. Pe lângă ei a trecut la mustaţă un semitrailer, claxonând, cu remorca şerpuind ca un şarpe şi ridicând nori de praf către cer.

Mai e puţin, a spus Dial.

Şi atunci au virat prin pânza prăfoasă şi nu au murit şi cocoşul s-a ridicat şi ţeava de eşapament s-a izbit de pământ cu o bufnitură; au pornit zăngănind pe un drum plin de hârtoape şi maşina s-a umplut de praf şi de pene.

Băiatul nu mergea acolo unde mergea ciudatul ăsta.

Cred că avem o problemă cu pisica, a spus.

Dial l-a împuns tare cu cotul. L-a durut.

Adam s-a uitat în dreapta şi în stânga – cum era posibil să fie o problemă o pisică?

E din cauza unei fete de la magazinul cu mâncare ecologică.

Adam a pufnit pe nas cu zgomot. Mâncare ecologică. Of, frate. *braţe*! Vânzători de melasă. Pesticide, a spus. Insecticide. Bagă toate prostiile extrase din nenorocitele alea de meduze în trestia de zahăr. Asta e mâncarea ecologică.

Acolo am văzut că locul respectiv e de vânzare.

A, da, a spus Adam, păi uite, am ajuns. Poftim. Am ajuns, a continuat, luând-o la vale, în josul unui deal abrupt şi plin de lăgaşe şi traversând un vad îngust.

Nu-ţi face nicio grijă, a spus.

Acum se aflau pe un drum cu pământ mai moale, aproape nisipos. Drumul era drept şi şerpuia printre copacii înalţi ai pădurii, cu trunchiuri albe ca oasele şi strălucitoare.

Cunoşti locul? a întrebat Dial. Poţi să ne laşi undeva în apropiere.

În apropiere, a zis Adam, virând violent spre dreapta, unde drumul se bifurca, urcând pe un drumeag abrupt de

pământ. Cinci sute de pomi fructiferi, a zis, trăgând frâna.

Dă-i drumul pisicii, a zis. Poate să mănânce ce vrea. Totul e sută la sută organic.

Era îngrozitor. N-ar fi putut să trăiască aici în veci. În clipa în care au intrat în cabana mai mare şi au văzut musculiţele negre plimbându-se în voie pe scaune şi mese şi ghemotoacele de scame cenuşii adunate în crăpăturile adânci dintre scândurile duşumelei, a văzut privirea şocată a lui Dial oprindu-se asupra cartonului gudronat de un galben murdar. N-ar cumpăra nici într-o mie de ani locul ăsta.

I-ar fi mult mai bine în închisoare. Fără nicio îndoială. N-avea cum să fie mai rău decât să fii ascuns aici, unde în mod sigur pătrundea apa prin acoperiş când ploua. Pe peretele din spate era o chiuvetă de bucătărie soioasă, iar blatul era acoperit de o stivă de oale, cratiţe şi cutii de vopsea şi aici, la lumina posomorâtă a unei ferestruici cu geamuri încastrate în plumb, micul Adam a găsit în cele din urmă un ceainic, după care a răsucit robinetul ciudat de subţire de alamă. A curs o picătură de apă, apoi nimic.

A, a spus, nu e apă.

Şi mai bine, s-a gândit băiatul. Adam avea cam un metru şaizeci şi doi şi mama un metru optzeci. Îl privise politicoasă de la înălţimea ei, însă acum, că nu mai era nici apă, închisese încetişor ochii. A depozitat pisicul pe podea şi a ieşit afară pe veranda îngustă, unde s-a aşezat picior peste picior, cu ochii pe jumătate închişi.

Tatăl lui n-avea să-l găsească niciodată aici.

Cu Buck era o cu totul altă problemă. Nu ştia ce-şi doreşte cel mai tare să mănânce. A urmărit un fluture argintiu pe masa joasă de lemn, după care a sărit pe o mare de perne, fiecare plină de oglinjoare minuscule. S-a jucat o vreme, dând cu lăbuţa în ele.

Adam s-a dus la peretele din faţă, zdrăngănind în mers cănile. Şi-a băgat nasul cojit prin harababura de pe bancul de lucru – o învălmăşeală de ţevi de irigaţie din plastic, un motor de drujbă, o bucată de un metru de jgheab şi foarte multe alte scule şi unelte, un ciocan,

şurubelniţe, un cuţit în formă de sabie, o sumedenie de pungi maro de hârtie în care, aveau să afle mai târziu, se aflau şuruburi pentru acoperiş.

Ah! A ridicat un binoclu pentru operă.

Şi bunicul băiatului avea binoclu pentru operă. Bunica lui fusese foarte tristă când acesta îşi luase ambele binocluri şi le dusese în Cuibuşorul lui de nebunii.

Adam a rânjit, dezvelindu-şi dinţii lunguleţi. Haide, a zis, după care a ridicat din sprâncene. Să facem un tur.

Dial încă nu intrase şi era tot pe terasă, aşa că băiatul trebuia să fie politicos. L-a urmat pe Adam afară. A întrebat: Sunt multe furnici care ciupesc?

Vezi lantana aia, de deasupra portocalilor? Adam s-a aşezat pe vine în noroi şi a arătat în sus, spre deal. ăla e locul de care trebuie să te fereşti.

Băiatul avea de gând să se ferească de absolut tot.

Adam a zis: întotdeauna să te uiţi în pantofi înainte să ţi-i pui în picioare.

Însă el însuşi era desculţ. Arăta ca un boschetar dement, cu tălpile lui mari şi late şi degetele lungi, ca nişte degete de la mână. Băiatul a păşit cu atenţie în urma paşilor lui pe solul moale şi cald, în jurul aşa-numitei grădini de legume, o junglă cu viţe sălbatice de fructul-pasiunii crescute în sus, pe gardul de sârmă ghimpată. De la stâlpul cel mare din colţ au luat-o pe o cărare îngustă, şi lăstărişul gâdila genunchii goi ai băiatului, ca nişte chestii vii, cu ochi şi picioare, care muşcau.

Aici ţinem câteodată caprele, a spus Adam. Era limpede că habar n-are despre ce vorbeşte. Abia după ce traversaseră zona umbroasă, care te băga în sperieţi, a plantaţiei de banane şi coborâseră un zăgaz abrupt a ridicat, în fine, binoclul la ochi.

Asta e partea cea mai bună a terenului, a spus în cele din urmă. Băiatului îi era milă de el, pentru faptul că era atât de sărac încât acest loc i se părea bun la ceva.

Adam s-a lăsat pe vine şi a fixat ustensila deasupra unei bucăţi de plasă împotriva insectelor, legate de capătul ţevii, într-un soi de gaură acoperită cu pământ.

Trebuie săpat, a zis Adam, pânza freatică s-a lăsat mai jos.

Auzind cuvintele „pânza freatică –, băiatul şi-a imaginat ceva imposibil, ca o bijuterie, însă s-a ciucit lângă bărbatul numai piele şi os şi au săpat amândoi cu mâinile goale, dând la o parte pământul fărâmicios şi azvârlindu-l spre păduricea de bananieri, şi, după o vreme, au dat peste o apă murdară.

E apă bună, a spus bărbatul, uitându-se la mâzga gălbuie.

A găsit o cutie ruginită de vopsea şi i-a spus băiatului să toarne apa galbenă din cutie în ţeavă, în timp ce el stătea cu burta goală pe pământ şi îşi lipise urechea de metal, apoi, la un moment dat, s-a ridicat. A împins ţeava sub apă şi a legat la loc plasa contra insectelor.

Aşa, a spus. Crezi că poţi să faci asta singur?

Băiatul ştia că nu va putea niciodată. Cred că da, a spus.

Eşti un băiat de nădejde, a spus Adam.

Pe drumul înapoi spre cabană, Adam i-a arătat vrejurile de iosii sălbatice, care se răsuceau ca nişte vene preţioase prin iarbă.

Mereu o să se găsească ceva de mâncare, a spus Adam culegând roşiile, micuţe precum cele de la magazinul de delicatese Zabar.

Vă puteţi ascunde aici pe vecie, a zis el, uitându-se gânditor Li băiat.

Peste tot în jurul lor erau aşa-numite albiliţe, ale căror aripi prindeau ultimele raze ale soarelui, şi deasupra fluturilor se aflau b, manele, cu frunzele lor spintecate mişcându-se precum degetele, ilrdesubt se afla verdele ca de cerneală al pădurii tropicale, în care lujeri groşi cât braţul se răsuceau în jurul copacilor cu scoarţe prrcum pielea de elefant. Dincolo de cabană, în spatele maşinii, întunericul singuratic sângera de-a lungul pârâului şi se revărsa deasupra dealurilor toropite de umezeală şi zăduf.

Când s-au întors la cabană, era timpul să scoată lămpile de uragan şi acolo, în lumina gălbuie de kerosen,

bărbatul a umplut un ceainic cu apă jegoasă, după care a început să scoată aracii de la vrejurile de roşii. Băiatul se gândea că Dial e probabil tot acolo, pe verandă, şi se simţea copleşit de mâhnire, îi părea rău pentru Adam, care era prizonier într-un loc pe care nu l-ar dori nimeni niciodată. A rămas să-i ţină companie, ca un băiat bine-crescut ce era, şi s-a uitat cum roşiile se preschimbă în sos, topindu-se în cerculeţe care bolborosesc uşor.

Pisoiul adormise, ghemuit pe perne, ca o omidă. Pe uşa care dădea afară a intrat un liliac, care a dat rotocol camerei şi a dispărut. Băiatul s-a întrebat oare când o să poată pleca.

Stătea culcată în fosta albie a râului pendulând undeva între coşmaruri şi ziua necunoscută ce se întindea în faţa ei, ca o frânghie. Cânta o coţofană. În noiembrie, îi spusese acel înfricoşător Rabbitoh, coţofenele te ciupeau de cap şi-ţi scăldau faţa în sânge. Doamne, în ce ţară o mai trimiseseră şi ăştia.

Dial! a zis băiatul.

Ea dormea într-un culcuş improvizat din perne şi preşuri mucegăite, sub un tavan din lemn îngrijorător de îmbibat cu apă. Nu voia să se trezească şi să se confrunte cu ceea ce făcuse. Era deja mult prea arşiţă.

Dial!

O furnica pielea, părul îi era tot murdar. Dormise cu capul băgat în unghiul îngust şi întunecos unde tavanul se întâlnea cu mansarda.

Dial!

Băiatul ăsta cerea prea multe, mult prea des. Şi-a ascuns faţa în mâini, făcându-se că se joacă de-a cucu-bau, dar încercând în acelaşi timp să se ferească de răsuflarea lui. Era musai să-i cumpere o nenorocită de periuţă de dinţi.

Dial, când putem pleca?

Ea şi-a deschis braţele, iar el s-a îngropat în peştera caldă de lângă gâtul ei. Indiferent ce i se întâmplase, se vedea limpede că fusese un copil iubit. Indiferent cât de vacă fusese bunica lui, îl cocoloşise şi îl pupase. Băiatul îi

spusese lui Dial numele budincilor pe care i le gătise regina: regina1, cu caramel[1718], budincă răsturnată de ananas, incredibil de victoriană.

Când putem pleca? a întrebat el acum, însă ea nu era în stare să răspundă la această întrebare. Îi simţea fragilitatea infinită, însă ce putea face? Poate că locul ăsta era unica lor şansă. Era în fundul ţării, din câte înţelegea ea, nu exista nici telefon şi nici poştă. Era locul perfect în care să se ascundă de cei care îi căutau. Cum ar fi putut folosi altfel banii ca să fie în siguranţă?

Putem, Dial, indiferent ce se întâmplă? Putem pleca?

Ea i-a iscodit feţişoara hotărâtă, căutătura încruntată, inteligenţa scrutătoare ce i se citea în ochii cenuşii.

E *îngrijorat.*, a zis, imitându-l cu ironie pe Adam, nu atât pentru a schimba subiectul, cât pentru a începe să conducă încet-încet băiatul către chestiunea cu adevărat importantă care trebuia discutată. Nu aveau de gând să se lase duşi de val.

Auzi la el, trebuie neapărat să *se consulte* cu cineva, a zis şi şi-a dat ochii peste cap.

Putem sta la un motel? Putem?

Idiotul e *îngrijorat* că o să-l înhaţe porcii, fiindcă are dolari americani.

În cele din urmă, a văzut că înţelege. Şi cum înţepeneşte. Ai de gând *să cumperi locul ăsta*!

Scumpule, chiar tu ai zis că vrei să ne stabilim într-un loc.

El s-a tras deoparte. Ea nici n-a apucat să-l vadă plecând, l-a auzit doar pe scară, la un pas de a cădea, aterizând greoi. Când a încercat să se ridice din pături, odată cu ea s-au ridicat şi muştele, şi a simţit una dintre ele târându-i-se pe braţ. S-a lovit cu palma.

---

17 Queen of puddings (Regina budincilor), desert tradiţional britanic, constând în cremă de vanilie îngroşată cu pesmet şi coaptă la cuptor, acoperită cu un strat de gem şi ornată cu bezea.

18 Budincă pufoasă, cu bucăţi de curmale fin tăiate şi acoperită cu sos caramel.

Che? încerc să am grijă de tine.

Şi-a tras pe ea nişte chiloţi, ca să poată coborî scara fără să fie indecentă. Treptele erau subţiri şi ascuţite. Îi răneau tălpile.

N-am decât dolari SUA. Nu am prea multe opţiuni.

El n-a răspuns.

Ea a zis: N-au ce să facă cu ei, ai auzit? Suntem bogaţi, dar banii noştri nu valorează nimic.

I-a luat mâna. El şi-a tras-o înapoi. Haide, a zis ea. De fapt, îl implora să încerce să înţeleagă ce s-a întâmplat cu viaţa ei.

Haide, a zis ea, arată-mi tot ce ai găsit ieri.

El nu i-a dat mâna, însă a condus-o afară în iarba înaltă şi udă şi a simţit o mare plăcere să-i arate, cu o faţă mâhnită, aşa-zisa baie, un cazan ruginit de patru galoane aflat într-o cutie pătrată de lemn.

Haide, a spus ea, nu poţi să spui că locul în sine nu-i drăguţ. Hai să ne uităm şi în cealaltă cabană.

Fără îndoială, o fi fost drăguţ, în fotografii, cu varietatea de tonuri de verde, cu cabanele îmbrăcate în buşteni şi verandele lor joase, aplecate. În cea de-a doua cabană au găsit cămăşi şi pantaloni atârnate de nişte cuie de zece centimetri. Un pat cu plasă de ţânţari vizavi de un perete cu două ferestre. Între ferestre se afla o uşă ce se deschidea către o verandă joasă şi întunecată, unde liliecii stăteau agăţaţi ca nişte cârpe rupte.

E o adevărată junglă, a spus. În ochii ei, totul părea otrăvit.

Mai e o cabană, a zis. Vrei s-o *videm*?

Ai zis *videm*, a spus el.

Ba nu-i adevărat. Ea a râs, dar îi ura pe cei care-i făceau asta, care o corectau atunci când Bostonul ieşea pe neaşteptate la suprafaţa limbajului ei. Tânărul vlăstar al înaltei societăţi îi mai făcuse asta la vama australiană, anunţând-o că spune *al mieu* în loc de al meu. Ei bine, foarte curând urma să aibă de-a face cu lucruri mult mai complicate decât pronunţia unui cuvânt.

Asta urma să fie casa lui, nu doar acrii ăştia ori cele

două cabane, ci şi această a treia cabană ascunsă în inima întunecată a pădurii tropicale, şi mai înfricoşătoare decât celelalte, înăuntrul căreia nu se afla nimic altceva decât un borcan de murături gol.

Afară, pe veranda deschisă, cineva cioplise un chip într-un bloc de piatră. Nu era tocmai sinistru, însă avea un aer de superstiţie, de vrăjitorie şi te făcea să te gândeşti la o viaţă singuratică şi pierdută, redusă la un colţ ascuns al pământului.

Ce înseamnă *să se consulte*? Băiatul a răsturnat piatra, ca să nu se mai vadă chipul de pe ea.

Dă-l naibii, e căcat pe el de frică.

Ştii, nu-i frumos să înjuri.

Era foarte supărat. Şi ea era, la rândul ei, extrem de supărată, însă ea era adultul şi nu putea s-o arate.

Care-i problema, scumpule?

N-ar trebui să înjuri.

Nu mai zice nimic, s-a gândit ea. L-a scos din pădure, ieşind la lumină exact lângă temelia unei cabane imense şi şubrede, cu tavanul găurit, lângă un tufiş cu frunze lucioase şi fructe roşii, despre care ea a zis că sunt boabe de cafea. Nici măcar nu era sigură că e adevărat.

Haide, a spus, curăţă una. O să vezi.

Dincolo de pieliţa roşie era o sământă albă şi umedă, alunecoasă şi, cumva, ciudată. Băiatul tocmai decojea o a doua boabă, când Dial a auzit un motor şi a văzut fumul jegos albăstrui, urmat de maşina însăşi. Chiar şi după ce fusese oprit, motorul continua să duduie şi să tuşească. Îl aştepta pe Adam, nu pe Trevor. Acum, amândoi traversau iarba în direcţia lor, iar Trevor îl fixa pe băiat mult prea intens pentru gustul ei.

Salut, băiete, a spus el, unsuros, la bustul gol, cu coapsele lui foarte înguste în bătaia soarelui.

Bună, Trevor.

Ea a văzut cum băiatul ridică bărbia şi se lasă interogat.

A zis: Nu mă aşteptam să te văd aici.

Trevor şi-a rumegat surâsul în colţul gurii. Păi,

cineva trebuia să schimbe banii de la tine.

Sigur că da, s-a gândit ea.

A priceput şi băiatul. Urletul lui s-a auzit din senin, un urlet de vietate stârnită şi agresată într-o cuşcă. S-a năpustit asupra lui

Trevor, de parcă înnebunise. I-a tras una în pântecul tare şi fără păr şi între picioare.

Che! a ţipat ea, însă Trevor îl ridicase deja şi copilul lovea şi zgâria acum aerul.

Când s-a liniştit, Trevor l-a lăsat înapoi jos şi băiatul s-a uitat cu ură la Dial, aşteptând ca ea să facă ceva. Când a înţeles că ea n-are de gând să facă nimic, i-a dat una arbustului de cafea, a rupt o mână de frunze, după care a luat-o la goană prin iarba înrourată, sărind înspăimântat de ceva din calea sa, apoi continuându-şi drumul prin hăţişul des de lantana, care avea, fără doar şi poate, să-i sfâşie pielea.

Îmi pare rău, i-a spus ea lui Trevor, însă acum era înspăimântată de tot ce făcuse. Mai bine mă duc să stau de vorbă cu el, a spus.

Nu, a zis Trevor, lasă-l, că n-are nimic. Cu mine trebuie să vorbeşti.

Şi ea s-a supus. A păşit alături de ei pe cărarea trădătorilor, gândindu-se la băiat, ştiind exact unde se află acesta, ce simte în şopronul pustiu, doar el şi borcanul de murături, ghemuit pe podeaua slinoasă ce se răcea tot mai tare, din ce în ce mai ruşinat.

Oare chiar avea de gând să cumpere aceste viţe sălbatice şi această lantana scăpată de sub control, aceşti palmieri, acest haos presărat cu arbuşti de cafea? La fel de bine ar fi putut cumpăra un elefant – însă într-un elefant nu te puteai ascunde, în timp ce aici era ascunzătoarea perfectă. Asta era singura calitate a locului, că o arunca pe o brazdă de pământ aflată fix în fundul pământului.

Băiatului nu-i plăcea aici, însă nu era în măsură să-şi hotărască singur soarta. Ea era adultul. I-a urmat pe cei doi bărbaţi în cabană, total confuză, neştiind dacă ar trebui să cumpere ori să plece, dacă ei au venit s-o jefuiască ori s-

o ajute. Sigur, îi putea înfrânge dacă trebuia – un bărbat care nu vedea şi altul care nu ştia să citească.

Stătea în cabană, picior peste picior, vedea prin fereastra cu geam încastrat în plumb o păsăruică galbenă plutind. Era o imagine de o frumuseţe fără sens sau seamăn.

Adam a „localizatceaiul şi a „organizatceainicul, iar Trevor s-a fricţionat cu zeamă de papaya pe tăietura lungă şi îngustă pe care unghia de la piciorul băiatului i-o făcuse pe pieptul bombat de inaniţie şi lipsit de păr. Era o cârtiţă, un şoarece de câmp, un pitbull, o vidră, o focă, pur şi simplu nu era genul ei, deşi el încă nu pricepea asta. Stăteau cu toţii pe perne şi Adam turna ceaiul, zâmbind la amintirea îndepărtată a unui lucru pe care îl ştia doar el. Era uscat ca un ascet indian, la fel de departe de viaţa pe care o cunoştea ea cum era colibriul cel galben de dincolo de fereastră.

Deci! a zis ea, fiindcă voia să pară sigură pe sine.

Deci? a spus Trevor.

Îşi bătea joc de ea?

Deci bănuiesc că ne aflăm aici pentru a vorbi despre afaceri. Era un copil care se juca de-a împărţitul banilor, nu ai ei, însă erau mii de dolari, aproape iară număr.

Deci vrei să duci un *Stil de viaţă alternativ*, a spus Trevor.

Chiar *îşi bătea joc* de ea, însă ea era mult mai puternică decât el. Alt lucru pe care el nu-l pricepea.

Deci, Dial, ştii că există unele probleme.

L-a auzit spunând *ezistă* în loc de există şi *probleme* în loc de probleme. Era absolventă de Harvard. Iar el nu ştia nici să scrie, nici să citească. Dial a ridicat o sprânceană.

Îl dai lui Adam bani străini, ce să facă el cu ei?

Văd că ţie, unul, îţi plac foarte mult banii mei străini. De câteva zile, dau de tine peste tot.

Trevor a lăsat să-i iasă aerul din plămâni cu un şuierat, ca şi cum ar fi fost jignit. Însă fireşte că era un delincvent, un ins aparţinând claselor dubios de volatile,

pe care fratele ei mai mic le găsea atât de admirabile.

Bine, a zis, acum ascultă-mă.

Ascult.

Ba nu asculţi, eşti sarcastică şi nu poate omu' să-ţi zică nimic că sari de trei metri. Tu nu ştii cine sunt eu. Crezi că sunt o jigodie. Nu înţelegi la ce am renunţat eu ca să vin aici.

La ce ai renunţat?

Poftim, a spus el, la asta m-am referit. Tocmai eram pe punctul să construiesc o poartă nouă.

Ei bine, ea tocmai fusese pe punctul de a primi un post la Vassar.

O poartă? a zis, luându-l peste picior.

O palisadă, a zis Adam, încordându-se tot. O nenorocită de palisadă, Dial, şi-a continuat el argumentaţia.

În glasurile lor era ceva ciudat şi monoton, ca de pe altă lume, de parcă ar fi fost nişte spirite ale naturii, s-a gândit ea.

Aveam şase inşi cât uşa gata să lucreze cot la cot cu mine, a spus Trevor, şi acum au plecat. Mersi, Trevor, a adăugat. Foarte frumos din partea ta, Trevor.

În acest timp, musculiţele dezgustătoare se târau pe tăblia mesei. Ea şi-a acoperit pielea cu rochia, simţind din plin greutatea banilor rămaşi – tot ce exista acum între ea şi Sing Sing. Nu-l putea întreba dacă o jefuise deja.

El a zis: Ştii cât *iaste* un dolar american?

y

A zis *iaste*.

Australia are propriul ei dolar, Dial. Acum eşti în Australia. Un dolar australian, a spus el, face mai mult decât un dolar american.

O, Doamne, s-a gândit ea. E exact ca la magazinul de mâncare biologică. Ne urăsc. Noi nici măcar n-am avut habar că există, şi idioţii ăştia de aici ne-au urât tot timpul. Ce naiba le-am făcut?

Pun pariu că ţi se pare *greşit*, a spus el. Ştii că fiecare ţară are un cod telefonic. Ştii care e codul

Americii?

Era unu, fireşte. A priceput. A zis: Ce-ar fi să nu mă mai luaţi aşa pe după vişin. Vrei să zici că va trebui să-i plătesc lui Adam mai mult decât ne-am înţeles. Aşa-i?

E numărul unu, a zis el. Dumnezeu să binecuvânteze America.

Vrei să umfli preţul.

Nu.

Spune-o odată, omule. Uită-te în ochii mei şi spune-o.

Însă Trevor nu avea de gând să se încontreze cu ea. A scos din buzunar un săculeţ de tutun Drum şi s-a apucat să-şi răsucească o ţigară. Părea lovit şi ofensat, şi de ce n-ar fi fost, dacă era ce spunea că este? Dar şi dacă era un escroc, tot aşa ar fi reacţionat.

Nu te înţeleg deloc, păpuşă. De ce faci tot posibilul să mă calci pe nervi?

A pironit-o cu privirea. Mult prea agresiv. Ea nu i-a putut-o susţine prea mult timp.

Cine altcineva o să te-ajute?

Ea s-a uitat în altă parte, ca şi cum şi-ar fi pierdut răbdarea, însă temându-se să nu se înşele, de fapt.

Poate că n-ar trebui să cumperi locul ăsta de la Adam, a spus) el. După părerea mea, nu prea eşti genul de femeie de la ţară.

Ei bine, nu erau banii ei. Şi era tot ce avea.

Dă-mi doar o sumă, a spus. Zi-o şi gata.

Şase mii de dolari australieni sunt şase mii şase sute de dolar americani, a spus Trevor. A zis *casă*.

Zece la sută din asta vine şase sute şaizeci şi şase.

Şi a ţinut-o tot aşa, însă ea nu putea deloc să-l urmărească. Era absolventă de Harvard, însă nu putea să facă nici măcar o socoteală simplă. Între timp însă, el, un autodidact, învârtea cifrele în aer ca la circ.

Bine, s-a gândit ea, o fac.

A scos liţa şi şi-a sfâşiat tivul. A numărat banii, dezvăluindu-şi piciorul superb în toată splendoarea lui şi trântind bancnotele pe masa soioasă ca pe nişte bucăţi de

aluat.

Băiatul avea s-o urască – grea hotărâre!

Trevor a rânjit – dinţi ciobiţi, ureche beteagă.

Scuzaţi-mă, a spus ea.

Era o proastă, o dobitoacă sadea. Înainte să-şi dea seama că plânge, a simţit umezeala pe obraji. Trevor a strigat după ea, însă ea ieşise deja în fugă din cabană, cu paşi grăbiţi. În clipa în care a pus piciorul pe pământ, lacrimile au început să-i curgă şiroaie. Atunci a fugit în susul potecii spre bananieri şi în josul dealului către pârâu şi de acolo în pădurea tropicală, unde s-a dus să se ascundă în şopron.

Băiatul stătea în picioare. Diane Arbus[19]. Maxilar încleştat. Cu braţul întins, pentru a-i arăta muşcăturile de insecte. Peste tot în jurul lui pe podea erau bucăţele de hârtie, nici măcar una ruptă I rumos, unele albe, unele împăturite iar şi iar şi iar, şi mai erau pietricele şi seminţe şi un pachet de cărţi de joc care-i dispăruse din rucsac.

Mami!

Puterea întunecată a confuziei i-a strâns stomacul într-o gheară. Şi-a simţit trupul încordat, atât de familiar şi atât de străin. În timp ce îl strângea la piept, s-a uitat la cuibul lui de coţofană. Era o poză de-a lui Dave Rubbo, care a făcut-o să-i stea inima în gât, şi un pachet rupt de seminţe de sporul-casei, care făceau i-a lotul să fie cumva şi mai trist.

O să ne obişnuim, a zis el.

Eşti un băiat curajos, a spus ea. El s-a aplecat asupra bunurilor sale împrăştiate şi le-a adunat. A răsturnat borcanul. Acesta s-a rostogolit pe podea şi a căzut undeva în pădure, cu o mică bufnitură surdă.

Podeaua nu e dreaptă, a spus ea, cu voce smiorcăită.

O să mai am parte de surpriza promisă? a întrebat el.

Surpriză? Dial a râs, ironizându-se singură, cu

19 Fotografa americană (1923-1971), sora poetului Howard Nemerov, irjrhră pentru portretele de oameni aflaţi la periferia societăţii, precum IM vestiţi, pitici, giganţi, prostituate şi muncitori obişnuiţi, aflaţi în posturi fl decoruri neconvenţionale.

disperare.

Ştii, aia de care mi-ai zis când am plecat la Philly.

Prin ce porcării ai mai trecut şi tu, sărmanul de tine.

Băiatul a lovit nervos tivul de catifea distrus, legat în jurul taliei ei.

Şi cum o să ne mai găsească vreodată tata? a întrebat.

Deodată, venise clipa adevărului.

Tatăl tău nu vrea să ne găsească, scumpule. Ştii asta. În secunda în care a rostit aceste două cuvinte, ele i-au rămas în gât, ca o piatră uriaşă şi cenuşie de râu, de sub care ieşeau insecte minuscule.

Nu, a zis el, strângându-se în sine. El ne vrea. Mă vrea. Îi vedea tendoanele de la gât, maxilarul micuţ şi încordat.

Îţi aminteşti, scumpule. În Seattle…

Nu, a ţipat el.

Ea s-a gândit: Nu pot face asta, nu acum. E mult prea vulnerabil.

Sss, a zis.

Nu era decât pisoiul. Era un pai de care se putea agăţa. A întins mâna după el.

Sss. Ascultă.

y y >

L-a făcut să se târască, fără prea mare chef, lângă ea, până când au ajuns lângă uşă şi au rămas acolo, ca nişte lemne ce aşteaptă să fie puse pe foc.

Nu era niciun pisoi. Pământul se povârnea sub ei şi acolo, în umbra întretăiată de fâşii de lumină ce făceau covorul pădurii să arate ca un fel de piele cu pete exotice, era o păsăruică dolofană, cu o coadă în formă de ciot şi o spinare de culoarea smaraldului, turcoaz în zona umerilor, cu un dos roşu şi un albastru încântător sub aripi. Toată această frumuseţe dezvăluită pe neaşteptate l-a întristat. Şi-a dorit ca pasărea să fie moartă.

Am vorbit cu tata în Seattle? a întrebat.

Ea a ridicat din umeri, obosită.

N-am vorbit, a spus el. Nu l-am văzut niciodată pe

tata. Ce vrei să spui, că el n-o să vină aici?

În tot acest timp, pasărea părea să joace într-un vis mut. A cules de pe jos o cochilie de melc şi a lovit-o de o piatră. Pentru o fracţiune de secundă, scena a fost scăldată într-o rază de soare. O clipă mai târziu dispăruse, înghiţită de lantana sălbatică.

Unde era tata?

Pe peluză, cu furtunul.

ăla era tata? Nu!

Când au ieşit din pădurea tropicală, băiatul nu ştia ce simte ai adevărat. L-a văzut pe Adam apropiindu-se la pas. Era un ratat. Avea un fişic gros de bani, prea colorat ca să aibă vreo valoare.

ăla era tata? ăla cu furtunul?

Mama nu i-a răspuns. El a văzut-o cum se uită în jur, ca şi nun abia s-ar fi trezit din somn. Şi-a frecat nasul transpirat cu dosul palmei, mijind ochii în susul dealului din spatele cabanelor întunecate, unde soarele lumina arborii sălbatici. Trunchiurile netede ale acestora se decupau cu precizie din umbră, albe ca ceara, cu licăriri verzui, şi era absolut limpede, chiar şi pentru un puşti ca el, că mama nu putea avea grijă de el. Nu avea nici cea mai mică idee unde se află şi la ce se înhămase.

Cea mai frumoasă amintire a lui de la Seattle era un *sundae* de îngheţată. Tocmai veniseră cu avionul din Oakland. Luaseră un taxi. Stăteau împreună lângă tejghea şi ascultau Jefferson Airplane[20], în vreme ce fulgii de ciocolată se topeau în îngheţată.

L-a întrebat: Eşti fericit, scumpule?

El nu a înţeles că era pe cale să fie lăsat fără tată. Aşa că era foarte fericit. Pe perete erau afişe. A spus: Zici că le-au făcut nişte drogaţi.

Şi ea a râs şi i-a pus o mână pe spate.

După *sundae*, Dial era destul de stoarsă. Aşa că au pornit pe bulevard spre frizeria unisex, mână în mână. I-a spus frizerului i a ea nu vrea să-şi facă nimic. El a zis: OK.

---

20 Trupă americană de rock, creată la San Francisco în 1965, pionieră ri mişcării de rock psihedelic.

Acesta era Joel, un ciudat la bustul gol, cu păr negru, lung şi cârlionţat şi nas mare, evreiesc.

Mama i-a spus că băiatul trebuia să fie aranjat.

Doamne, Dial, nu mă pune să fac asta. Vorbea pe nas, ca un newyorkez şi băiatului i-a plăcut de el, fără să ştie de ce.

E în regulă, a spus Dial. I-a făcut cu ochiul băiatului.

Acesta şi-a simţit părul ridicat cu capătul unui pieptăn şi apoi lăsat din nou pe ceafă.

Nu mă face să-i tai frumuseţea asta, scumpo.

Nu te prosti, omule. Ştii bine ce se întâmplă. Tu ştii cine e? Hei, Che!

Bună ziua.

Ai un păr minunat, Che. E chiar frumos. Eşti sigur că vrei să ţi-l tai?

Băiatul îşi dorea asta atât de tare, că nici măcar nu era în stare să vorbească.

Tu *ce crezi*, omule? a spus mama.

Joel a şters faţa băiatului şi l-a aşezat pe o cutie.

Când foarfecă i s-a apropiat de ureche, băiatul a aşteptat cu ochii strânşi.

Am înţeles, a spus frizerul. Nu te deranjează, parcă aşa ziceai, puştiule, nu? Nu e o perioadă prea veselă pentru tine.

Nu mă deranjează, a spus el. A deschis ochii şi a văzut-o pe mama cum iese pe bulevard şi trage uşa de sticlă în urma ei. Era agitat din cauza tuturor lucrurilor care i se întâmplaseră, de hotel, de avion, de *sundae*, dar mai ales de chestia care bâzâia, apăsându-l pe ceafă. Era eliberat, cum zicea Cameron. O să te elibereze, omule. Şi viaţa ta va începe, în sfârşit. Dial era atât de ca lumea. Bărbaţii întorceau capul după ea. Acum unul mergea cu spatele, zâmbitor. Dial şi-a răsucit o ţigară – cu degete lungi, a lins-o scurt, cu vârful rozaliu al limbii. Când a terminat-o de fumat, toată copilăria lui zăcea pe podea.

Frizerul a răsucit scaunul şi băiatul a văzut că se preschimbase într-un ţărănoi din Jeffersonville. În adâncul sufletului, era însă un greiere care ţopăia de mama focului.

Dial s-a întors în inspecţie. L-a atins pe obraz şi i-a făcut cu ochiul. Dă-i o culoare, a zis.

Haide, scumpo! E doar un puşti, Dial.

Fă-l brunet.

Frizerul a ridicat din sprânceană şi a părut că era gata să-i propună o cu totul altă nuanţă, însă o clipă mai târziu a revenit amestecând o chestie într-un castronaş.

Să ştii că nu-i organică.

Băiatul a simţit chimicalele reci îmbibându-i-se în scalp şi am i-a fost teamă, nici de ele şi nici de nimic altceva. Asta era soarta, lui, aşa i se spusese. Acum îl dăduseră la televizor. În curând, aveai să fie cu tatăl şi cu mama lui, cu ai lui. Într-una din zilele astea, avea să se trezească dimineaţa cântând.

În timp ce vopseaua lucra, s-a uitat printr-o carte de benzi desenate, cu foi moi şi poroase, mângâiate de atâtea şi atâtea mâini, în Batcave, Bruce Wayne purta pe rând toate costumele de Batman, printre care şi unul alb ca laptele, cu care se făcea nevăzut în zăpadă. Era prima carte de benzi desenate pe care o vedea în viaţa lui, şi i-a dat nişte fiori atât de puternici, că s-a trezit cu pleoapele strânse. În clipa în care a terminat-o, devenise o *cu totul* altă persoană, cu părul negru ca tuşul, părea cu cel puţin doi ani mai mare. Frizerul a închis salonul şi i-a dus cu maşina la un adăpost al celor din mişcarea underground, care s-a dovedit a fi o casă cu veranda plină de covoare vechi şi cutii de cărţi pe care plouase şi care se fărâmiţau ca ciocolata de la căldură. Asta l-a umplut de încântare – cărţile –, de parcă era un semn limpede că nimic din lucrurile care contaseră nu aveau să mai conteze de acum încolo. Se afla pe o stradă cu case din şindrilă colorată, cu copii care jucau stickball1 şi hispanici slinoşi care lucrau la maşinile lor.

Dacă tatăl lui se afla acolo, ar fi trebuit să i se spună.

El şi Dial au pornit de-a lungul unui coridor pustiu, unde nu mătura nimeni niciodată, după care au intrat într-o cameră imensă cu tavan înalt, din care fusese scos orice ar fi putut aminti de o viaţă normală. Nimeni nu zâmbea

niciodată, nici bărbaţii bărboşi, cu figuri crâncene, nici femeile care păreau că nu s-au mai spălat de mult. Băiatul avea ochiul bun, avea un ochi *excelent*, pe care şi-l dovedise la Guggenheim. Fără ca nimeni să-i spună nimic, a bănuit că acesta este un loc *underground*. S-a uitat în jur după tatăl său cel chipeş, liderul lor, stând cât mai aproape de Dial, în timp ce ea se tot fâţâia prin încăpere, traversând ecourile şi trecând printre păreri aspre ea pietrele şi tăioase precum cărămizile sparte. (-and se uita cineva la el zâmbea, gândindu-se că, dac-ar fi aici, tatăl lui i-ar întoarce zâmbetul. Însă nimeni nu zâmbea, ceea ce era destul de ciudat, fie şi pe strada principală din Jeffersonville, New York.

I Formă de baseball de amatori în care, în locul mingii de baseball şi 4 bătei, se folosesc o minge de cauciuc şi o coadă de mătură sau alt băţ improvizat.

Toţi cei din casă erau încordaţi şi mânioşi pe el, se părea. Erau stresaţi de faptul că fusese dat la televizor. Erau stresaţi de faptul că şi Dial fusese dată la televizor. N-ar fi trebuit să vină aici, fiindcă aici era locul lor secret. Nu o luau pe după vişin, cum spunea bunica. Spuneau deschis, în faţă, ce gândeau.

În timp ce el o ţinea pe Dial de fustă, cu mâna încleştată pe materialul ei, tăbărâseră pe ea. Dial făcuse toate astea din pur orgoliu. De ce le arunca acuma praf în ochi? Câştigaseră cumva vietnamezii? Părăsiseră porcii ghetourile?

Nu asta se aşteptase el să audă, după toate cele pe care i le spusese Cameron. În spatele unei canapele împuţite descoperise un sac de dormit alunecos, verde-praz, şi se strecurase în el, băgându-se cât de mult putuse sub canapea. Ar fi vrut să se ducă la baie. Însă Dial continua să se afle sub tirul lor necruţător. Era o aventurieră mic-burgheză. Şi acum îl aduce şi pe nenorocitul ăsta de plod cu ea. Pur şi simplu, făcuse primul lucru care îi venise în minte. Aşa crede ea, că revoluţia e o slujbă part-time?

Băiatul trebuia neapărat să facă treaba mare.

Şi acum ce avea Dial de gând cu puştiul? Voia să-l dea pe mâna porcilor?

Nu putea să facă treaba mare. Era foarte cald în sacul de dormit.

A auzit-o pe Dial plângând. Era o uriaşă printre ei, şi aveau tupeul s-o facă să plângă.

A ţipat la ei, i-a făcut nenorociţi fără pic de inimă. Poate că ei vorbeau despre băiat. Acestuia îi era frică să nu cumva să-i vină de petrecanie.

Un tip a cerut să fie lăsată în pace, şi ăsta a fost momentul când a făcut pe el. S-a trezit efectiv că i se deşartă maţele şi conţinutul lor i se lipeşte de chiloţi, fierbinte şi înţepător, şi şi-a băgat capul în sac şi a tras de şiret să-l închidă, ca să nu ştie nimeni.

Dial a zis: Nu trageţi în mesager.

Băiatul a început să plângă şi încă mai plângea când l-au tras afară din sac şi l-au dus pe peluza din faţă, unde un tip masiv cu faţa şi capul acoperite de păr i-a scos hainele murdare şi l-a pus să stea cu faţa la perete, în timp ce el îl spăla cu furtunul. La început, apa era caldă pentru că furtunul stătuse în soare, însă după-aia s-a făcut rece şi tăioasă şi i-a rănit pielea şi abia când Dial a venit alergând şi ţipând din casă a lăsat tipul furtunul jos.

Nenorocitule, a zis ea.

Copilul n-avea să-şi mai amintească nimic despre acel bărbat, în afara ochilor lui cenuşii şi apoşi. Individul l-a mângâiat pe Che pe cap. I-a întins mâna lui Dial, însă ea i-a întors spatele şi l-a fricţionat blând cu săpun pe trup, apoi l-a privit cu braţele încrucişate, după care şi-a scuturat picioarele, a dat un ocol prin iarbă şi s-a mai întors o dată să se uite.

În jurul lor era o vară blândă, cu maşini trecând pe stradă, iarbă verde; dinspre dubiţa de îngheţată se auzea cântând „Greensleeves”.

Bărbatul îi întindea un prosop mare albastru, nu băiatului, ci lui Dial.

Îmi pare rău, i-a spus Dial. Se pare c-am sărit calul.

L-a înfăşurat pe băiat în prosop şi apoi a început

efectiv să plângă, luând guri mari de aer şi trăgându-şi nasul, iar bărbatul a înconjurat-o cu mâinile, pe la spate.

Bărbatul a zis: Nu-ţi face griji, scumpo.

Avea ochii blânzi şi umezi. Fiul său se afla poate la vreo opt degete de propria-i piele. Mai târziu, băiatul s-a gândit că era probabil un cod după care tatăl lui trăia, care spunea că, indiferent cât de tare îl durea inima, nu putea vorbi cu propriul lui fiu, nu-i putea nici măcar atinge mâna, şi tot ce putea face era să-şi trăiască viaţa lui secretă, scărpinându-şi claia uriaşă de păr.

Într-o grădină jilavă de la celălalt capăt al pământului, copilul lui era pierdut pentru el, ca şi el pentru copil. Nori de insecte se zăreau în soarele aflat la asfinţit. Băiatul era ajutorul unui hipiot muritor de foame. Băiatul rămăsese fără aer. Nu mai avea niciun chef de viaţă, şi nici speranţă. Când a fost rugat să dea o mână de ajutor, a tăiat tulpina unui dovleac portocaliu uriaş, însă doar pe jumătate. A tras din pământ două cepe şi a cules o vânătă.

Dacă ar fi avut cea mai mică idee cât de nefericit e, tatăl lui şi-ar fi făcut, fără îndoială, apariţia.

Înapoi în cabană, cu tristeţea adunată în gât ca noroiul într-un canal colector, băiatul l-a privit pe hipiotul numai piele şi os cum „localizează instrumentele de lucru", cum unge o tigaie cu crustă neagră şi o umple cu dovleac, cartofi şi ceapă tăiate bucăţi. A văzut cum atârnă lămpile de uragan, una sub patul suspendat, alta deasupra uşii care dădea în verandă şi încă una lângă perete, după cât se pare la locul ei obişnuit, pentru că se vedea dâra lungă şi subţire de cărbune de deasupra ei, pe cartonul gudronat galben. Băiatul avea să ducă o viaţă şi mai proastă decât cea din rulotă. În viaţa lui nu aveau să existe întrerupătoare.

Adam a aprins un beţigaş în spirală împotriva ţânţarilor şi au trebuit să se strângă toţi în jurul acestuia. Proprietatea fusese a lui, însă acum scăpase de ea. A răsucit un joint din trei foiţe de hârtie şi fumul spiralei era ca tămâia, greu ca şi cum ar fi fost balegă de vacă arsă,

ceea ce şi era, după spusele lui.

S-a lăsat întunericul şi aerul a rămas fierbinte şi înăbuşitor, iar după o vreme au început să simtă mirosul de legume prăjite şi băiatul şi-a pus capul în poala mamei. Erau tandri unul cu celălalt, însă în pieptul lui bâzâia mocnit o mânie secretă, o vibraţie crescândă. Ar fi trebuit să-i spună că acela era tatăl lui.

A auzit un mieunat şi l-a văzut pe Buck ridicându-se. S-a înfuriat şi mai tare. În gura pisoiului se afla o creatură moartă, aproape jumătate cât el.

Iisuse, a spus Adam.

Buck i-a dat drumul chestiei lipsite de viaţă şi i-a arătat băiatului gura lui trandafirie şi umedă.

Pe podea, o pasăre pitta şi-a dezvăluit secretul bine păzit în timpul vieţii – albastrul de sub aripa făcută bucăţi. Băiatul plângea. Tatăl lui era furios pe el. Toate lucrurile din viaţa lui erau făcute bucăţi şi moarte şi, pe lângă asta, faptul că pitta era o specie protejată sau că oamenii nu apucau să zărească acel albastru ascuns decât în timpul zborului sau după moarte – nimic din toate astea nu însemna nimic.

I-a dat un şut lui Buck, proiectându-l în aer ca pe o minge de fotbal care a aterizat tocmai în pragul uşii deschise.

Ai văzut pisica, i-a spus Dial lui Adam. Ba chiar ai şi mângâiat-o, omule. A stat în poala ta. Nu poţi să-mi iei banii şi pe urmă să zici că nu am voie aici cu pisici. Dacă aşa stau lucrurile, foarte bine, dă-mi banii înapoi. Şi-am încheiat discuţia.

Adam stătea cocoşat şi răsucit ca un coşar pe pervaz. Îmi plac pisicile, a zis, uitându-se într-o parte la avocatul lui, implorându-l să vină şi să-l salveze.

Avocatul se numea Phil Warriner. Era înalt, cu umeri de surfer. Avea o cravată lată şi insipidă cu picăţele, guler lung şi răsfrânt, favoriţi deşi şi o mustaţă neagră care-i cădea peste colţurile gurii.

Şi mie îmi plac pisicile, a zis Phil Warriner.

Atunci dă banii înapoi, a spus Dial, aproape exultând

de uşurare. Oricum, nu avea nici cea mai mică dorinţă să locuiască aici. Clientul tău a ştiut de pisică de la început, a zis.

Apoi a aşteptat să vadă ce spune avocatul, privindu-l cum îşi mângâie mustaţa ca un tembel. Nu-şi putea imagina cum ajunsese acest individ în biroul minuscul şi sărăcăcios, cu pâslă pe jos. După toţi anii ăia de drept să ajungi să-ţi petreci viaţa în nenorocitul ăsta de *Nambour*, uitându-te pe fereastră la depozitul din spatele magazinului Woolworths.

Problema nu sunt pisicile, a spus el. Ci păsările.

Dial s-a întors către Adam, care stătea cu braţele strânse la piept şi se legăna. Când ne-am urcat în maşina ta, a stăruit Dial, când ne-ai luat cu tine, tu aveai un cocoş, Adam. Noi aveam o pisică.

Avocatul a luat un blocnotes galben şi a trasat o linie pe foaie, de sus până jos.

Întrebarea e, scumpo, a zis Phil Warriner, ai sau nu de gând să-ţi onorezi angajamentul pe care ţi l-ai luat în faţa Comunităţii Crystal?

A închis ochii la *scumpo*. A zis: Nu, nu începe cu asta. Nu am nicio obligaţie faţă de nimeni. Adam e cel care are obligaţii. Nu ţi-a spus adevărul.

În timp ce ea vorbea, băiatul, care stătuse cu o privire hotărâtă în spatele ei până atunci, l-a ridicat pe Buck din buzunarul jachetei şi şi-a lipit faţa de blana lui. Deci acum săruta pisica. Extraordinar. Seara trecută îi dădea suturi.

y

Avocatul şi-a rulat o ţigară subţire şi dreaptă. O să transferăm acţiunile lui Adam pe numele tău, i-a spus lui Dial. De-asta ne-am adunat cu toţii aici.

Dar nu înţelegi că nu poţi face asta? a zis Dial. Acum îi zâmbea.

Serios? A băgat capetele ţigării înăuntru cu un chibrit roşu şi a aprins-o, inhalând mult prea mult fum.

Există o regulă împotriva pisicilor.

Nu există nicio regulă, a zis avocatul. Sunt hipioţi, ce

Dumnezeu.

Am mai fost în comune de genul ăsta, domnule Warriner. Au reguli peste reguli, crede-mă.

Phil, a spus avocatul.

Noi suntem hipioţi *australieni*, a intervenit Adam. Aici e altfel.

Dial a început să geamă. Băiatul îi lipea faţa pisicii de gât. Pisicul a lins-o. Încetează! a ţipat.

Cumperi acţiuni, Dial. Ai propriul tău teren, casa ta. Sunt ale tale. Spune-i, Phil. Poate să facă tot ce vrea, omule. Oricum, a plătit.

Phil a coborât privirea spre birou, zâmbind. Dial s-a gândit: Îţi baţi joc de mine? L-a privit pe avocat, care-şi mătura firele de tutun de pe birou în poală, şi din poală pe jos.

O să descoperi, a zis el, iară să ridice ochii, că aici, pe Remus Creek Road, nu sunt chiar aşa de multe reguli şi că regulile care există au fost încălcate de foarte multe ori. Apoi i-a zâmbit, cu încreţituri în jurul ochilor. Ea s-a gândit: Se dă la mine.

Parcă tu trebuia să fii avocatul.

Sunt un avocat organic. A rânjit, cu ţigara în colţul gurii.

Nu pot să cumpăr terenul ăsta, a spus ea.

Uite. Phil Warriner şi-a unit mâinile în faţa prohabului. Deja i-ai dat lui Jimmy Seeds preţul de cumpărare.

Jimmy Seeds?

Adam. Acelaşi lucru.

Acelaşi lucru? Ei bine, *persoana asta*, în clipa în care s-a văzut cu banii mei în buzunar, mi-a spus că n-am voie cu pisica. Aşa că înţelegerea mea cu el cade automat, a spus Dial.

Sunt tot soiul de familii, a zis Adam. Ştim bine asta, omule. Noi suntem împotriva patriarhatului, omule.

Poftim?

Pisica face parte din familia voastră. Trebuie să trăiască şi ea aici.

Ce vrea să spună Jimmy, a zis avocatul, e că nu prea ai voie cu pisica, dar n-o să te oprească nimeni s-o ţii aici. O să zică doar: Asta-i Dial. Îi plac pisicile. E o tipă de treabă.

Atunci la ce te-ai referit când ai zis că trebuie să fac ceva cu pisica aia?

Eram drogat, păpuşă, ce Dumnezeu!

Deci avem voie cu pisica.

Da, a zis Adam, D-a.

Mama s-a întors către băiat şi a oftat.

Băiatul şi-a închipuit că va fi rugat să hotărască el. Aveau să treacă mulţi ani până când să-şi dea seama că toate astea erau complet aberante. Îşi amintea şi acum felul în care îşi încruntase ea sprâncenele negre, ca de vrăjitoare. Trebuia să răspundă dacă iubeşte sau nu pisica. Voia să trăiască unde-a-nţărcat mutu' iapa, fără toaletă sau întrerupătoare electrice, unde nu avea să-l vadă nimeni niciodată? Nu era drept. A privit spre carosabil. O foaie de ziar flutura încoace şi-ncolo, suflată de vântul fierbinte. Apoi a venit un camion şi el s-a uitat din nou în încăpere, fără să privească pe nimeni în ochi, fixând o poză de pe perete. Avea culoarea familiilor moarte cu mult timp în urmă.

Îl cunoşti pe Bo Diddley? a întrebat din senin avocatul, dând rama jos şi întinzându-i-o băiatului. Eram prieteni pe vremuri, în Sydney.

Mama a luat poza de la băiat şi a pus-o pe biroul avocatului.

Ei? l-a întrebat pe băiat.

Îl acuza, dar ce făcuse el? îi părea rău că i-a dat un şut pisicii. O iubea. Însă nu mai mult decât îşi iubea tatăl. Nu era corect ca *y* toată lumea să se uite aşa la el. Era doar un băieţel.

În orice caz, a zis Phil Warriner, ridicând un dosar, se pare că aveţi o înţelegere verbală. A aşezat dosarul în picioare pe masă şi a privit cum conţinutul acestuia se revarsă pe masă.

Trage scaunul şi stai jos, i-a spus mamei.

Cât ea a citit documentul, băiatul a auzit hârtia de pe platforma de încărcare fluturând ca un lucru stricat şi rupt, prins în capcană.

Mama a întrebat: Cine e James Adamek?

Eu sunt, a spus Adam.

Avocatul a împins un Bic de duzină către mamă.

Băiatul a privit-o cum examinează pixul de plastic transparent, apoi fişetul şi poza lui Bo Diddley, şi în cele din urmă documentele împrăştiate ce zăceau acum în soarele prăfos. Ea a întrebat: Unde-ai făcut facultatea?

Phil Warriner a râs.

Toate astea sunt legale? Asta vrei să-mi spui?

Warriner a luat documentul şi l-a citit rapid încă o dată. A deschis grăbit paşaportul lui Dial, l-a citit, a comparat-o cu cea din fotografie, apoi l-a închis.

Semnează odată, Anna, a zis. Ce mai stăm atâta la discuţii?

24

Hipiotul şarlatan se afla acum într-un autobuz ce mergea către capătul de nord al Queenslandului, iar ea rămăsese cu paisprezece acri şi o bucată de hârtie pe care scria: *Îi dau maşina mea lui Dial.* Lângă Bruce Highway din Nambour, în vălătucii de fum scuipaţi de ţeava de eşapament a autobuzului, băiatul a întrebat-o: Acum putem să mergem la un motel?

Auzi la el, să mergem la un *motel*!

Însă imediat ce a rostit aceste cuvinte i-a văzut cuta de încruntare de la nas şi privirea alunecoasă şi indescifrabilă.

Dumnezeule, s-a gândit, ce-am făcut? Fusese un băiat neprihănit şi lucrul cel mai grozav la el era nu faptul că părea bucăţică ruptă din tatăl său cel chipeş, ci încrederea lui fără de fisură, felul în care-şi punea mâinile într-ale ei şi cum stătuse lângă ea în autobuz, atât de aproape, cu obrazul sprijinit de braţul ei. Ochii lui fuseseră limpezi şi cenuşii, în funcţie de cum se schimba lumina un albastru frumos, bătând în verzui. Avea părul cârlionţat şi ciufulit. Era greu să nu-l atingi tot timpul. Şi iată-l acum, cu

sufletul încolăcit şi înfricoşat de perspectiva unui atac iminent.

Putem, Dial?

S-a uitat în ochii lui şi s-a întrebat dacă în căpşorul ăla ardea oare o furie egală, la fel de pregătită de ripostă.

Putem? Te rog.

Ea era deja stresată, gândindu-se cum vor ajunge înapoi pe Remus Creek Road. Nu avea carnet de conducere, nu ştia să manevreze schimbătorul de viteze.

Putem?

Băiatul s-a agăţat de degetul ei cu pumnul, ca puiul unui marsupial. Cum putuse oare să îndure toate astea? În maşină, Dial a găsit o hartă mototolită şi pătată cu ulei.

Ia uite, a zis, ce-o fi asta?

E marea, Dial? El s-a lipit şi mai tare de ea, şi i-a mângâiat braţul cu obrazul.

Suntem foarte aproape de plajă, a spus ea. Era prima oară când înţelegea perfect unde l-a adus. Ai vrea să mergem, scumpule? I-a pus o mână pe creştet, iar motorul sufletului lui se afla acum în palma ei.

Şi să stăm la un motel!

De ce nu? încă nu era lefteră de tot. Avea *Huck Finn* în rucsac. Puteau să joace pocher, să mănânce pizza şi să înoate toată ziua.

OK, întinde-te pe jos, i-a zis. Să se întindă pe jos? Micuţul n-a zis nici pâs, s-a încolăcit doar cu pisoiul lui în colbul presărat cu chibrituri, pe preşuleţele de cauciuc.

Apoi ea a condus maşina, cum s-a priceput mai bine. Pe partea greşită a drumului.

Cât despre băiat, acesta n-a părut să fie deranjat că strănută din cauza prafului şi a chibriturilor fără măciulii, n-a părut câtuşi de puţin iritat de faptul că ea îşi tot mută mâna de pe schimbător pe umărul lui şi înapoi. Bietul pisoi zăpăcit a aţipit într-un final sub parbrizul din spate, însă băiatul a rămas la cutie, acum când ştia că mama lui îl iubeşte din nou.

E adevărat că ai condus singură până în Montana?

Acum vorbea despre mama lui adevărată.

Nu sunt obişnuită cu maşina asta, a strigat ea. Îmi pare rău.

Dar atunci aveai hartă?

E un nenorocit de schimbător de viteze, a stăruit ea. O să mă obişnuiesc cu el.

Dial?

Da.

Cu tăcerea lui încăpăţânată, o forţa să se uite la el. Ea s-a întors scurt spre el, în adâncul sufletului înfricoşată de seriozitatea lui.

Ţi-e frică să nu mă aresteze, Dial?

Nu te prosti, a spus ea. Conducea mult prea încet. Vedea maşinile din spatele ei şi se uita după un loc în care să poată trage pe dreapta.

Ne ascundem. De-asta sunt eu acuma pe jos?

Nu vorbi acum. Mă concentrez.

Ai zis că trebuie să mă întind pe podea.

Şşş! a făcut ea. În faţă era o curte cu un tractor, şi a oprit. A numărat şapte maşini trecând pe lângă ei. Chiar era nevoie să-i spună asta?

Eşti mai în siguranţă aşa, a spus. În general.

Pot să mă ridic dacă-mi pun centura?

Sigur că poţi, a spus ea, încadrându-se iar pe banda de mers.

Aşa l-ai dus pe tata în Montana, nu-i aşa, Dial?

De unde dracu' ştia oare chestia asta?

Aveam manetă automată, scumpule.

Era o maşină închiriată, Dial. Şi mai aveai şi un glonţ în braţ.

Parcă o făcea dinadins, ca s-o sâcâie. Poate că dintr-un moment în altul avea să-i ceară să-i arate şi cicatricea.

Uite, a zis. Uite ce frumos e. Treceau pe lângă ziduri verzi de trestie de zahăr. Deasupra ierbii înalte se înălţa o căsuţă mică de lemn, suspendată pe nişte pari.

Era un pistol de calibrul 32, aşa-i?

După trestia de zahăr, a venit o pădure de copaci uscăţivi cu scoarţa noduroasă, ale căror trunchiuri albe păreau semne făcute cu creta în întuneric.

Aşa e, Dial?

Cameron ţi-a băgat toate prostiile astea în cap, a spus ea într-un final. Câţi ani are?

Şaisprezece. E maoist.

Ei bine, a spus ea, ziarele sunt pline de prostii. Ar trebui să ştie atâta lucru.

Zicând asta, a oprit pe marginea drumului, incapabilă să meargă mai departe. Nu se putea uita la el. S-a oprit în dreptul unei bucăţi de pământ cenuşiu răscolit şi plin de cioturi, o pădure tristă, parcă retezată cu un cuţit.

Ce facem?

Puţin a lipsit să nu-i spună: Nu sunt mama ta, însă s-a dat jos din maşină şi s-a făcut că se uită după ceva. Nu putea să trăiască aşa, zi după zi. Un barbar răsese pădurile astea cu buldozerul. Nu era nicio floare pe care-ai fi putut-o culege, nimic altceva decât aceşti copaci suferinzi, a căror privelişte te băga în sperieţi, cu scoarţa ca o piele descuamată, de parc-ar fi avut psoriazis. A tras de scoarţa unuia, şi aceasta s-a desprins fâşie, ca o coală de hârtie.

Găsise soluţia. Avea să-i ducă asta.

Uite, a zis, nu-i mişto?

El s-a uitat mai mult la ea decât la scoarţă. Oare ştia că o luase razna?

Ce e aia, Dial?

Scoarţă de copac australian, scumpule. Poţi să scrii pe ea, dacă vrei.

El a întors-o pe toate feţele, încruntat. Ce să scriu? a întrebat în cele din urmă.

Desenează-l pe Buck, a zis ea veselă, suindu-se iar la volan.

O să scriu un cuvânt, a spus el.

Să-mi arăţi când termini.

Îl simţea cum se munceşte lângă ea, extrem de serios şi hotărât.

Ai terminat?

Scrisese ANA.

Ea s-a gândit: Nu pot să suport asta. Are doi de n, a zis.

Te-ai supărat pe mine iar, Dial?

Nu, scumpule. Te iubesc.

L-a sărutat pe creştet. Ştii, unele pisici sunt înnebunite după plajă.

Te cheamă Anna? a întrebat el.

Uite ce e, a ţipat ea. Ajunseseră la o colină şi în faţa lor se afla marea, kilometri şi kilometri întregi de mare, cu plaje galbene dispărând în ceaţa cretoasă.

Plajă! a zis el.

25

Obosiţi, arşi şi plini de nisip, au luat-o de-a lungul coastei spre câmpia de la vest de Coolum, la ora când coroanele şi rădăcinile arborilor de hârtie se înecau deja în melancolia nopţii. Cerul era încă verde închis. Farurile erau aprinse, însă mama făcea mari eforturi să vadă ceva prin sticla devenită pâcloasă de la insecte. Sub bolta cerului nu se vedea decât un petic de drum şi nişte trunchiuri albe şerpuitoare ca nişte viermi în lăstăriş.

Lumina înserării l-a făcut pe băiat să-i fie dor de bunica lui. De obicei, seara, se plimbau aşa amândoi cu maşina, unul lângă altul, până la Ted’s Diner din Jeffersonville. O vreme, într-o vară, luaseră cu ei bicicleta şi el dădea câte ture voia în jurul parcării goale de la Pecks.

Prin zonă se aflau câţiva puşti, însă el nu era prieten cu ei. Aveau părul scurt şi ochi mijiţi şi tăioşi şi la un moment dat, când ci mânca ceva la Ted’s Diner, i-au furat bicicleta. Ştia cine a făcut-o şi unde locuia, aşa că, după aceea, de fiecare dată când venea în oraş, se ducea pe străduţele de lângă Petes Auction Barn şi, într-una din zile, chiar după asfinţit, şi-a văzut în cele din urmă bicicleta culcată pe o mică peluză. Nu încăpea nicio îndoială, era a lui. Pe la mijloc, bara transversală îi era legată cu o bucată de izolirband negru.

Tocmai dispărea cu ea, când puştiul respectiv a ieşit din casă ţi l-a întrebat ce crede că face.

E bicicleta mea.

Pe naiba!

Da, e a mea.

Mincinosule.

Celălalt băiat avea probabil în jur de opt ani, însă, când acesta a coborât pe peluză, Jay a lăsat bicicleta şi s-a năpustit la el cu aşa o forţă, că l-a trântit la pământ, după care s-a aruncat pe el cu genunchii şi l-a burduşit bine de tot cu pumnii şi nu s-a oprit până n-a venit tatăl puştiului şi i-a despărţit.

Dumnezeule, ce faci aici?

Mi-a furat bicicleta.

Tatăl era un tip înalt şi vânos, cu tatuaje pe braţe şi pe gât. Avea favoriţi negri şi sălbatici şi pungi sub ochi.

Măi băiete, a zis, e doar o amărâtă de bicicletă.

Da, domnule.

Băiatul nu fusese bătut de nimeni, niciodată. A aşteptat ca mâna bărbatului să se pogoare asupră-i. Însă acesta şi-a luat fiul, care plângea, pe după umeri şi au urcat încet pe verandă, şi băiatul a văzut o femeie venind în goană spre ei, ca o molie fluturând din aripi spre lumină. Atunci a ţipat, un soi de sughiţ neplăcut.

Când s-a întors la Ted's, a văzut-o pe bunica lui.

Ai găsit-o!

Ar fi trebuit să-i spună: L-am învăţat eu minte să mai fure, ceva de genul ăsta, însă era ruşinat şi murdar şi nu ştia ce să zică. Îl vedea întruna în faţa ochilor pe tată, vedea tandreţea din ochii acestuia în timp ce-i înconjura umerii fiului său.

Eşti treaz? a întrebat Dial.

Sunt OK, a zis el.

Peugeotul a tuşit o ultimă dată şi s-a avântat încă un metru în faţă, în bezna absolută de sub salcâmul pletos şi lantana. În faţa lor ardea o lumină, lumina de acasă.

Acum, băiatul avea *Huck Finn* într-un buzunar al jachetei. Nu mă cunoaşteţi, asta în afară de cazul în care aţi citit o carte care se numeşte *Aventurile lui Tom Sawyer*. Pisicul se afla în celălalt buzunar, şi a traversat aşa cu el oaza adâncă a întunericului – între două cabane –, apoi a urcat treptele de lângă papaya şi a intrat în cabana cea

mare unde n-aveau să fie decât ei doi şi pături şi o carte, nu-şi putea imagina nimic mai plăcut decât asta. Înăuntru era o lumină slabă şi gălbuie, nu suficient de puternică pentru a străpunge obscuritatea tavanului, însă destul cât să dea în vileag chipurile ciudate de la masa cea joasă.

S-a oprit în prag, neştiind ce să facă. Mama şi-a încolăcit braţele în jurul pieptului lui şi l-a lipit de ea, fără să respire, storcoşindu-l ca pe o pungă de hârtie. Era atât de obosit, că îi venea să plângă.

Erau hipioţii – cine altcineva? Braţe şi chipuri cufundate în penumbră, ca un tablou plicticos de la Met. În jurul lor era un nor gros de insecte, unele zburând, altele pe moarte, unele sărind de pe lampă. Mirosea a droguri. Insectele s-au aşezat pe nasul I ranspirat al băiatului şi de pe masă s-a ridicat brusc o molie neagră şi ştearsă, care s-a izbit scurt de becul luminos.

Nimeni n-a zis nimic.

Pot să vă ajut cu ceva? a zis Dial. Singurul pe care l-a recunosi ut a fost Rabbitoh, cu un ochi ascuns de părul negru ca pana mrbului.

Mâna unei femei i-a oferit un joint. Raza lanternei a prins pietrele verzi de la încheietura mâinii ei, clopoţeii minusculi de argint. Dial continua să stea cu braţele în jurul băiatului.

Îl aşteptăm pe Jimmy Seeds, a spus femeia cu drogurile.

Adam a plecat, a spus mama.

Dacă a plecat, a zis un tip, o să se întoarcă.

Credeţi-mă, a spus Dial, nu se mai întoarce. Tocmai am cumpărat locul ăsta azi. Serios, oameni buni. Îmi pare rău. Trebuie să mergem la culcare. Am avut o zi foarte încărcată.

Erau doar cinci persoane la masă şi tot ce aveau era o pungă cu droguri şi un ceainic, însă în aer era o tensiune rău prevestitoare, care duhnea mai tare ca drogurile.

Ea e Dial, a spus Rabbitoh, în cazul în care nu ştiaţi.

Eu sunt Dial, a spus mama pe un ton belicos. Iar el e Jay, fiul meu.

Dial? Cel care vorbise acum era un individ subţiratic, cu o fată *y 3 y* frumoasă şi rasă şi o claie de păr încâlcit. Buza de sus părea de cauciuc, lucru care ar fi putut fi amuzant, în caz că erai prietenul lui.

Îl ştim pe Jimmy de mult, de *foarte mult* timp, Dial.

Un râs stupid de drogat. O femeie. Băiatul o vedea în întuneric – păr des, negru şi cârlionţat şi sâni mari, lăsaţi liberi pe sub tricou.

Mama a zis: Adam a plecat în după-masa asta cu autobuzul la Cairns.

Băiatul a scos cartea şi i-a întins-o mamei lui, pentru eventualitatea că ea uitase cumva care era planul lor.

Hipiota şi-a dat părul spre spate şi şi-a arătat maxilarul lung şi puternic în lumină. Nu vreau să fac scandal, Dial, a zis ea, dar Jimmy Seeds nu poate să-şi vândă acţiunile fără ca noul cumpărător să fie prezentat comunităţii.

A ridicat lanterna. Buck a închis repede ochii, orbit de lumină.

În orice caz, n-aveţi voie cu pisica.

S-a ridicat, era cu un cap mai scundă decât Dial. Era dolofana bine şi avea picioare voinice şi bronzate.

Tu n-ai nicio vină, i-a spus lui Dial.

E în regulă, a zis Rabbitoh. Nu trebuie decât să ne aşezăm cu toţii şi să discutăm ce e de făcut.

Înţeleg, a zis Dial, dându-i cartea înapoi băiatului.

Băiatul i-a dat drumul lui Buck. Apoi, tăcut ca o umbră înotând în întuneric, a urcat scăriţa cu trepte înguste către mansarda deschisă. Acolo, s-a vârât în mijlocul culcuşului şi şi-a tras un preş cu ciucuri înnodaţi peste cap. A aşteptat să plece, încercând să nu mai audă glasurile străine care nu se mai opreau.

S-a întins lângă el în lumina albastră, ascultând exploziile metalice ale căcărezelor de oposum pe acoperiş. Aşa cum era acum, cu buzele negre ca noaptea, semăna şi mai tare cu un copil de pripas. Să continue să-l păcălească i s-a părut prea crud, să-i spună adevărul era însă şi mai rău. Dial s-a strâmbat în întunericul jilav, închipuindu-şi

cum ar fi să simţi că-ţi trage cineva covorul de sub picioare şi tot eşafodajul vieţii tale se prăbuşeşte într-o clipă. Şi mama lui adevărată fusese un copil la fel de adorabil, atât de dăruită de Cel de Sus, încât ajungea să o vezi făcând cel mai simplu lucru, de pildă să-şi tragă pe ea un pulover sau să înceapă să alerge, că deveneai conştient de faptul că ai în faţă o fiinţă de o armonie perfectă, cu picioare perfecte, ochi albaştri la fel de frumoşi, dinţi albi care nu aveau nevoie de nicio intervenţie stomatologică. Venise la Radcliffe la şaisprezece ani, după ce terminase Dalton *summa cum laude*, şi vorbea la perfecţie trei limbi. Când s-a întors la Belvedere, la Crăciunul anului 1964, acest copil se afla în pântecele ei, un peşte cu aripioare, o inimă de mormoloc.

Erau anii ’60, însă abia peste câţiva ani fetele de la Radcliff aveau să înceapă să folosească pilula contraceptivă, şi, în nopţile de vineri, băieţii obişnuiau să doarmă cu ele. Era o sarcină adolescentină umbrită de ruşinea anilor ’50, cu ilustraţii trase pe planşe de linoleum[21] într-o revistă de femei.

Oare ştia că e gravidă? N-a spus nimic în sensul ăsta, însă lui Phoebe Selkirk nu i-a luat prea mult timp să pună diagnosticul. Momentul adevărului a venit în dimineaţa de Crăciun, iar vestea i-a oferit lui Buster Selkirk toate motivele de care avea nevoie ca să bea o votcă. Şi, odată tonul zilei dat, aşa a şi continuat, cu strigături şi vaiete, cu aruncat tăvile şi cutiile de la firma de catering, şi cu Susan încuindu-se în dormitor, singură cu o tavă cu piure de cartofi şi usturoi.

La miezul nopţii, trează, ascultând cum fiica ei vomită în baie, Phoebe Selkirk încă nu avea nici cea mai mică idee cine este tatăl sau cum îşi închipuia fiica ei că va fi viaţa ei de acum încolo, ci doar că ideea de a face „ceea

---

21 în original linocut, tehnică tipografică în care se foloseşte o folie dd linoleum, uneori aşezată pe un panou de lemn, pentru a da relief une| suprafeţe. Imaginea dorită e desenată pe suprafaţa linoleumului cu ajutorul unui cuţit ascuţit, al unei dalte în V sau semirotunde; părţile ridicaţi

ce era convenabil” pentru „situaţia” ei nu era de conceput. Şi, date fiind împrejurările, faptul că nu fusese menţionată drept opţiune sinuciderea părea un semn încurajator.

Până acum, doamna Selkirk afirma sus şi tare că are prea multă energie ca să poată sta atâta timp pe un scaun în avion, însă a doua zi, pe care a insistat să o numească Ziua Răfuielii, a luat o singură pastilă de Valium şi a călătorit de la Idlewild la Boston şi de acolo la Harvard, facultate pe care tatăl ei o dotase cu o bibliotecă şi o catedră. Nu s-a consultat cu nimeni referitor la această călătorie, nici cu fiica şi nici cu soţul ei, cel din urmă fiind oricum plecat să doarmă la clubul Harvard, care era pe jumătate gol în timpul vacanţei. Şi-a lăsat fiica dormind şi a chemat-o pe (Iladys din concediu ca să cureţe mizeria şi să-i ţină de urât. În (lui gley House s-a întâlnit cu decanul şi cu preşedintele şi i-a convins că sunt capabili să se ocupe de acest mic „hop”, la care ra se gândea ca la un soi de sughiţ, însă care n-a fost receptat în acelaşi fel de cei doi bărbaţi. Nimeni nu s-a interesat dacă tatăl era cumva absolvent de Harvard şi, în anii următori, în care ea îşi bea primul martini la ora şase fix, doamna Selkirk avea să comenteze caustic despre cei trei bărbaţi care veniseră atunci să discute despre naşterea virginală.

Doamna Selkirk nu s-a grăbit să facă un cadou, însă i-a îndemnat pe decan şi pe preşedinte să se gândească ce i-ar fi prins bine Şcolii de Artă de Crăciun. La momentul respectiv, nu-şi imagina că va ajunge vreodată să învinovăţească Harvardul pentru ceva.

Phoebe Selkirk era, foarte blând spus, curioasă în legătură cu identitatea tatălui, însă de fiecare dată când era pusă această întrebare, fata devenea tot mai retractilă, şi camera ei, de obicei atât de luminoasă şi de ordonată, a fost năpădită treptat de o dezordine sumbră, mult mai potrivită unui adolescent decât fetei care anunţase, la cea de-a douăsprezecea aniversare a ei, că doreşte să devină ambasadoarea americană în Franţa.

Deci n-ai niciun gând să te măriţi? a întrebat.

Râsul fetei a şocat-o atât de tare, încât a început să

se întrebe dacă nu cumva schizofrenia, şi nu sarcina, era adevărata ei problemă.

Într-un fel, acest dezastru a fost o adevărată mană cerească pentru Phoebe Selkirk, oferindu-i un puseu de energie tocmai în momentul când începea să le dea foarte mult de furcă celor din consiliul de administraţie al clădirii în care locuia. În timp ce cartilagiile băiatului se transformau în oase, mama a găsit o casă, aflată la distanţă de două ore de New York, pe malul lacului Kenoza, în Sullivan County, la un milion de kilometri depărtare de oricine ar fi putut-o cunoaşte.

Le-a adus acest lucru la cunoştinţă fiicei ei, care nu a făcut niciun comentariu, şi soţului ei, care a zâmbit şi a ridicat ambele braţe spre cer, obicei cât se poate de enervant, care părea că-l absolvă de răspunderea pentru absolut orice lucru, chiar şi pentru achiziţiile lui de artă, pe care întotdeauna le vindea ori prea devreme, ori prea târziu. Devenise relativ celebru, deşi ea ar fi vrut ca el să nu se mai laude atâta cu asta, când reuşise, în fine, să „scape” de Pollock.

Mâine plecăm, a zis.

Mai târziu, toată lumea avea să afle că Susan era prea tânără pentru Radcliffe, aşa că fusese un an la Sorbona, o poveste pe care mama ei a retuşat-o ulterior, când a aflat că fetele Kelvin şi

Goldstein aveau să facă acelaşi lucru şi voiau să împartă un apartament în arondismentul şase.

A luat Peugeotul şi i-a lăsat soţului ei acel Alfa Romeo Spider decapotabil, stil criza vârstei a doua. Era soare şi cer senin pe Palisades Parkway, însă imediat ce au trecut de Bear Mountain, vremea s-a schimbat şi au străbătut ultimii kilometri pe 17B printr-o ploaie îngheţată. Pe autostrada 52, maşina a derapat de pe şosea, însă erau suficient de aproape ca să poată merge pe jos. În tot acest timp, ciudata creatură, fiica ei, odinioară guralivă şi veselă, n-a scos niciun cuvânt. A căzut pe gheaţă şi şi-a umplut genunchii de sânge.

Vrei să-mi omori copilul, a zis.

Când Che nu dădea semne c-ar fi avut de gând să înceapă să vorbească, bunica lui a zis că e din cauză că mama lui nu voise să schimbe niciun cuvânt cu ea în timpul sarcinii.

Păstra legătura cu tatăl, desigur. Phoebe Selkirk era cât se poate de sigură de asta, însă nu avea nici cea mai mică idee cum anume se întâmpla acest lucru. Pe numele fetei soseau tot soiul de cărţi, cărţi de cu totul alt gen, filosofie, economie, cărţi care altă dată n-ar fi interesat-o absolut deloc. Ani şi ani la rândul după aceea avea să-şi dea cu pumnii în cap că nu a fost atentă la conţinutul otrăvitor al acestor cărţi – Marx, Sartre, Marcuse –, când îşi petrecea tot timpul ăla citind toate însemnările făcute de ea pe marginea paginilor, în încercarea de a descifra un cod. Însă nu exista niciun cod. Vorbeau la telefon, însă când a primit prima factură detaliată, care pe vremea aceea venea trimestrial, băiatul avea deja chip şi măruntaiele lui funcţionau aşa cum trebuie. Apoi, cele două femei au venit cu maşina în oraş şi s-au cazat la hotelul Gramercy Park, unde nu exista riscul să dea peste vreun cunoscut de-al familiei Selkirk.

De aici, din capătul bulevardului Lexington, mama a luat un taxi şi-a mers la Beth Israel, unde a dat naştere băiatului pe care l-a înregistrat în acte cu numele de Che David Selkirk.

Numele a stârnit mare scandal la spital, însă David a fost cel care i-a dat bunicii primul indiciu. Mult mai târziu, când David Rubbo i-a arătat pumnul secretarului de stat, bunica l-a recunoscut pe loc.

Ha, a strigat ea, cunosc nasul ăsta.

Mama n-a reuşit să-l vadă pe tată din decembrie 1964 şi până pe 23 iulie 1965, noaptea în care s-a născut băiatul. Avea să fie descoperit în zori, cu capul pe sânii ei plini de lapte, adormit. Avea părul lung şi cârlionţat, gene lungi, frunte lată şi nasul cu o vagă cocoaşă, de tip roman. Coroiat, avea să spună bunica mai apoi, ceea ce reprezenta o îndulcire a primei ei păreri. Era un nas tip New England, hotărâse atunci. Asistentele, care aveau deja propriile lor

opinii despre cum trebuie să fie tatăl unui Che, şi le-au revizuit după ce l-au văzut. S-au adunat în semicerc şi, când acesta s-a trezit, i-au adus bebeluşul să-l vadă. Era el însuşi încă un copil; femeile şi-au suflat nasul, de emoţie.

Băiatul, mama şi tatăl aveau să fie din nou împreună abia la începutul anului universitar 1966, când domnişoara Selkirk şi bona – o bursieră de la şcoala romano-catolică – au închiriat pe şest un etaj al unei vile cu trei niveluri din Somerville, iar mama s-a înscris din nou la Radcliffe.

Decanul Gilpin le-a urat bun venit fostei sale studente şi mamei ei şi au băut împreună un ceai. Cu acea ocazie, l-a lăsat acasă pe Che şi, deşi decanul Gilpin nu i-a pus în vedere să-şi ascundă copilul, la asta s-a referit atunci când a folosit cuvântul *discreţie*.

Aşa că, într-un fel, Che se ascundea de când se născuse. Întâi la Kenoza Lake şi apoi la Somerville, şi în amândouă aceste locur se aflase în grija fetei din Southie.

Decanul se pregătea pentru lucruri mult mai importante decât nişte copii. În Haight-Ashbury trăiau cincisprezece mii de hipioţi. Beatles-ii spuneau despre ei înşişi că sunt mai cunoscuţi decât Iisus Christos. Dave Rubbo şi-a ars livretul militar la NBC. Erau cu toţii pregătiţi pentru orice şi totuşi, aşa cum a remarcat Anna Xenos, „tipilor” de la Harvard încă „le mai curgeau balele când vedeau un corp de puştoaica A şi-şi ciocneau paharele când în sala de mese intra o fată. Credeau că e o nouă lume, însă de fapt copiii erau ei. Harvardul nu era pregătit atunci când prima mamă a venit cu bebeluşul ei la Ec 1.

Che a audiat, de asemenea, şi cursurile din Gov 146. Astăzi e greu să-ţi închipui cât de ieşit din comun era lucrul ăsta atunci.

Absolvenţii de Harvard cu memorie infailibilă îţi vor spune că nu se poate să se fi întâmplat aşa ceva, însă a doua zi a şi apărut o fotografie în *Crimson*. Volumul 23, numărul 3. Tatăl se regăsea şi el adesea în aceleaşi pagini, mai întâi din cauza livretului ars şi apoi fiindcă era lider al SSD.

În septembrie 1966, când Robert McNamara a venit la Harvard, SSD a fost cea care a condus protestul. În SSD existau extreme de stânga, însă abia trei ani mai târziu avea să aibă loc celebra sciziune în urma căreia s-a creat Weathermen. În 1966, tatăl lui Che nu avea armă. Avea doar zece întrebări pentru secretarul apărării.

Mulţimea era bine ţinută în frâu, însă maoiştii urmăreau atent ieşirea din spate de la Quincy House şi unul dintre ei a strigat: *Uşa din spate*!

Băiatul nu avea să-şi amintească nimic din toate astea, fireşte. Însă mulţimea s-a spart, năpustindu-se în direcţia respectivă. Mama se afla în faţă, cu Che în braţe şi părul revărsat pe umeri, cu celebrul şi „superbul” ei şal tibetan fluturând în urma ei. Oamenii au început să se împingă. Mama s-a împiedicat. S-a avântat în faţă, în timp ce Lincolnul negru dădea în viteză colţul. Mulţi aveau să comenteze apoi incidentul, însă toţi cei care au văzut-o au zis că a căzut ca o atletă, rostogolindu-se şi aterizând pe spate, cu copilul în siguranţă pe burtă, în timp ce aluneca, nu ca la baseball, ci sub bara din faţă a maşinii ce se legăna. În acel moment, mulţimea a amuţit. Ce a urmat ştie toată lumea. Un bliţ a luminat de cinci ori. Totul a fost înregistrat. Mama a rămas nemişcată, cu capul înainte, sub radiatorul din care ieşeau aburi. Apoi băiatul a început să plângă şi, când ea a ridicat încet privirea, a văzut un tip scund cu mustaţă ca a lui Hitler. Era Bill Hicks de la *Boston Globe* şi tocmai făcuse cea mai cunoscută fotografie a anului 1966.

Spinarea lungă şi bronzată a mamei era toată numai răni şi sânge, însă nimeni altcineva nu se alesese nici măcar cu o zgârie (ură, în orice caz nu Che. Aşa că nu avea importanţă, te-ai gândi, s-a gândit tatăl lui, s-a gândit mama lui, mai ales când priveai totul în lumina tuturor acelor morţi din Vietnam.

Bunica Selkirk fusese de cu totul altă părere, şi celebra fotografie a lui Bill Hicks a făcut să-i fie mult mai uşor să obţină custodia băiatului. După asta, băiatul nu şi-a mai văzut niciodată mama.

El obţinuse o parte din aceste informaţii de la Cameron. Însă tot ce avea el erau bucăţele de hârtie şi elastice. Bona, care se uita uneori la el în lumina lunii din Queensland, era cea care i-ar fi putut spune restul. Însă ea a păstrat tăcerea, imaginându-şi că nu te ajută cu nimic să afli că mama ta a luat pastile ca să i se usuce laptele în sâni, că a hotărât să-şi împietrească inima, ca tu să nu poţi ajunge la ea.

Pisica, beată de căldură, a leşinat în buzunarul urât mirositor al jachetei lui, fără să acorde nici cea mai mică atenţie celor zece persoane aflate la doar câţiva metri de ea, care încercau să ajungă la un consens asupra modului corect în care să se ţină de mâini şi să alcătuiască un cerc. Doi dintre aceştia erau daţi în urmărire generală în America, iar ceilalţi opt erau hipioţi. Cei din urmă aveau şorturi kaki, tricouri Kmart de 2 dolari 95 sau 4 dolari şi 25 de cenţi, saronguri Kuta Beach, salopete, pijamale indiene de la o prăvălie de droguri din Caloundra. Stăteau cu toţii turceşte în ceea ce se numea Crystal Community Hall, deşi nu era decât o podea roasă şi denivelată de lemn, sprijinită pe nişte stâlpi de trei metri, o extravaganţă şi în egală măsură o ofrandă adusă ploii şi soarelui din Queensland.

Jacheta era făcută ghem în mijlocul cercului, chiar în faţa lui Dial. Băiatul stătea aplecat în faţă lângă ea şi asculta foarte atent cum vecinii lui continuau să discute care braţ ar trebui să fie deasupra şi care palmă întoarsă în sus şi care în jos, în aşa fel încât să fie siguri că cercul va fi străbătut de o minge aurie de energie.

Dial emana suficientă enervare încât să aprindă o minge aurie ca singură.

E vorba de Buck, a şoptit către băiat. Ai încredere în mine.

El nu s-a întors spre ea.

M-ai auzit?

Era surd la vorbele ei, total absorbit de agitaţia din jur.

Ţine-mă de mână, i-a cerut ea. Îţi arăt cum.

Însă el a preferat să se ia după Trevor şi ea a trebuit

să întoarcă palma invers. Sentimentul de înfrângere pe care l-a trăit era mai mare decât ar fi fost cazul.

Sara Gruen, *Apă pentru elefanţi*
Niccolò Ammaniti, *Cum vrea Dumnezeu*
Zeruya Shalev, *Viaţa amoroasă*
Madeleine Thien, *Certitudine*
Lesley Downer, *Ultima concubină*
Irvin D. Yalom, *Minciuni pe canapea*
Antonio Lobo Antunes, *Ordinea naturală a lucrurilor*
Jay Parini, *Ultima gară*
Yasunari Kawabata, *Vechiul oraş imperial*
Jeanette Winterson, *Sexul cireşilor*
Daniel Kehlmann, *Eu şi Kamiński*
Richard Ford, *Ziua Independenţei*
Douglas Coupland, *Miss Wyoming*
Pablo Tusset, *în numele porcului*
Kate Morton, *Casa de la Riverton*
Teru Miyamoto, *Brocart de toamnă*
Amos Oz, *Rime despre viaţă şi moarte*
Yukio Mishima, *Zăpada de primăvară*
Steve Semăandberg, *Ravensbrück*
Janice Y.K. Lee, *Profesoara de pian*
Cormac McCarthy, *Drumul*
Kurt Vonnegut, *Puşcăriaşul*
J.M. Coetzee, *Jurnalul unui an prost*
Jennifer Johnston, *Bărbatul de la gară*
Herta Müller, *încă de pe atunci vulpea era vânătorul*
Hong Ying, *K. Arta iubirii*
Jennifer Cody Epstein, *Pictoriţa din Shanghai*
Eric-Emmanuel Schmitt, *Evanghelia după Pilat*
Ismail Kadare, *Mesagerii ploii*
Yukio Mishima, *Tumultul valurilor*
Chang-rae Lee, *Zbor peste Long Island*
Daina Chaviano, *Insula iubirilor nesfârşite*
Peter Carey, *Viaţa mea clandestină*
În pregătire
John Updike, *Rabbit e bogat*

I-a şoptit băiatului: Nu-ţi face griji. Nu e nimic.

Şşş, a zis el. Şi şi-a îndreptat spinarea, imitându-l fără să-şi dea seama pe Rabbitoh cel îngrozitor, aflat chiar în faţa lui.

Şşş? s-a gândit ea.

Rebecca i-a surprins şi i-a captat privirea zâmbitoare, iar Dial i-a remarcat dantura şi vena umflată în zona de umbră de sub >

ochiul ei.

Lângă Rebecca stătea o femeie tunsă scurt, a cărei salopetă îi dezvăluia oasele pieptului scobit; probabil nu era duşmanca ei, însă cine putea şti? Alături, se afla un tip cu nas lunguleţ şi bărbuţă rară, care, după cât se părea, se numea Chook. Apoi Trevor, ai cărui ochi deveniseră opaci şi alunecoşi. Ea s-a gândit: Trevor se culcă cu Rebecca. Lângă Trevor se afla cuţitul lui, o macetă. Lângă cuţit era Roger cel frumuşel, care era fie gay, fie balerin, fie pur şi simplu un hipiot veritabil. Avea dinţi albi şi mărgele la gât. Mai erau şi doi băieţi, Sam şi Rufus, care alergau încoace şi-ncolo cu aşa viteză, că Dial era sigură c-o să cadă şi-o să moară. Cine şi-ar fi dorit să fie mamă?

În clipa în care au considerat că om[22]-ul fusese realizat, Dial era atât de încordată că trebuia neapărat să vorbească, pentru a se descărca.

Deci, a zis, pisica, Buck.

Ei s-au mulţumit s-o privească doar, zâmbitori.

M-am întâlnit cu Phil Warriner. E avocatul vostru, da?

Sigur că da, a zis Roger. Phil Warriner, sigur.

El zice că am voie cu pisica.

A văzut-o pe Rebecca gata să intervină şi n-a lăsat-o. Uite ce, a zis, vrea careva dintre voi să cumpere proprietatea de la mine? O vând chiar acum.

Comunitatea Crystal nu avea niciun ban. Membrii ei au privit-o, apoi s-au uitat în altă parte. Un copil bălai în fundul gol a făcut pipi din picioare, la marginea terasei. Pisatul a fost proiectat în lantana cea sălbatică, un jet lung şi limpede, ca un arc de cristal.

---

22 Sau Aum, silaba sacră a genezei în hinduism, echivalentă cu a logosului din creştinism.

Femeia cu piept de subnutrită a zis că sora ei e înnebunită după pisici. Sora ei nu se afla într-un stadiu de dezvoltare care să-i permită să se descurce fără pisica ei. A zis că nu toţi oamenii cresc în acelaşi ritm. Era de părere că Dial va reuşi, dar în timp. Apoi a zis: Da, un sunet ce se stingea încet. Apoi a zis: Deci...

Roger avea pometi ca nişte tălpi de topor. A zis că problema e că nu sunt în stare să se adune cum trebuie. Era suficient doar să se uite la acest loc de adunare a comunităţii şi o să vadă imediat care e problema. Pisica era doar un simptom, a zis Roger. Era de părere că ar trebui să-i cheme pe cei din Nimbin, ca ei să facă o incantaţie, un dans al lunii, ceva, şi să-i înveţe cum să pună bazele unei brutării sau unui ziar. Dacă nu se puteau hotărî ce e de făcut cu pisica, comunitatea era de vină, şi nu animalul.

Adevărata problemă, a zis Rebecca, e că avem o regulă care spune că nu e voie cu pisici. O aplicăm sau nu?

Roger a zis că exact asta a vrut să spună şi el. Exact asta.

Fata cu piept de subnutrită a zis că nimeni nu vrea să impună nimic cu forţa altcuiva. Mulţi se aflau aici pentru simplul fapt că se săturaseră de atâtea reguli şi legi.

Conversaţia a continuat, ca apa prelingându-se dintr-un furtun.

Ascultaţi, a zis Dial în cele din urmă.

Roger tocmai spunea ceva, însă a tăcut.

Băiatul a simţit tăcerea, greoaie şi prăfoasă ca arşiţa.

Îmi pare rău să aud despre pisică, a spus Dial. Sincer îmi pare rău. Însă cred că ştiţi că, în timp ce noi stăm aici şi ne certăm din cauza ei, Nixon tocmai bombardează Cambodgia şi Laosul. Vreţi să ştiţi ce impact cred eu că va avea acest lucru asupra păsărilor? Vreau să zic, tocmai m-am întors dintr-o ţară în care prietenii mei mor încercând să pună capăt acestui război. Aşa că vă rog să mă scuzaţi dacă vă zic asta.

Ce anume, Dial?

Dial a scuturat din cap şi a oftat.

Sunteţi nişte oameni drăguţi, a spus într-un final. Iar locul ăsta e chiar frumos. Sunt încântată că nu aveţi de gând să vă daţi foc vouă sau altora. L-a mângâiat pe băiat pe spate. A făcut-o absent, fără să se gândească.

Tu ai idee unde te afli, Dial?

Hai, terminaţi.

Ştii că te afli într-un stat poliţienesc?

Da, da, a zis ea. Nu i-a trecut prin cap, nici măcar o secundă, că acest lucru ar putea fi, din multe puncte de vedere, adevărat. În mod sigur, numele de Bjelke-Petersen nu-i spunea nimic. Nu auzise niciodată de Cedar Bay, de raiduri de elicoptere şi incendieri puse la cale de poliţia din Queensland. Nu ştia că in Queensland există o Lege a Sănătăţii care permite poliţiei să-i percheziţioneze casa fără mandat.

Bine, a zis.

Şi-a vârât mâna într-un buzunar şi l-a scos pe Buck, moale, suplu, lucios şi adormit; din celălalt buzunar a luat un clopoţel de argint şi o bucată de aţă şi, sub privirile tuturor, a legat clopoţelul la gâtul pisoiului şi l-a pus pe podea.

Buck a pornit în jurul cercului, frecându-se de picioarele şi genunchii celor prezenţi.

Trevor a fost singurul care a întins mâna să-l atingă, să-l mângâie pe cap. Când a văzut cum îl primesc ceilalţi, Buck şi-a ridicat coada în aer, a coborât treptele late şi a dispărut în tufele de lantana, în timp ce clopoţelul lui clinchenea încetişor printre păsările ciripitoare.

Dial s-a ridicat, şi umbra ei lungă s-a întins peste duşumeaua denivelată.

Păi, a zis, ne mai vedem pe-aici.

Apoi ea şi băiatul au coborât treptele ţinându-se de mână şi au început să urce drumul aspru de pământ, prin aerul fierbinte şi greu, către căminul ai cărui proprietari erau.

De ce e rău să fii american, Dial?

O să se obişnuiască ei cu noi, a zis ea. Şi ştii ceva, ia mai dă-i dracu'.

Trăsăturile feţei tatălui său îi rămăseseră în minte ca un chip desenat pentru o clipă de crengile unui copac în bătaia vântului, însă avea şi o fotografie care avea să-i rămână pentru totdeauna şi aceasta se afla în buzunarul său din spate şi, uneori, în după-amiezile fierbinţi, cobora în inima pădurii tropicale şi se uita la ea fără să-l vadă nimeni. Acolo, în căbănuţa prăfuită şi abandonată, cu sculpturile ei înfricoşătoare în pragul uşii, se culca pe podeaua de la care îi venea să strănute, cu toate hârtiile şi elasticele lui. Lumina strălucea în părul cârlionţat al tatălui lui, chiar şi în locul ăsta întunecat. Hipiot cu cap de înger, zicea Cameron.

Nu era bărbatul din Seattle. Nu era individul cu furtunul. Acela avea o mustaţă ce se ridică şi tresărea de parcă ar fi fost dezgustat de viaţa din faţa lui. Nu exista nici cea mai mică asemănare între el şi cel din poza de pe podea.

După-amiezile treceau lent şi greoi, ca furnicile. Din uşa cocioabei părăsite, băiatul vedea norii melancolici de deasupra dealului, ce se înghesuiau unii în alţii, se contopeau şi se preschimbau din moşi în fete frumoase, apoi în femei ce plângeau, cărora le creşteau negi, îşi pierdeau dinţii, un dezastru. S-a gândit că-i place asta, însă nu-i plăcea. Şi-a adunat hârtiile şi le-a pus bine la păstrare, legate frumos cu elasticul. Sub treapta de la intrare, a găsit un tomahawk ruginit cu care a cioplit furios într-un salcâm australian, apoi a privit sângele negru ieşind din miezul alb şi umed. LJra locul în care se afla. Furase un briceag din cutia lui Adam şi acum ascuţea la un băţ şi, deşi n-a simţit tăişul lamei, cuţitul i-a alunecat de vreo douăzeci de ori şi s-a tăiat la degete. Nu era propriu-zis sânge, doar ceva lipicios şi acru, nu foarte diferit de sudoarea cauzată de arşiţă, totul sfârşea prin a se murdări, preschimbându-se în altceva.

A rămas în pădure, ascunzându-se de Dial, în eventualitatea că ea ar vrea să se ducă iar la Yandina.

Lui Dial nu-i plăcea să şofeze. Trebuiseră să meargă şase kilometri pe un drum colbuit, şi încă şase înapoi.

Aerul era atât de fierbinte, că putea ucide un păianjen. Hipioţii n-au oprit să-i ia. Când au ajuns acasă, Trevor n-a trecut pe la ei. Toate mamele singure ar fi putut spune că e un lucru foarte ciudat, însă nicio femeie singură n-ar fi vorbit cu ei. Nu le plăcea Buck. O să se obişnuiască până la urmă cu noi, a zis băiatul.

A străbătut oraşul cu inima cât un purice, holbându-se ca un nebun la oricine se uita spre el. După ce scăpase totuşi nearestat, s-a târâit înapoi spre casă, pe Remus Creek Road. Nu era *acasă*, oricum i-ar fi spus ea, însă când şi când el constata că regăseşte aici părţi din căminul lui pe care ar fi preferat să le uite – culoarea tristeţii, aceeaşi lumină pe partea acoperită de muşchi a copacilor.

Curăţau buruienile amândoi. Când soarele ardea prea tare, dormeau. Au găsit roşii cherry sălbatice încolăcite în iarba înaltă până la genunchi. Roşiile le explodau în gură, ude şi fierbinţi, ca nişte legume din cosmos. Dial era blândă cu el, însă dimineaţa avea ochii în lacrimi.

Pădurea din jurul cabanelor era înconjurată de poteci înguste şi şerpuitoare, ca venele unei creaturi fără nume. Când le-a descoperit pe primele, el nu i-a pomenit nimic de ele lui Dial. Uneori, auzea ecourile unor voci de copii, limpezi ca loviturile de ciocan sau scrâşnetul de ferăstrău, însă nu vedea niciun copil jucându-se, şi nici nu şi-ar fi dorit. Fiind crescut singur, în stil victorian, nu era obişnuit cu alţi copii.

Între ciorchinii bananierilor a găsit pungi albastre de plastic, identice cu cele în care îşi ascunsese Trevor banii. Erau legate în jurul fructelor de sus, pentru a împiedica păsările să le ciugulească*, a presupus. Bananierul era înalt şi curbat şi murea ca o buruiană] prea îmbibată cu apă. Băiatul şi-a julit coapsele şi şi-a însângeratâf genunchii până când a reuşit să rupă punga albastră de pe fructe şi apoi, în livada umbroasă şi fără iarbă, şi-a reîmpăturit hârtiile şi le-a băgat bine înapoi la păstrare.

Tatăl său avea să vină după el, urmând reţeaua dantelată a potecilor. Băiatul era prea timid pentru a o

porni singur pe aceste cărări, aşa că nu ştia care dintre ele duce la vechea cotitură de pe Remus Creek Road. Dacă nu era Buck, ar fi aflat despre locul pentru scăldat. Toată ziua-bună ziua, s-ar fi trezit cu hipioţii pe cap, veniţi la un ceai de plante.

Dial nu avea nici cel mai mic chef să vadă vreun hipiot. Nici măcar nu era dispusă să ceară ajutor. Când a găsit-o încercând să taie cu ferăstrăul o bucată de lemn de zece centimetri pe zece, trasată cu creionul, băiatul a zis că ar trebui să-l roage pe Trevor sau pe Rabbitoh să vină şi s-o ajute.

Apoi, într-o zi, ea a izbucnit efectiv în plâns. Voia să trăiască într-un loc drăguţ, însă nu ştia cum să facă asta. Tot ce voia era să construiască un raft pe care să pună lintea şi orezul. Se dovedise mult prea stresant. Dimineaţa, în zori, făcea nişte schiţe. L-a pus să meargă cu ea la cumpărături la Day and Grimes, magazinul de metalo-casnice, ca s-o ajute să aleagă şuruburi şi cleme.

Bărbaţii în halate albe, cu nasul de culoarea căpşunei, au întrebat-o: Vă putem ajuta cu ceva, domnişoară?

Nu, mulţumesc.

Ea nu pricepea – şi nici băiatul, cel puţin nu încă. Era o hipiotă, prin urmare venise să fure din magazin. Bărbaţii cu nas de beţivani se mai gândeau de asemenea la fundurile goale de hipiote de la scăldătoare. Taţii aceştia ireproşabili se duseseră acolo după slujbă, parcându-şi maşinile lângă drumul de acces în caz de incendiu.

Noaptea, Buck se întorcea să se culce sub lampa zgomotoasă cu propan, iar mama şi băiatul îi scoteau puricii din blană, unul câte unul. Erau purici de vite, atât pe spatele cât şi pe burta lui, şi purici minusculi de iarbă ce se aliniau în jurul urechilor lui ca nişte prunci ce sug la ţâţa mamei lor. Foloseau penseta, un pic de kerosen. Tandreţea acestor clipe când erau unul cu altul nu poate fi decât palid redată de cuvinte.

Dial îi citea *Huckleberry Finn* cu voce tare, şi aerul se făcuse înăbuşitor ca în Jackson, Mississippi, iar în jurul

lămpii şuierătoare începeau să mişune furnici albe, şi toată lumea trebuia să-şi salveze pielea cum putea.

Abia la sfârşitul sezonului umed, la începutul lui martie, a sosit primul vizitator, care a bătut în uşa deschisă, şi n-a fost Rabbitoh, pentru care se pregătise sufleteşte Dial, ci Trevor. Acesta s-a aşezat turceşte la masă, cu pântecele devenit proeminent împingându-i nasturii cămăşii Hawaiiene; băiatul era fericit să-l vadă. Plesnea de sănătate, şi sub pielea lui se ghicea un nou strat de grăsime.

Am fost plecat, a zis Trevor.

Ai fost în concediu?

Cel mai probabil, Trevor fusese în închisoare.

Da, a zis, şi ochii lui s-au rotit prin cameră, oprindu-se, într-un final, asupra raftului.

Ştiu că nu e perfect drept, a spus Dial.

Atenţia lui Trevor s-a îndreptat apoi asupra perdelelor şi chipul i s-a despicat în două, în ceea ce, pentru el, era un rânjet imens.

Mama şi-a trecut scurt mâna zdrelită prin păr. Du-te naibii, a zis. Acum sunt proprietară. Nu ştia dacă să fie ofuscată sau flatată.

Drăguţ, a zis Trevor, luându-şi ochii de la perdele.

Mersi, a zis Dial, şi pielea din jurul gâtului i s-a colorat în trandafiriu.

Şi ce-i cu ţepuşele-astea? a întrebat Trevor, fără să se uite la băiat.

Ce mă-ntrebi pe mine, întreabă-l pe el, a spus ea, zâmbind atât de larg, că-l făcu pe băiat să se ruşineze.

Ce zici, crezi c-ar vrea să vină şi să-mi dea o mână de ajutor în grădină?

Băiatul a fost încântat că-l vede pe Trevor, a cărui vizită era primul eveniment care sfâşia vălul nesfârşit de arşiţă şi muşte. În mod categoric, nu avea nici cea mai mică intenţie de a-l lua peste picior. Şi nu şi-a dat seama că îl priveşte cu buza răsfrântă, că-i arată gingiile rozalii şi strălucitoare şi dinţii albi şi pătrăţoşi.

Altă dată, a zis Trevor.

Iisuse, a spus Dial mai târziu, nu trebuie să fim în război chiar cu toată lumea.

Îmi pare rău, Dial. N-am ştiut. Dar îl încerca un sentiment ocnit de gelozie, aşa că se vede treaba că totuşi ştia.

Să te faci că te interesează grădina aia a lui nenorocită… Băiatul s-a speriat când ea a ţipat la el.

A zis: îmi mai citeşti?

Drumul până la ascunzătoarea lui Trevor Dobbs era aşa cum i se lăudase deja băiatului – inaccesibil oamenilor legii, foarte abrupt, brăzdat de şanţuri, spălat de ploi, plin de hârtoape, fortificaţii antitanc[23], stânci ucigaşe, dintre care una pătată cu ulei, ce amintea de moartea unui autoturism al cărui proprietar şi-o căutase cu lumânarea. Se afla pe un drum care nu te voia, aşa cum nici tu nu-l voiai pe el. Pe versantul mai înalt al porţiunii excavate se afla un tufiş sălbatic, însă nu exista nici pic de umbră la acea oră, iar pământul era tare ca piatra şi supărător la tălpi.

Nu existau mesaje de avertizare sau desene cu capete de mort şi oase încrucişate agăţate de trunchiurile copacilor, însă la un moment dat au trecut pe lângă un Volvo abandonat într-un copac. Părea că a alunecat de pe deal şi apoi a fost aruncat în spate, până când se oprise aici, cu roţile dinapoi înţepenite într-un salcâm bătrân. Roţile din faţă alunecaseră dincolo de marginea drumului şi maşina stătea extrem de precar agăţată de drumul de lut galben. Dacă te uitai ce era sub ea, te lua ameţeala.

Volvo-ul luase foc, în momentul accidentului sau mai târziu, nu-ţi puteai da seama; era negru de la incendiu, maroniu de la rugină şi subţire ca o foiţă de ţigară, ca o viespe pe jumătate mâncată, abandonată în plasa unui păianjen. Când mama şi băiatul s-au apropiat, au auzit un soi de foşnet în gâtlejul întunecat a)

---

23 Sau „dinţi de dragon“, linii de fortificaţii sub formă de piramide ci vârful tăiat, înalte de 90-120 cm, menite să oprească înaintarea armateloi mecanizate în cel de-al Doilea Război Mondial. Adesea, între „dinţi“ existat şi mine de teren.

acestuia – un fel de fluturare ori plesnet. Părul băiatului era prea încărcat de umezeală ca să se ridice, însă acesta a simţit cum îi îngheaţă scalpul şi cum i se pune un nod uriaş de frică în gât.

Apoi o pasăre neagră uriaşă – un vultur, s-a gândit el, însă de fapt era un curcan – a zburat pe geamul din faţă, lăsând carcasa de rugină să se clatine şi să se legene ca o floare moartă pe o tulpină neagră fragilă.

Băiatul îşi simţea inima în gât şi îl dureau picioarele. A întrebat: De unde o să ştie unde să mă găsească?

Cine, scumpule?

Tăticul meu, a spus el, simţind cum ceva îl pişcă de gât.

Dial s-a ghemuit în faţa lui, privindu-l cu ochii-ei-prea-mari de parcă ar fi fost un şoricel prins în capcană, o vietate pe care nu ştia cum s-o ucidă.

Te gândeşti mult la tăticul tău?

Dar la ce credea ea că se gândeşte? La el se gândea iară încetare, în nopţile pline de zăpuşeală şi în zilele arzătoare.

Vai, scumpul meu, a zis ea, şi a dat să-l îmbrăţişeze. El s-a tras înapoi şi a pornit în susul dealului, simţind cum i se strecoară pietrişul aspru şi tăios între tălpi şi şlapii de cauciuc. În fiecare zi, pielea îi era julită sau zdrelită.

Vorbeşte cu mine, Che.

Mă cheamă Jay, a spus el. Nu erau multe feluri în care s-o poată răni.

Jay, o să-i spunem tăticului tău unde eşti.

Lui i-a fost teamă să nu fie cumva o minciună, însă în acelaşi timp spera că nu e.

Cum?

O să-i trimit o scrisoare.

Acum se afla la vreo trei metri şi ceva mai sus şi privirea i-a coborât, în cele din urmă, spre ea. Când?

Diseară.

Îl iubeşti pe tăticul meu? a întrebat.

Ea şi-a ridicat mâinile mari şi zgâriate la piept. El a înţeles, sau a crezut că înţelege, dar i-a întors spatele şi a

continuat să urce dealul şi nu s-a uitat deloc la ea, deşi ştia că suferă, până când, într-un final, au ajuns pe o creastă lată, unde părea că drumul se înfundă şi au dat peste cinci canistre mari de motorină.

Şi acum ce facem? a întrebat el fiindcă era încă furios, fiindcă ea trebuia să ştie.

Ea a arătat într-o direcţie şi el a văzut mai multe urme şterse de roţi, care nu urmau un singur curs clar, însă duceau, fără îndoială, în aceeaşi direcţie şi se sfârşeau într-un petic cenuşiu, undeva printre copacii uriaşi, un loc care nu însemna nimic şi care a făcut să i se usuce foarte tare gura. A urmat-o către această porţiune nedesluşită şi abia când s-au apropiat destul de mult au văzut că era o plasă grea ce fusese aruncată aici, ca o pânză de păianjen deasupra unei clădiri.

Apoi a văzut un zid înalt întărit de grinzi cenuşii groase, ce se ridicau asemenea unor trunchiuri de copaci, iar spaţiul dintre ele era umplut cu lut galben şi, deasupra zidurilor, a desluşit un acoperiş de tablă ondulată şi vopsită în negru.

Nu voia să intre acolo.

Dial l-a luat de mână. Însă nu ştia nici cât el ce era acolo.

Nu cred că e asta, a zis el, dar s-a lăsat convins să meargă mai departe. Au înţeles cu greu ce era locul în care-au intrat, poate un şopron, un hambar, o cabană, un garaj, un fort – toate acestea, de fapt –, osatura construcţiei având să se dovedească în cele din urmă a fi un fânar pe care Trevor Dobbs îl furase de la Conondale în ajunul Anului Nou; îl desfăcuse din bolţuri şi transportase grinda din zăbrele şi acoperişul într-un camion „împrumutat”. Urcase cu el dealul plin de hârtoape şi descărcase fânarul, apoi înapoiase camionul înainte de primele ore ale anului 1968. Cine au fost complicii săi, n-a zis niciodată. Şi-a făcut un bârlog, o baracă. Ziduri de chirpici, groase de un cot, de nu intra nici glonţul prin ele.

Băiatul avea un sentiment foarte limpede că o s-o păţească pur şi simplu pentru că a intrat aici, însă poarta

înaltă de lemn era deschisă şi putea ori s-o urmeze pe Dial, ori să rămână în spatele ei. A descoperit buşteni cât copacul gata tăiaţi şi rezemaţi de zidurile interioare, ca şi multe geamuri pe care scria TELECOM.

Într-un colţ, era parcată o mică rulotă argintie. În faţa ei se aflau mormane de nisip, pietriş, rumeguş, o chestie neagră şi împuţită cu care băiatul avea să facă foarte curând cunoştinţă. Jumătate din podea era din ciment, iar cealaltă din pământ şi, acolo unde pereţii nu erau încă terminaţi, privirea îţi cădea direct asupra legumelor, dintre care unele – salata verde, de pildă – creşteau în voie înăuntru.

Dial l-a strigat pe Trevor.

Asta e ascunzătoarea lui, a şoptit băiatul.

Şşş, a zis ea.

El a urmat-o la scurtă distanţă printre căpăţânile de salată şi apoi afară, în grădină, care era punctată de grămăjoare de legume nou plantate printre bostanii sălbatici, dovleceii şi pătlăgelele ce răsăreau, vinete şi înfoiate, dintr-un răsad de flori galbene.

Şi acolo se afla şi Trevor Dobbs, acoperindu-şi cu nişte verdeţuri proaspăt tăiate penisul dolofan şi murdar de pământ.

Băiatul nu voia să-i vadă penisul, nici măcar o părticică din el, şi a fost uşurat când şi-a dat seama că şi Dial îi împărtăşeşte punctul de vedere.

Ţi-am adus ajutorul, a strigat ea. Încercase să-şi ia un ton vesel şi relaxat, dar simţea cum se înroşeşte la faţă şi i-a întors pur şi simplu spatele şi a plecat.

Dial fugea de el. N-ar fi trebuit să facă asta. A alergat după ea, înapoi printre umbrele şopronului, însă ea dispăruse. S-a aşezat pe un morman de nisip galben strălucitor şi a făcut eforturi să nu izbucnească în plâns.

După un timp, şi-a dat seama că Trevor venise înăuntru şi apoi se dusese în rulotă. A încercat să nu se uite la el, însă a văzut că nu prea are deloc fund şi, atât cât are, e plin de pământ. S-a întors îmbrăcat într-un şort.

Apoi Dial a apărut din nou.

Eşti bine? l-a întrebat pe băiat.

El nici măcar nu s-a uitat la ea.

Trevor spăla acum verdeaţa cu un furtun. Apa inunda podeaua, sau poate că era de fapt grădina.

Poţi să stai, i-a spus Trevor lui Dial.

Ea s-a lăsat pe vine, în aşa fel încât acum se afla la înălţimea băiatului. Era o încercare penibilă de a se gudura pe lângă el.

La ce oră vrei să mă-ntorc?

El era furios că ea fusese capabilă să-l sperie atât de tare. I-a întors spatele şi a plecat în grădină şi s-a făcut că se uită primprejur. Când?

Când termin, a zis, vrând s-o rănească, însă nevrând ca ea să plece.

Apoi, Trevor s-a apropiat de el trăgând un soi de sanie, cu o frânghie agăţată în jurul gâtului.

Asta e un paiet, a zis Trevor. Ceea ce era greşit. O paletă era chestia aia cu care picta bunica băiatului, însă Trevor nu ştia nici să scrie, nici să citească, aşa spusese odată. Acum a legat capetele frânghiei de şipca din faţă, aşa că aceasta se transformase acum într-un soi de hamuri mai lungi, după care i-a arătat băiatului cum să şi le pună pe piept şi să tragă de ele. Ca un câine.

Trevor nu a pierdut timpul aşezându-se pe vine ca să-i vorbească. L-a dus pe băiat la un morman alcătuit dintr-o chestie care arăta destul de oribil şi a zis că e ciuma apelor[24] şi că a recoltat-o din nu ştiu-care lac şi acum o s-o folosească pe post de compost. Ştii ce-i aia compost?

În acest moment, era limpede că Dial îl părăsise.

Nu sunt decât un copil, a spus.

Compostul e o chestie care împiedică apa să se scurgă în pământ, a spus Trevor. Îl punem în jurul legumelor şi el nu lasă nici buruienile să crească. Deci ce poţi face tu ca să mă ajuţi e să pui cât de multă ciuma apelor poţi să cari pe paiet, după care să îl tragi lângă conopidele astea mici. Ştii ce-i aia conopidă?

---

24 Elodea canadensis, plantă submersă cu tulpina ramificată, cu frunze mici, ovale.

Şi cât timp trebuie să fac chestia asta?

Cât doreşti.

O jumătate de oră, a spus.

După care o să se ducă acasă.

O juma de oră e perfect, a spus Trevor.

Mai târziu, băiatul l-a văzut în fundul grădinii, legănând un târnăcop. Se dezbrăcase iar, însă acum băiatul era ocupat cu planta cea întunecată şi grea, cu frunze încâlcite între ele şi zdrobite ca părul când se înfundă scurgerea de la duş. A nivelat bine chestia împâslită în jurul răsadurilor de conopidă unde, spre tulburarea lui, nările i s-au umplut de mirosul jilav şi abia perceptibil adus de undele îndepărtate ale lacului Kenoza. Şi atunci a plâns într-adevăr, în taină, jelind tot ce pierduse, toate acele goluri reci şi pustii, măduva furată din oasele lui.

Ar fi putut foarte bine să-l lase în faţa unei secţii de poliţie. Însă nu-l putea lăsa oriunde, nici măcar, până la urmă, cu Trevor Dobbs. Ura faptul că era o fată bună, însă asta fusese de când se ştia, cea care era în stare să toace carnea până târziu în noapte sau să livreze cârnaţii în tot blocul 1 – 95. Era un câine ţinut în lesă, chiar şi acum, când urca spre canistrele de motorină şi apoi se întorcea la fileu, apoi iar la canistre. Era legată de acest băieţel bogat. În acelaşi timp, ştia că nu poate şi nu are de gând să permită ca asta să fie viaţa ei.

S-a ghemuit cu spatele rezemat de trunchiul unui arbore de gumă, făcând să se desprindă bucăţi din coajă, care i-au căzut pe spate. Apoi furnici mici şi negre s-au urcat pe picioarele ei, aşa că s-a întors la bârlogul lui Trevor.

Din prag, îl vedea cât se poate de limpede pe Che Selkirk, copilul dispărut, încărcând o chestie vâscoasă pe o sanie şi trăgând-o de-a lungul unei poteci spre o parcelă de legume, unde a dus-o într-o parte. Era un omuleţ tare ciudat. Avea un zâmbet minunat, timid şi şiret în acelaşi timp, care amintea mult prea tare de surâsul tatălui său. Era mişcată de seriozitatea lui, de felul în care punea

magma verzuie pe solul proaspăt udat. După ce-a ajuns la concluzia că băiatul e în siguranţă, a coborât iar coasta dealului. După foarte puţin timp, a început să grădinărească şi ea, însă pământul se usca incredibil de repede şi nu avea seminţe. Nu se putea concentra la nimic. Din când în când, se ducea înăuntru să verifice, însă acolo nu se afla niciun băiat, doar o pustietate apăsătoare şi vâscoasă, o pătură de aer, suprafeţe inerte din care se ridicau musculiţe negre, furiile ei.

Afară, în grădină, Buck a prins o broască şi a chinuit-o până când a trebuit s-o omoare cu lopata şi broasca a orăcăit tare, rămânând nemişcată şi zdrobită. Toate micile forme de viaţă, care se zvârcoleau şi se agitau, opunând rezistenţă, îi aminteau de băiat.

Când s-a făcut foarte cald, s-a întins sub plasa de ţânţari şi Buck a mieunat până când l-a ridicat de pe jos şi l-a lăsat şi pe el să vină lângă ea. În ciuda clopoţelului, avea o pasăre albastră înfoiată în bot.

Dial a dormit prea mult. În clipa în care a părăsit cabana a şi început să alerge, în josul drumului, în sus pe deal. Cu gâtlejul şi buzele uscate, s-a strecurat printre plasele buncărului lui Trevor. Iată-i, stând în faţa rulotei, băiatul într-un scaun mare de frizer, bărbatul pe o lădiţă de fructe. Trevor a luat un cuţit şi a tăiat o felie de pepene verde, pe care i-a întins-o, cu zeama prelingându-i-se, băiatului. Murmurul vocii acestuia i-a provocat o convulsie nervoasă. Oare ei îi vorbea vreodată atât de mult?

Nu ştia cum fac mamele adevărate, cum pot trăi fără să înnebunească.

Aşa că a plecat furişându-se pentru a treia oară, gândindu-se că o mamă nu ar aştepta ca o bucată de peşte mort în cabana ei, în timp ce lumina din vale se stinge treptat. Era aproape noapte când a urcat pentru ultima oară dealul, iar acum era furioasă pe băiat că o chinuie în halul ăsta şi pe Trevor fiindcă nu ştie că ar trebui să-l trimită acasă înainte de lăsarea serii, şi pe ea însăşi pentru că a fost atât de neglijentă cu viaţa ei.

Întunericul a prins-o pe drum. Imediat după ce a

trecut de Volvo-ul ruginit, a trebuit să dibuie cu mâinile prin spaţiul orb din jur ca să-şi dea seama unde se află. După un timp, a văzut o lumină infiltrându-se şi strălucind printre copacii cu trunchiuri palide ca mătasea şi abia a apucat să se bucure, că lumina s-a şi stins. A aşteptat ca aceasta să coboare pe drum şi să o găsească, stând în ceea ce considera, în mod eronat, că este mijlocul drumului.

Apoi lumina s-a fixat asupra ei, orbind-o, albastră precum fulgerul.

A ridicat mâinile, ca să se apere de valul ei brutal.

Cine-i acolo?

Nu a primit niciun răspuns, însă lumina era dură şi rece ca gheaţa. I s-a făcut, încă o dată, frică.

Trevor?

Bună, Dial, a zis băiatul.

Ticălos mic ce eşti, a strigat mama. Rahat cu ochi. Acestea au fost cuvintele ei. În timp ce le rostea i-a dat o palmă, şi a izbit atât de tare lanterna, că aceasta i-a sărit din mână şi s-a rostogolit în prăpastie, învârtindu-se şi răsucindu-se prin tufişuri până când n-a mai fost decât o vagă licărire în lantana de dedesubtul lor, foarte jos, şi cei doi au fost nevoiţi să meargă spre casă în tăcerea întunecată şi încordată.

Îmi pare rău, Dial, a spus băiatul.

E în regulă. Şi mie îmi pare rău. Îi simţea fragilitatea, inima lui de băieţel bătându-i tare.

Te-ai lovit la mână.

Ea nu era în stare să articuleze niciun cuvânt, clătina din cap în beznă, ruşinată.

În cabană, el i-a arătat ce ducea în spate, papaya, pepene, dovleac şi vinete. Când a pus darurile pe masă, ea a aprins lampa şuierătoare de propan cu flacăra ei intensă şi i-a văzut zâmbetul pieziş.

Ia zi, a spus ea, când s-a apucat să pregătească masa. Ce-aţi vorbit, tu şi Trevor?

N-am prea vorbit, a spus el.

Te-ai distrat?

A fost în regulă.

Ca o proastă, s-a simţit jignită de reticenţa lui. Era însă suficient de deşteaptă ca să ştie că e o prostie din partea ei. A făcut un ghiveci de legume, însă el a adormit înainte să fie gata mâncarea, cu braţul aruncat peste pernă şi gura cu buze roşii, copie fidelă a gurii tatălui său. Era plin de taine zumzăitoare, în valoare de un miliard de dolari şi i-a spus încetişor, în taină, că îl iubeşte, apoi l-a dus în braţe în cealaltă cabană, unde era mai uşor să-l culce.

Zisese că a fost în regulă, însă nu fusese. În realitate, soarele arsese dincolo de orice închipuire. Îi sfârâise pe spate, ca şi cum nici n-ar fi avut tricoul pe el. Trăsese sania încoace şi-ncolo pe poteca de rumeguş de cel puţin o sută de ori, cu încărcătura zvâcnind şi lovindu-l peste picioare şi funia tăindu-i ca un ferăstrău pieptul şi braţele, ca şi cum i-ar fi putut reteza sentimentele ca pe un strat de grăsime de pe un cotlet de miel. După ce a acoperit cu compost toate conopidele, a continuat cu celălalt răsad. Nu avea nici cea mai mică idee cât durase asta.

Să tragem un fum!

Domnule?

Luăm o pauză.

Arşiţa îl făcea pe Trevor să arate aşa cum băiatul nu mai văzuse pe nimeni niciodată, în toată viaţa lui – un om de noroi, un trunchi de copac, un pepene verde fără talie şi fără şolduri. Şi-a mânjit faţa roşie cu dosul mâinii şi a inspectat munca băiatului. N-a zis *bravo* sau *mulţumesc*.

Vrei să te speli?

Băiatul nu avea de gând să se dezbrace aici, în niciun caz. A zis: Poftim?

Trevor i-a arătat duşul, care se afla chiar acolo, la vedere, într-un soi de groapă aflată sub un bazin de ciment.

Băiatul a zis: Sunt OK.

Însă l-a urmat totuşi pe Trevor afară din bătaia soarelui, sub un acoperiş unde mirosea a rumeguş şi pământ şi a ceva dulce şi îmbătător, ca în depozitul unei biblioteci.

Trevor a făcut duş şi s-a întors îmbrăcat în sarong, cu părul şaten ud şi scurt ca al unui câine, şi s-a scuturat de apă împroşcând pielea prăfuită a băiatului. Băiatului i-ar fi plăcut un pahar de lapte rece şi bun. I-a cerut apă, însă Trevor i-a spus să folosească furtunul de grădină, care era negru, hărtănit şi lipit cu izolirband. Apa venea destul de rece şi a lăsat-o să-i curgă intenţionat pe picioare, apoi şi-a dat cu puţină apă pe faţă, după care şi-a şters mâinile pline de noroi pe şort.

Trevor l-a întrebat dacă-i place pepenele verde.

Nu-mi displace, a zis el.

Aşază-te acolo. Ştii ce scaun e ăla?

Scaunul era ciudat şi înspăimântător. A clătinat din cap.

În New York nu aveţi frizeri?

Avem foarte multe chestii, a zis el.

Trevor avea privirea aţintită undeva deasupra ochilor băiatului. Acesta ştia că i se vede părul blond, la rădăcina care-i trăda deghizarea. Trevor l-a întrebat: Nu ştii ce e ăla un frizer?

Băiatul a aşteptat impasibil să fie scrutat de privirea acestuia. Nu?

Trevor a desfăcut o masă pliantă de jucat cărţi, pe care a pus apoi un pepene, o franzelă şi un castron cu măsline. A ridicat o măslină, ţinând-o între degetul mare şi arătător, iar gestul lui l-a făcut pe băiat să se gândească la bunica lui şi la martiniul de la ora şase al acesteia. El făcea un martini al naibii de bun, cel mai)

bun din tot Sullivan County. Aşa spunea ea.

Ştii ce-i asta?

y

O măslină.

O mănânci cu pâine şi pepene.

Băiatului nu-i suna bine deloc.

Deci, a zis Trevor, cu faţa vârâtă aproape în întregime în pepene, ca un animal. Deci Dial e mămica ta. Şi taică-tău? E în America? Băiatul a muşcat cu poftă din pâine şi a mestecat.

Eu sunt orfan, a spus Trevor. S-a şters pe faţă cu dosul braţului vânjos. Ştii ce-i ăla un orfan?

Băiatul şi-a făcut de lucru cu o măslină. Era neagră, şi nu verde, şi ţuguiată la un capăt. Şi-a scuipat sâmburele în palmă.

Înseamnă că n-ai nici mamă, nici tată. Tu ştii de unde sunt eu?

Băiatul a luat o gură de pepene, doar ca să aibă gura plină. N-ar fi trebuit să fie lăsat singur cu Trevor.

Acesta mânca măsline din căuşul palmei. Eşti un băiat foarte norocos, a spus în cele din urmă.

Pepenele cu măsline avea un gust ciudat şi bun, sărat şi dulce.

Te simţi trist noaptea?

Poftim?

Ochii lui Trevor erau mici, însă vioi şi păreau uşor umezi. Acesta a scuipat ostentativ sâmburii de măslină, ca pe nişte flegme. Te simţi trist noaptea? am zis.

Băiatul l-a pironit cu privirea, simţind că-l arde gâtlejul.

Vrei să-ţi spun despre tatăl meu? a întrebat Trevor.

Băiatul era acum de-a dreptul înfricoşat.

N-am tată, a zis Trevor. Vrei să-ţi spun despre mama mea?

N-ai mamă?

Să-i ia dracu’ pe toţi, a spus Trevor. Nu-ţi face griji. Uite unde sunt azi. A arătat cu cuţitul şi s-au uitat amândoi la mormanele de chestii din jur, apoi priveliştea.

Fiule, când toate astea sunt gata, o să fie o fortăreaţă. Am douăzeci de mii de galoane de apă în rezervoarele alea. Pot să-mi fac o nenorocită de fântână în mijlocul casei, dacă vreau. Am legume proaspete, droguri ca lumea. Nimeni nu mă poate atinge, omule, mă înţelegi? Nimeni nu ştie măcar că exist. Nu mă pot vedea cu sateliţii lor. Sunt un nenorocit de orfan, sută la sută orfan. Asta-i partea bună în chestia asta. Pricepi?

Cred că da.

Şi ce-a făcut, s-a despărţit de taică-tău?

Tata o să vină aici, a spus băiatul grăbit, o să vină cât de curând. Acum e ocupat cu o treabă şi nu poate să vină până nu termină.

Ce fel de treabă?

N-am voie să spun.

E în puşcărie?

Poftim?

E închis pentru ceva?

E plecat la Harvard, a spus băiatul. Ştia că replica asta impune imediat respect.

Trevor a plescăit din limbă şi a clătinat din cap.

Băiatul a zis: Poate că ar trebui să ne apucăm iar de lucru.

Vrei să faci *mai mult de-atât*?

Nu mă deranjează.

Aşa că i s-a arătat cum să arunce sâmburii de pepene în compost şi au continuat să muncească multă vreme după asta în soarele fierbinte. Apoi Trevor a hotărât că e suficient, aşa că băiatul a făcut un duş şi şi-a pus iar pantalonii scurţi pe el, fără să se şteargă.

Vrei să vezi ceva frumos?

Nu ştiu, a zis băiatul.

Zi da, a spus Trevor, e un cadou.

Din întâmplare, băiatul primise deja un cadou, zece dolari pe care-i văzuse pe bancul de lucru al lui Trevor. Vârâse bancnota albastră şi strălucitoare în buzunar, lângă comoara lui. Haide, a zis Trevor, şi băiatul l-a urmat printre copacii cu scoarţă căzută, cărându-şi darul, în timp ce vreascurile uscate explodau ca nişte artificii furioase sub tălpile lui.

Ca să te-nveţi minte, şobolan nemernic, te dau de mâncare la motan, că-i dornic.

Au pornit de-a lungul crestei dealului, care la început a fost destul de blândă, însă apoi a devenit abruptă şi aspră, cu rocă argiloasă sfărâmată ca nişte solzi, ca şira spinării a cine ştie cărui balaur bătrân şi răpciugos. Apoi au ieşit la lumina soarelui şi au ajuns la un platou drept ca-n palmă, cu iarbă ca nişte pene, presărată cu lăstari de

culoare mov, ce străluceau ca argintul. Băiatul şi-a imaginat că, printre firele ce se legănau în vânt vede nişte dâre galbene, mai deschise la culoare, ca de poteci vechi năpădite de vegetaţie sau urme de cauciucuri, însă poate că se înşela. A ascultat fâsâitul pe care îl făceau lăstarii când se atingeau de pielea lui. Stătea mai mult cu ochii în pământ, uitându-se după şerpi.

Ce avea să-i arate? Ceva legat de tatăl lui?

În curând, au dat peste un gard de sârmă ghimpată. Parii acestuia erau cenuşii şi tiviţi la capete cu licheni verde-deschis. Sârma era ciocolatie, cu excepţia unei porţiuni unde cineva adăugase nişte bucăţi noi şi strălucitoare, pentru a alcătui un mecanism complicat de cârlige şi pârghii, cu ajutorul căruia gardul se putea deschide şi închide ca o poartă improvizată. Puţin mai departe, terenul cobora iar, spre un mic podiş unde creşteau puieţi de arbori, cu flori gălbui şi frunze bătrâne şi rezistente, ce se rupeau precum pielea de marochinărie.

Salcâm, a spus bărbatul.

Băiatul nu voia să meargă mai departe, însă îi era frică să rămână în spate, aşa că s-a grăbit în urma lui Trevor, până când au ajuns la o chestie ca un soi de cucui sau neg de mărimea unei case de dimensiuni reduse şi, odată ajuns aici, bărbatul s-a oprit, şi-a legat mai bine sarongul şi a amuşinat în jur, asemenea unui câine.

Şi acum ce facem?

y

Ochii lui Trevor erau mici şi foarte albaştri şi, când s-a întors să-l privească, erau intenşi şi ca de sticlă, iar băiatul s-a temut că avea să ajungă la închisoare pentru furt. Fără un cuvânt, Trevor l-a luat de mână şi l-a condus spre baza negului, printr-o iarbă ce părea a fi un culcuş ideal pentru şerpi, apoi la un morman de crengi moarte. A dat la o parte rămurelele şi crengile, cu un gest care-l invita pe băiat să intre. Acesta nu voia.

Unde mergem? Avea gâtul uscat şi îndurerat. Nu ştia ce ar fi putut avea un bărbat de arătat unui băiat.

Trevor l-a împins uşor, aşa că a înaintat şi a dat peste

un şopron grosolan construit, acoperit cu aceeaşi plasă ce proteja casa lui Trevor, cu singura diferenţă că ochiurile acesteia erau împletite cu cârcei de viţă de vie şi butaşi uscaţi, ca şi cum ar fi fost o grămadă de gunoi.

Băiatul s-a gândit: N-ar fi trebuit să mă lase singur.

Haide, a zis Trevor. Nu te muşcă.

Înăuntrul acoperământului, băiatul a găsit o foarte frumoasă maşină bleu-deschis, cu osiile puse pe butuci de lemn. Între maşină şi plasă era cam un metru şi ceva, aşa că era destul loc ca s-o poţi admira cum trebuie.

Ştii ce fel de maşină e asta?

Nu, a zis băiatul, extrem de uşurat în adâncul sufletului său.

Îţi place, să-nţeleg.

E mişto, Trevor.

ÎS»

În interiorul plasei era ciudat şi întunecos, însă câtuşi de puţin înfricoşător – maşina era de un albastru-argintiu strălucitor ca gheaţa, sau ca o bucată desprinsă din cer. Simţeai în nări mirosul produselor de curăţat şi vedeai micile ploi de scântei de lumină solară – rame de faruri într-un cuib de vreascuri sălbatice.

Are nişte rezervoare uriaşe de benzină, a zis Trevor. Era maşină de raliu. Poţi să mergi cu ea şapte sute de mile fără să te opreşti. Trevor şi-a făcut un pistol din degete. Bang, a zis. Vrei s-o porneşti?

Poftim?

Să porneşti motorul.

Mulţumesc, Trevor.

Uşa nici măcar nu era încuiată. Băiatul s-a suit primul şi s-a strecurat în spatele volanului.

Vezi cheia? întoarce-o, pur şi simplu.

Doar atât a făcut şi motorul a prins viaţă, iar Trevor i-a arătat cum să se lase mai jos şi să împingă pedala ca să apese ambreiajul ca lumea. Era curat acolo jos, nu era pic de praf, nimic în afară de o monedă de argint pe care a luat-o şi a pus-o în buzunar, lângă bancnotă. După un timp, s-a săturat să stea atâta pe podea, aşa că au luat o

cărămidă de pe bancheta din spate şi au pus-o pe pedală.

Trebuie să ţii bateria încărcată. Trevor i-a explicat cum funcţionează. Ar face bine să ţină minte asta, dacă trebuia să aibă grijă de Peugeotul ăla de doi bani al lui Adam.

Băiatul n-a spus că vrea să se ducă acasă. A învăţat despre generator şi s-au aşezat amândoi pe vine în tufiş, la oarecare distanţă de maşină, şi s-au uitat cum se ridică fumul de eşapament în lumina soarelui şi apoi dispare. Trevor a scos nişte tutun din betelia sarongului şi a început să-şi ruleze o ţigară.

Toată lumea crede că drumul se opreşte la casa mea, a zis Trevor. Dacă te uiţi pe o hartă, asta vezi. Întrebi poliţia, asta îţi zice, însă nu e câtuşi de puţin adevărat.

Băiatul a ciulit imediat urechile când a auzit de poliţie.

Există un vechi drum de supraveghere care ajunge până aici. Asta e uşa mea din spate, înţelegi? Pot să merg cu maşina pe toată porţiunea pe care am venit cu tine pe jos. Acum e practicabilă. Nimic nu mă împiedică să ies direct pe Bruce Highway, exact înainte de Eumundi. Aşa că, atunci când vor veni după mine, a spus Trevor, o şterg de-aici. Sunt orfan, să ţii bine minte asta. De-asta ai noroc că mă cunoşti. Noi învăţăm de mici să avem singuri grijă de noi.

Eu nu sunt orfan, a zis băiatul. Nu sunt!

Hei, nu te supăra aşa. Trevor i-a ciufulit părul.

Băiatul s-a eliberat din mâna lui. A simţit mâhnirea bărbatului, ochii acestuia fixându-i mânioşi scalpul, deşi poate că era totul doar în închipuirea lui.

N-o să-ţi fac niciun rău, a spus bărbatul.

Tata o să te omoare, a zis băiatul.

E taică-tău, a zis bărbatul. Ce altceva ar putea să facă?

Pielea băiatului s-a înnegrit ca scoarţa de copac. A urcat dealul în picioarele goale. Dial rămăsese la poalele acestuia, neştiind ce să facă. Aştepta; ce aştepta? Nimic. Dincolo de ferestrele deschise lumea era verde, fecundă,

totul putrezea sau se năştea, însă ea nu ştia cum să se ocupe de grădină şi s-a simţit captivă în noua ei locuinţă, cu bariera ei atât de precară de umezeală galbenă şi mizerabilă dintre şindrila rustică şi tocăria interioară. Înăuntru, cabana era şi mai amărâtă decât locul în care se născuse – şubredă, plină de pânze de păianjen, fără niciun zid sau colţ drept, şi totul făcut să pară otrăvitor de hârtia galbenă şi lucioasă. Asta era arhitectura alternativă, elementul ei cel mai de încredere, produs de Dow Chemical, Monsanto, 3M.

Fără prea mare tragere de inimă, a început să se plimbe cu maşina. Trebuia să se ducă undeva, însă a pornit pe Remus Creek Road fără să ştie încotro se îndrepta.

În Nambour a trecut de două ori pe lângă secţia de poliţie. A parcat la vreo sută de metri de ea, încă neştiind unde vrea să meargă. Avea gura uscată; îi era rău de la mirosul de plastic din automobil. A închis geamurile şi a încuiat maşina, cu mâini tremurânde.

Avea de gând să facă întâi un pas, apoi încă unul. Îşi adusese cu ea paşaportul. Nu ştia în ce direcţie trebuie s-o apuce ca să se întoarcă la Brisbane.

A ajuns la un punct de vânzare a presei, cu o verandă într-o rână, închisă la culoare şi o uşă scundă. Voia să întrebe încotro e sudul, însă privirea i-a fost atrasă de pereţii plini de rafturi cu literatură de consum. A întrebat dacă au cumva *Lupul marilor* şi, după ce a frunzărit politicos *o mare de probleme* şi *Fetişcane de la mare*, a fost îndrumată către o bibliotecă publică prăfuită, găzduită de Şcoala de Arte. Biblioteca nu i-a fost de niciun folos, însă bibliotecara auzise că în Noose Junction ar exista o librărie absolut minunată, unde, din păcate, ea nu fusese niciodată.

Ce loc oribil în care să-ţi petreci viaţa!

Întorcându-se la Yandina, a redus viteza, de parcă ar fi vrut să provoace soarta, ca să i se întâmple ceva, încetinind în faţa camioanelor agresive cu pietriş, sfidându-le s-o facă afiş. Când s-a apropiat de bifurcaţia către Remus Creek Road, şi-a dat seama că nu o poate

face. A mai mers un kilometru jumătate, apoi cinci. Undeva lângă Eumundi a tras pe dreapta şi a rămas acolo, cu motorul pornit.

Parcase pe un soi de cărare ce ducea către tufişul pricăjit. Prin parbrizul pătat a zărit grămezi de rumeguş, câteva stive de buşteni proaspăt tăiaţi. În faţa ei erau două maşini abandonate, un şopron deschis care ar fi putut fi un atelier de cherestea şi un bărbat scund şi fusiform, de vreo şaizeci de ani, care a ieşit să se uite la ea. Purta pantaloni scurţi şi un şorţ care se oprea chiar deasupra genunchilor lui tăbăciţi.

Bărbatul a făcut un pas înapoi, ca să o lase să intre.

Ea a fluturat din mână că pleacă. El s-a tras şi mai mult înapoi.

Ea s-a gândit: Oare asta trebuie să fac? O altă aruncare de zar.

O clipă mai târziu, Dial intra pe un drum plin de hârtoape, împroşcând cu noroi în jur şi alunecând într-o parte şi-n alta, în făgaşele adânci săpate de roţi. Bărbatul a aşteptat, între două grămezi de rumeguş de un cenuşiu mort, stâlpii de la poarta acestei lumi străine. În spatele lui, se afla o stivă de scânduri galben-aprins, încă mustoase de sevă, o tuşă generoasă de galben, ca pictată de un mare maestru.

Avea o gură ca o păpuşă din şosetă şi o pipă de lut, mică şi îndesată. A ridicat uşor din cap spre ea.

E un joagăr?

Mata ce impresie-ţi faci?

Galbenul intens o atrăsese ca un magnet şi o făcuse să coboare din maşină.

Ăsta-i eucalipt, a zis el, văzând la ce se uită.

Ea se afla suficient de aproape ca să-i simtă mireasma bogată şi atât de proaspătă.

Vreţi să faceţi un gard? Asta e pentru gard.

Vreau să dublez un zid cu buşteni, s-a hotărât ea.

A, nu, drăguţă, nu merge. E pentru gard, pentru un gard ieftin. O să se usuce şi-o să se scofâlcească de-o să zici ce-i aia.

Ea îşi şi imagina cum ar arăta pereţii din jurul ei, aurii în lumina lămpii.

Dacă i-aş fixa bine, a zis, n-ar avea cum să se strângă.

O să se vălurească exact ca slănina.

Nu-i nimic, o să am eu grijă să-i îndrept la loc.

Eşti de-alde ăştia, cum le zice, *alternativi*?

Cred că da.

El a ridicat din sprânceană, flirtând. Poţi să iei un cui şi îl răsuceşti, a zis, ca să rămână drept, chiar dacă se strânge. Într-un soi de L. Nu e greu, poţi s-o faci şi singură. Doar că o să baţi la cuie toată noaptea.

Nu-i nimic.

El a dat din cap. Avea gura mică şi zâmbetul subţire. Hei! a strigat.

Din umbra şopronului uriaş deschis pe o latură a apărut un uriaş în jur de patruzeci şi ceva de ani, cu burta şi picioarele goale.

Urge, a zis proprietarul joagărului, mişcă-ţi superbitatea aia de corp încoace.

Apoi cei doi bărbaţi au legat scândurile de gard pe Peugeot, iar ea a plătit pentru ele douăzeci de dolari şi a plecat spre casă, cu achiziţia troncănind şi izbindu-i capota. I-a venit în minte pacientul cu astm al lui Camus, care muta mazărea dintr-o cratiţă în cealaltă. Apoi Beckett. Era mult mai amuzant să faci un zid.

N-a desfăcut legăturile cum trebuie, motiv pentru care băiatul avea să vadă mai târziu vânătaia gălbuie şi zgârietura vânăt-sângerie de pe gleznă şi partea de sus a labei piciorului ei. Când i-a mai trecut puţin durerea, a ridicat vreo şase scânduri pline de aşchii fără să-şi protejeze braţele, le-a dus direct în cabana cea mare şi le-a trântit cum i-a venit pe podea, în zona cea mai accesibilă. Nu pot să continui. Trebuie să continui.

Bună, Dial.

Rebecca şi un copilaş stăteau ca la ei acasă pe perne.

Bună, a zis Dial, cu inima bătându-i cu putere.

Ce faci, renovezi?

Da.

Dublezi pereţii pe dinăuntru, în fine?
Da, a zis Dial, sau ceva de genul ăsta.
Da cheresteaua se strânge, ştii asta, nu?
Da, ştiu.
Dacă le pui una lângă alta, o să-ţi rămână găuri de câte un deget între ele.
Cine dracu' credeau oamenii ăştia că sunt, să intre la tine acasă şi să se scarpine ca nesimţiţii în faţa ta pe picioarele păroase şi să-ţi mănânce papaya? Dial nu s-a aşezat. Nu putea. Corpul nu voia deloc să o asculte. Atunci asta e, s-a gândit. Nu trăise niciodată în vreun loc lipsit de conflicte.
La scurtă vreme după aceea, a remarcat o duhoare pentru care, după estimarea ei, se făceau vinovate subsuorile braţelor dolofane ale Rebeccăi. Musafira avea sâni mari şi transpiraţi, care-i pătau tricoul gri.
Deci, Rebecca, ai venit în legătură cu pisica?
Rebecca a arătat din cap spre un sac de faină scăpat lângă uşa ce dădea în terasă. Se poate spune şi aşa, a zis.
Dial s-a gândit: Dumnezeule, să vezi că mi l-a omorât, nenorocita!
Uită-te, a zis împuţita, de ce nu te uiţi?
De ce as face-o?
y
Pentru cultura ta generală.
Dial s-a apropiat de sac fără grabă, cu un fel de zumzet nedesluşit în creier. Glezna ei rănită a fost imediat invadată de musculiţe.
Conţinutul sacului se revărsase pe jos, şi ce era acolo? Flori. Smocuri de iarbă. Nişte compost urât mirositor. Apoi a înţeles la ce se uită de fapt: păsărele moarte, unele cu penaj vesel colorat, altele în culori şterse, unele pline de furnici şi poate – a văzut mişcarea, de parcă stomacul respectiv încă ar mai fi fost viu – viermi. *Naşul*, s-a gândit. Capul de cal în pat.
Ce dracu' vrei, Rebecca? Nu ţi-am făcut nimic niciodată.
Ei, aici te cam înşeli, Dial.

Rebecca s-a ridicat şi odrasla ei bălaie şi holbată s-a ridicat imediat şi ea, iar ochii spălăciţi ai copilului s-au umplut pe loc de indignare oarbă.

Asta e ce mi-ai făcut, a zis Rebecca. Adu-ţi pisica în vale. Asta aştept să faci. Sunt fiinţe simţitoare, a zis, mişcând uşor un corp acoperit cu pene, cu degetul ei mare.

Ce sunt?

În budism, a început Rebecca.

Ştiu ce-i aia *simţitoare*.

Rebecca a mijit ochii. Atunci poate că ar trebui să ştii că pisica ta ne distruge ambientul şi ai de ales. Ori scapi tu de ea, ori scăpăm noi de tine.

Rebecca, ştii bine că am vorbit cu Phil Warriner.

Nu suntem în America, Dial. Aici nu reglăm chestiunile etice cu ajutorul avocaţilor.

Şi zicând acestea i-a întors spatele şi a plecat, călcând greoi pe călcâie, în timp ce băiatul rămăsese deja cu trei paşi în urma ei şi începuse să se smiorcăie.

Scândurile zăceau în întuneric sub corpurile pline de viermi, ca nişte tulpini încâlcite de coada-şoricelului, pe podeaua prăfuită.

Când era prea cald ca să munceşti, băiatul se spăla şi se urca în scaunul cel vechi de frizer. Astfel întronat sub acoperişul ce se cocea în soare, se uita peste valurile de tufişuri argintii în zare, unde copacii îşi foşneau coada, precum extratereştrii.

Atunci, Trevor îi aducea pâine, măsline şi papaya sau pepene verde ori galben. Odată, a fost o sacoşă mare plină cu mango. Fructele de mango erau „musafiri”, categorie din care făceau parte şi băiatul, şi calul cel bătrân şi inert, care îşi alunga mereu muştele de la fund cu coada lui nervoasă, un animal trist care îşi petrecea dimineţile condus în jurul joagărului în timp ce Trevor dădea pământul cu lopata şi băiatul, a cărui sarcină era să mâne calul, îi şoptea acestuia în urechile speriate şi îi dădea morcovi din palmă, ţinându-şi degetele departe de dinţii lui laţi şi tociţi. Calul era împrumutat în taină de la o

crescătorie din apropiere, de dincolo de maşina de raliu. În arşiţa după-amiezii prăfoase, băiatul l-a curăţat de purici şi a spart între unghii punguţele cu sânge ale acestora. Uneori, drept mulţumire, calul încerca să-l muşte.

Băiatul se ocupa cu sfinţenie de calul cel trist şi muşcător, însă aproape că uitase complet de pisica pe care şi-o dorise atât de mult. Fireşte, când era cu Dial îşi amintea de Buck, însă acum era mult mai interesat de o pisică de mult răposată care-i făcuse probleme lui Trevor pe vremea când era orfan, abia furat de la părinţii lui englezi, după spusele lui, şi adus în Australia de nişte preoţi, la Căminul Dr. Barnardos.

Băiatul ştia că nu e suficient de mare ca să asculte poveştile pe care voia să i le spună Trevor, însă de asta venise. Şi probabil că de-asta şi fusese invitat. Poveştile erau savuroase şi ţi se lipeau de creier, ca sângele şi zahărul, ca un lucru care avea să-i cadă greu la stomac mai târziu. La ferma-orfelinat fuseseră multe pisici. Se întâmpla în sudul Australiei. Băiatul nu ştia unde e asta, ştia doar că era un loc îngheţat şi lipsit de dragoste şi că, pentru „un pic de dragoste44, adică să li se dea voie să mângâie şi să drăgălească o pisică, băieţii de la Londra trebuiau să facă herpes, râie sau să li se tragă o mamă de bătaie.

Băşinoşii ăia râioşi erau exact ca el. Mereu i se spunea asta, deşi nu era adevărat. Urcaseră într-un pod, căutând o anume pisică. Ştiau că e acolo, fiindcă o auziseră mieunând în timpul nopţii. Din cauza spaţiului strâmt prin care se târâseră, îşi juliseră genunchii şi se dăduseră cu capul de grinzi, frângându-şi glasul: pis-pis-pis; însă secretul ascuns aici în întuneric era un eveniment public în dormitorul de dedesubt, unde Fratele Kiernan aştepta, aşezat pe un pat de fier, deja lovindu-şi bastonul de gheată. Băieţii aveau să fie pedepsiţi cât de curând.

Care era vina lor? Trevor a scuipat sâmburii de măsline, care au ricoşat în rulotă. Bang! Bang! Bang! Care era blestemata aia de vină?

Acest dormitor, în care Fratele Kiernan aştepta cu

bastonul, nu era prea departe, a zis Trevor, de locul în care băieţii aveau să se alinieze doi ani mai târziu, pentru a-l vedea în coşciug. Adultul de azi încă îşi mai amintea perfect această scenă: tivul vineţiu al trandafirilor veştejiţi, de-a lungul potecii de pietriş alb, ca de cuarţ, mirosul de îngrăşământ din sânge şi oase, duhoarea morţii. Chipul Fratelui Kiernan era de ceară, părul îi era în întregime alb. Băiatul Trevor era sfârtecat de durere, din cauza pantofilor pe care fusese forţat să-i poarte pentru această ocazie, pantofi ce le fuseseră confiscaţi orfanilor atunci când puseseră piciorul pe pământ australian.

Ne-au luat absolut tot ce aveam, a spus Trevor. Mai ia nişte pâine, a zis.

Absolut tot ce adusesem cu noi de acasă. Jocul de-a castanele[25] – ştii ce-i ăla? – şi chiar elasticele. Ne-au pus pantofii, ciorapii şi puloverele în cartoane de bere şi ne-au scris numele pe ele. Pe ale mele au scris ERIC HOBBS şi mi-au tras un bobârnac peste ureche când am spus că mi-au greşit numele. Nu ne-au dat pantofii înapoi până la înmormântarea lui Kiernan, şi la ora aia tălpile noastre erau mai mari şi mai tari şi ne obişnuiserăm să păşim cu curaj peste pietrişul aspru şi dur din faţa clădirii şi peste toate cuiele şi ţepii şi ghimpii de care nu ne mai loviserăm niciodată până atunci. Pantofii ne-au făcut zob picioarele la înmormântarea lui Kiernan, însă ne-am simţit extraordinar de fericiţi să vedem că nenorocitul a murit. Înţelegi ce spun? a întrebat, cu ochii prea strălucitori şi prea mijiţi.

Înţelegi ce spun? a întrebat, înfigând cuţitul cu sete în pepene, de parcă ar fi fost un duşman.

Băiatului i s-a făcut frică. A întrebat despre pisică.

Orfanii se urcaseră în pod şi fuseseră prinşi, după care primiseră nişte înştiinţări pe hârtie albastră, ceea ce însemna că trebuiau să se prezinte la biroul lui Kiernan.

Trevor a mai tăiat nişte pepene şi i-a întins băiatului un pumn de măsline, pe care acesta era însă mult prea

---

25 Conkers, joc de copii în care jucătorii se străduiesc să spargă cochiliile de melci sau castanele adversarilor, prinse de o sfoară, balansându-şi-le pe ale lor.

încordat ca să le mănânce.

Era o încăpere foarte mică, a spus Trevor. O cunoşteam prea bine, în primul rând fiindcă ajutaserăm la construirea ei. „Muncă de bărbat cu braţe de copil”, aşa îi ziceau. Abia debarcaţi, am fost împărţiţi în mai multe grupuri, pentru a curăţa desişul, a săpa şanţuri, a turna fundaţiile, a aduna granit din carieră, a turna roabe întregi de ciment, a ne frige cu var. Băieţi între zece şi paişpe ani. Noi am construit camerele în care am fost bătuţi, şi chiar mai rău decât atât.

Iar acum, Fratele Kiernan a folosit din plin toată munca noastră creştinească, omule. Drept pedeapsă pentru că am intrat în pod, ne-a pus să ne dezbrăcăm la pielea goală şi să ne plimbăm în jurul lui în cerc, în timp ce el se năpustea cu nenorocitul ăla de baston asupra noastră.

Băiatul era înfricoşat. A dat să se ducă să-şi spele farfuria.

Trevor l-a ţinut pe loc, punându-i o mână pe braţ. Îţi spun imediat despre pisică, a zis. O să-ţi placă. Din cauza ei ne-a înnegrit fundurile şi picioarele o namilă de irlandez cu braţul cât picioarele noastre. Am avut nenorocitele alea de vânătăi, umflături şi tăieturi săptămâni la rând. Însă ele nu contau. Teroarea din mintea noastră era cea mai importantă. Nimic nu se putea compara cu ea.

Aţi găsit pisica?

Nu ştiu, a zis Trevor furios. Nu mă întrerupe.

Ce fel de pisică era? a stăruit băiatul.

Aveam ochii albaştri, a spus Trevor. Asta a fost blestemul meu.

Pisica?

Eu. Eu aveam ochii albaştri.

Păi încă-i mai ai, a zis băiatul.

Cui dracu-i mai pasă în ziua de azi?

Şi pisica avea tot ochi albaştri?

Trevor şi-a ţinut răsuflarea de ziceai că era gata să explodeze, apoi a lăsat iar aerul să-i iasă din plămâni. Preoţilor le plăceau ochii mei albaştri, îţi imaginezi asta?

Tu ce părere ai, sunt un bărbat frumos?

Ar trebui să plec în curând.

Nu, nu sunt un bărbat frumos, şi nu am fost un puşti frumos, însă preoţilor le-au căzut cu tronc ochii mei şi m-au lăsat într-o stare atât de cumplită de disperare, încât a trebuit să-mi dau peste ochi cu o piatră ca să-şi schimbe culoarea. Înţelegi de ce?

Băiatul a clătinat din cap. Ştia că nu va putea pleca.

Nu contează, a zis Trevor. Nu trebuie să auzi toate astea. Înţeleg, îmi pare rău. S-a ridicat şi a azvârlit pepenele rămas dincolo de marginea grădinii, şi băiatul l-a văzut cum se despică şi zboară şi cum carnea albă a fructului se frânge în tufiş.

Indiferent ce a făcut un preot, a fost voinţa Domnului, a zis. Îmi pare rău.

Nu face nimic, a spus băiatul.

Dar m-au pregătit pentru viaţă, a spus Trevor, ştergându-se la gură cu dosul palmei, în timp ce îşi admira opera – rezervoarele uriaşe de apă, cărămizile de chirpici pe care le făcuseră dimineaţă şi care acum se uscau în soare – acum pot să supravieţuiesc orice-ar fi, a spus Trevor, şi ai mare noroc că m-ai întâlnit. Ştii de ce? Fiindcă eu te pot învăţa chestii pe care ea nu le ştie.

Băiatul s-a uitat la copacii scorojiţi. Totul era tare şi uscat; frunze moarte, rămurele crăpate, niciun pic de milă. S-a gândit: N-o zice pentru mine. Poţi să-l înveţi şi pe tata, a zis. Poţi să ne înveţi pe amândoi.

Trevor îl fixa cu privirea. Băiatul nu ştia de ce. Măslinele din mâna lui erau zdrobite. Şi-a dorit să nu le fi atins niciodată.

Stai jos, a spus Trevor când băiatul a dat să se mişte. Ascultă-mă.

Drept rezultat, nu a coborât dealul decât poate la ora cinci. Vârfurile copacilor erau încă scăldate în soare, aşa că poate că ea nu se supărase deocamdată pe el. Când a trecut de Peugeot, a auzit trei lovituri de ciocan şi la scurt timp după asta a găsit-o pe Dial stând în picioare pe un scaun şubred.

Bună, a zis ea, cumva încremenită în poziţia respectivă.

Nu pe el era supărată, ci pe o scândură. Reuşise s-o agaţe de un bolţ din perete.

A zis: E drept?

El nu voia să aibă de-a face cu chestii de meşterit. A zis: Ai luat vreo carte?

Dumnezeule, a spus ea. Răspunde-mi la ce te întreb. E drept?

Ai zis că iei o carte pentru diseară.

Ei bine, n-am luat nicio carte. E drept?

Plita era rece şi plină de cenuşă. El şi-a desfăcut rucsacul şi a pus un dovleac şi o vânătă pe blat. În buzunar avea alţi doi dolari australieni şi acum aceştia se aflau ascunşi în mâna lui, uzi şi făcuţi ghemotoc, ca o prună storcoşită.

Dial avea părul prins cu o eşarfa mare şi albă, trei cuie între dinţi şi un ciocan ruginit în mână. Spune-mi doar dacă e dreaptă sfoara, ca să pot să bat cuiul.

Dial, te rog, pot să fac asta mai târziu?

Spune-mi doar atât – e drept?

Deodată, cu o forţă de nestăvilit, el şi-a dorit ca toate astea să se termine odată.

Che!

Da, a zis, e drept. Ceea ce era adevărat – era drept, dacă îl aliniai cu blatul. Însă, dacă îl aliniai cu tocul ferestrei, era strâmb.

Îl iubeşti pe tati? a întrebat.

Ţi-am spus odată. Ţine-l aşa.

Nu-i spusese nimic. El a apucat de capătul scândurii, simţind cum îi ardeau ochii. Ea a lipit un cui de scândură, un cuişor argintiu. L-a bătut cu succes.

Aşa, a zis, vezi că n-a fost chiar atât de greu?

Însă, fireşte, când s-a dat înapoi, probabil că şi-a dat seama că avea de-a face cu o casă strâmbă de hipioţi. Scândura nu era dreaptă, cu orice ai fi comparat-o. N-a zis nimic, ci s-a dus la plită, pe care el a auzit-o curăţând-o. Afară, în iarba înaltă, a găsit nişte vreascuri cu care să

aţâţe focul şi i le-a adus.

Îmi pare rău, frăţioare, a zis ea.

E OK, a zis el. Ori de câte ori spunea asta, chiar o credea.

Dial a aprins o spirală contra ţânţarilor şi a dus-o afară pe terasă, unde aceasta a început să trimită spre cer rotocoale de parfum exotic ce aminteau de nişte benzi desenate şi care se topeau încet în părul ei galben. Când soarele a lăsat colinele pradă întunericului profund, ea l-a tras în piept, ca pe parfum.

Şi zi, de ce m-ai întrebat despre taică-tău?

El a dat din umeri. Încă nu-i răspunsese la întrebare.

Eşti murdar pe faţă.

Când vine tati să mă ia?

Ea şi-a întins braţele puternice şi bronzate, însă acum el era mânios şi s-a uitat la scândura de pe perete şi şi-a dat seama că de mult, de foarte mult timp nu se mai simte în siguranţă. Ea şi-a retras braţele, şi le-a încrucişat pe piept şi a rămas cu spatele rezemat de uşa deschisă, făcându-se că se uită la biata scândură strâmbă.

N-am ce să fac în legătură cu tăticul tău, scumpule. Ştii foarte bine asta.

E în închisoare?

Din câte ştiu eu, nu.

Nu era el, a zis el furios. M-ai minţit.

Iubitule, nu-i frumos să spui asta.

Am dreptul să ştiu adevărul.

Ce ai?

Am dreptul să ştiu adevărul.

Despre asta vorbeşti cu Trevor, deci.

Nu. Am dreptul.

Uite ce e, răsfăţat mic ce eşti, a zis. Tu eşti plecat toată ziua şi te joci numai tu ştii ce cu Trevor. Eu rămân cu idioata aia de Rebecca.

S-a rezolvat cu ea.

Unde-ai învăţat să vorbeşti aşa – S-*a rezolvat*? Ba nu s-a rezolvat deloc. Ştii ce mi-a adus?

Şi Dial şi-a deşertat toate spaimele în faţa lui.

E pisica ta, a zis. O avem fiindcă ai vrut-o tu. Acum ai grijă de ea, înţelegi ce spun?

Sau?

Sau o să fim nevoiţi să o luăm iar la pas, asta o să trebuiască să facem, a spus ea. Vrei să se întâmple asta? Vrei să începem să ne căutăm alt loc în care să stăm?

Vreau să mă duc acasă, a ţipat el.

Se aştepta ca ea să întindă mâna după el, să-l strângă la piept şi să-l mângâie, însă în loc de asta ea şi-a desfăcut nervoasă eşarfa de pe cap şi a aruncat-o pe jos.

Foarte bine, a spus, înţeleg că vrei să fiu arestată. Mersi mult, scumpule, mulţumesc mult de tot.

El a privit-o şi a simţit că o urăşte de moarte. Că-i urăşte nasul mare. Sprâncenele groase. Damful de transpiraţie.

Nu-mi vine să cred, a spus ea.

Mai taci odată, a zis el subit. Taci. I se urcase tot sângele la cap. În timp ce el se apropia de uşă, pisoiul s-a ridicat din culcuşul lui, din spatele băncii lui Adam. Băiatul a fugit spre el şi a bocănit din picioare.

Pisică afurisită! a strigat şi a fugit afară.

S-a dus singur până la şosea. Erau ciori. Mai târziu, în noapte, a auzit-o pe Dial strigându-l, însă până în acel moment îşi croise singur drum sub cabană, unde se ghemuise între două butelii de propan şi privise cum se lasă înserarea.

Trevor a coborât dealul agale, luminându-şi drumul cu noua lui lanternă de două livre şi jumătate, cu raza de un metru. Nu dăduse niciun cent pe ea, graţie salopetei încăpătoare pe care o purta când se dusese la cumpărături.

Avea tălpile goale şi aspre, călcâiele şi partea din faţă tăbăcite ca pielea de şa ori betonul polizat. N-a aprins lanterna – bezna e prietena ta. Luna încă nu răsărise când el a traversat ultimul şanţ al drumului şi a ajuns în zona broaştelor ţestoase gigant, de lângă pârâu. Auzea şi broaştele orăcăind, şi apa trecând pe dedesubtul podului pe care-l ridicaseră copiii Rebeccăi. Printre eucalipţii

inundaţi[26], vedea lumânările arzând în cabana ei. Aceasta era probabil culcată în patul pe care i-l construise el – îi povestise băiatului despre acea neînţelegere dintre el şi Rebecca, însă băiatul nu pricepuse la ce se referă.

Puţin mai încolo era debleul săpat în terenul lui Adam. Nu era greu de găsit. Americanca avea o lampă uriaşă cu propan. Era ca o adevărată rafinărie de petrol. Lampa era fixată pe o ţeavă galbenă de aproape un metru, înşurubată direct în rezervorul cel nou de benzină şi îşi proiecta lumina asupra ierbii netăiate, asupra potecii galben-muştar filtrate cu alb, în timp ce insecte cu aripi mari i se ridicau până la nivelul genunchilor.

Trevor a strigat pentru a-şi anunţa sosirea, însă n-a încetinit pasul. Băiatul se uita din ascunzişul lui, de sub cabană. A văzut tălpile lui Dial întâlnindu-se cu ale lui Trevor în pragul uşii luminate din spate, la doi paşi deasupra lui. Dial s-a dat puţin în lături, iar Trevor a trecut pe lângă ea.

În cabană, Trevor şi Dial şi-au înfruntat privirile.

Nu poţi să-l chinui în halul ăsta, a zis el.

Nu-nţeleg, Trevor, despre ce vorbeşti?

Spune-i despre taică-său, Dial. Ea s-a crispat, iar Trevor s-a gândit: L-a părăsit!

El a pornit înaintea ei spre mica verandă amărâtă, pe care o încropise Adam cel leneş şi fără vlagă, şi s-a aşezat turceşte, cu lanterna grea în poală şi zgomotul ridicol al lămpii cu propan în spatele lui.

Ştii că locul ăsta ar putea fi văzut şi din cosmos? a întrebat el.

Îmi place să citesc, a zis ea.

Eu nu sunt în stare să desluşesc cuvintele, a zis el. Am fost biciuit fiindcă nu citeam, a spus, dar creierul meu pur şi simplu nu e în stare să facă asta.

Americanca n-a răspuns nimic, aşa că el a aşteptat să se apropie. Însă ea nu a venit lângă el. S-a rezemat de tocul uşii, jumătate înăuntru, jumătate afară, însă în ochii ei mari şi întunecaţi i se citea goliciunea. El s-a gândit: E

26 Specie de eucalipt care creşte pe sol moale, aluvionar.

singură.

Sunt orfan, a explicat.

Zău?

N-ar trebui să-ţi verşi oftica pe mine, Dial. Sunt unul dintre vecinii tăi.

Nu începe cu asta.

Ar trebui să le faci o vizită. N-ai fost prea prietenoasă. Oamenii ăştia habar nu au cine eşti.

Dacă voiam prieteni, stăteam în Boston.

Dar poţi să fii prietenoasă, a spus Trevor. Şi vorbea serios. Te-am văzut, Dial. Eşti cumsecade. Nu eşti mama lui, dar îl iubeşti.

Nu asta voise să spună. Habar n-avea că ştia asta. S-au privit miraţi. Ea a rămas nemişcată preţ de o fracţiune de secundă, după care şi-a strâns braţele în jurul corpului şi a oftat.

Sunt profesoară la facultate – cadru universitar, a spus ea. N-ar trebui să fiu aici.

Ştiu asta, a spus el.

Ea a arătat spre scândura ciudată, bătută strâmb în cuie pe perete. Urăsc toate porcăriile astea.

Văd.

Sunt din sudul Bostonului. Ai idee pe unde vine asta?

E-n America.

Sunt prima persoană din familia mea care a mers la facultate. Poţi să-ţi imaginezi ce-ar face dac-ar şti ce-am ajuns?

O hipiotă, ca şi mine.

E *mult* mai rău decât atât.

Şi totuşi, nu eşti mama lui, a spus. Şi-a dorit ca ea să vină mai aproape de el.

N-ai de unde să ştii asta.

Tatăl lui e mort. Aşa-i? Nu ştia dacă e sau nu adevărat. A încercat să-i descifreze zâmbetul amar.

Are dreptul să ştie, a spus.

Are *dreptul*?

Da.

Nu zău.

Dial, ştiu despre ce vorbesc.

Ştii ceva? Nu-i mai băga tot soiul de prostii în cap, omule. E mult mai rău decât îţi închipui tu. El nu e ca tine. N-o să-l ardă nimeni pe picioare cu ţigara.

Îi citise cicatricele, atâta tot. Mare scofală.

Ştiu, a zis ea, că tu crezi că el e exact ca tine. Acum îi vorbea cu blândeţe, şi i-a pus o mână pe genunchi.

Trevor s-a cutremurat.

Însă băiatul ăsta vine de pe Park Avenue. Din New York. O să se ducă la Harvard şi o să se facă un nenorocit de avocat de drept corporatist. N-are absolut, dar absolut nicio legătură cu tine, Trevor. E un nenorocit de *prinţ*> asta e.

Deci se întoarce, cât de curând, la mama lui adevărată?

Am zis eu aşa ceva?

Atunci?

Ea s-a legănat în faţă pe genunchi şi, preţ de o clipă de nebunie, când ea i-a pus o mână pe umărul gol, el s-a gândit că o să-l sărute şi a simţit cum îi năvăleşte tot sângele în cap şi îl ia cu ameţeală.

Însă ea i-a şoptit în ureche: Am auzit ceva sub cabană. E pe undeva pe-aici.

Şi s-au uitat împreună în conul luminii, spre trunchiurile de copaci scăldate în beznă.

Şşş, a zis ea şi, ca un răspuns, s-a auzit un zgomot de animal sălbatic agitându-se sub verandă, urmat de paşi grăbiţi pe cărare, apoi o bufnitură în clipa în care băiatul a intrat în cabană, ca un oposum căzut dintr-un pom, cu ochii arzându-i ca tăciunii. Buck stătea ascultător sub braţul lui.

Băiatul n-a scos niciun cuvânt. Când Trevor s-a apropiat de el, i s-a postat băţos în faţă.

Dial a privit scena ce i se derula în faţă cu un oarecare sentiment de iritare în stomac. Atunci când Trevor a cerut săpun şi prosop, a fost încântată să se ducă să le caute şi, când acesta l-a însoţit pe băiat afară, ea a luat un cuţit ascuţit şi a început să taie nişte roşioare în

jumătate, nu ştia nici ea de ce şi în ce scop.

Domnul să aibă milă de noi, s-a gândit.

În curând, a auzit sunetul ca de plesnet al duşului. Era doar o ţeavă aflată sub podeaua celeilalte cabane, o bucată de ciment în pantă care lăsa apa să se scurgă în tufişuri. Era plăcut să faci duş după-amiaza, însă noaptea era plin de păianjeni şi gâze care te ciupeau. Când s-a întors, băiatul avea părul ud şi faţa rozalie şi curată. Ea tăiase vreo zece roşioare, ale căror jumătăţi zăceau acum cu seminţele lor galbene, minuscule şi strălucitoare pe băncuţă.

Trevor l-a întrebat pe băiat: Unde-ţi sunt hainele curate?

Acesta a arătat către patul suspendat.

Atunci du-te şi îmbracă-te.

Băiatul avea o privire ciudată, sticloasă, însă l-a ascultat, şi Trevor a venit lângă blatul din bucătărie. I-a luat cuţitul din mână lui Dial şi i-a pus un pumn de iarbă în palmă. Apoi, iară a-i cere permisiunea, a început să spargă ouă într-un castron. Ceapa verde de ieri încă nu se uscase şi, amestecând toate astea cu încă vreo câteva roşioare, a încropit trei porţii de omletă, pe care le-au mâncat în tăcere.

După aceea, băiatul l-a ajutat pe Trevor să spele şi să şteargă vasele. Dial i-a privit şi a simţit cum i se ridică din gât un gust de gelozie amară, înveninată. Deci acum nu voia să fie luat de lângă ea? înnebunise de-a binelea, ce o apucase?

Băiatul a rămas lângă Trevor, ştergându-şi palmele pline de săpun pe şortul curat.

Trevor a stins lampa cu propan. În liniştea bruscă, băiatul a desluşit panica unei insecte stinghere, prinse într-o pânză de păianjen. Îşi simţea propria respiraţie în pieptul firav ca pe o cutie de lapte turtită.

Trevor s-a aşezat cu spatele lipit de tocul uşii, vizavi de Dial, care stătea turceşte.

Ştii, sper că scândurile alea n-o să se strângă, a zis.

Băiatul s-a aşezat şi el cu picioarele încrucişate,

îmbujorat, mai aproape de Trevor decât de Dial.

Sunt verzi, a spus Trevor.

Serios?

Băiatul a văzut cum raza lunii era prinsă în borangicul alcătuit din numeroase aripioare, furnici albe, ţânţari, molii cu corpuri negre punctate de pietre preţioase.

Îţi spun ca să ştii, a spus Trevor.

Iar eu îţi apreciez amabilitatea.

Apoi nimeni n-a mai rostit niciun cuvânt şi băiatul a simţit cum i se face rău şi îl apucă angoasa, ca atunci când te uiţi la stelele de deasupra lacului Kenoza şi încerci să-ţi imaginezi capătul universului. Construieşti un zid de cărămidă, însă, atunci când reuşeşti să-l spargi şi să treci dincolo de el, dai peste şi mai mult spaţiu

Ţi se face o frică de moarte.

Băiatul a zis: Sunt orfan, aşa-i?

Auzindu-se spunând asta, s-a speriat cumplit.

S-a aşteptat ca Dial să vrea să-l ia de mână, şi apoi el s-o îndepărteze. Însă Dial n-a făcut nicio mişcare.

O vreme au continuat să tacă.

Băiatul s-a gândit: Ce-am făcut? în spatele lui, erau umbrelí lemnelor idioate zăcând pe podea.

Unde-i tăticul meu? a întrebat.

Broaştele îşi cântau una alteia, lucrurile se stingeau în noapte. Vedea părul lui Dial, aura ei rece şi tăioasă. Varicele de pe piciorul lui Trevor erau date cu alifie de papaya, care îl făcea să miroasă ca un fruct stricat.

Unde-i tati, Dial?

Nu ştiu, a zis ea într-un final.

Mi-ai promis c-ai să-i scrii. Trebuie să ştii.

Nu neapărat.

Ba da.

Într-un final, ea a întins mâna în beznă, vrând să-i atingă chipul înlăcrimat şi deznădăjduit.

Aerul s-a umplut brusc cu frânturi din el, fiecare dintre ele suficient de ascuţită pentru a tăia. Mincinoaso ce eşti!

Unde-i taică-său? a întrebat Trevor. Merită să ştie.

Tu… a zis Dial.

Tu, a început iar, eşti un tembel periculos şi fără inimă.

Să nu mă faci pe mine tembel.

O, te rog. Nu mai face atâta pe marele sensibil. El nu e ca tine. E cu totul altcineva. Nu ţi-ai putea imagina cum e să fii în pielea lui nici dac-ai trăi o sută de ani.

Atunci, chiar eşti mama lui?

Băiatul a amuţit şi a ciulit urechile.

Poftim, a zis Dial.

M-ai auzit, a spus Trevor, însă Dial se ridicase deja în picioare şi se uita în gol în bezna din spatele ei. A trecut pe lângă băiat atingându-l uşor şi a dat jos lampa. El s-a gândit că vrea să se urce în patul suspendat, însă ea s-a întors cu o scândură şi i-a dat una lui Trevor în spinare cu ea.

Băiatul a început să ţipe.

Trevor a gemut, s-a rostogolit de durere, un şoricel, un gândac.

Dial nu l-a lăsat să-i scape. I-a mai tras două lovituri zdravene, peste coaste. Băiatul a văzut cum ditamai omul se chircea ca un copil. Apoi s-a rostogolit până când a căzut de pe verandă. Şi a aterizat drept pe pământul împuţit unde obişnuia Adam să se pişe.

Dial a privit în jos, spre zona care-ţi muta nasul, cu scândura în mână. Nimeni n-a rostit niciun cuvânt.

Trevor gemea încetişor. Ea i-a aruncat lemnul în cap şi i-a întors spatele. Când şi-a şters nasul şi a păşit spre el, băiatul nu a ştiut ce ar trebui să facă.

Vino-ncoace, a spus ea, însă băiatul a fugit în noapte şi a coborât dealul, a trecut pe lângă maşină şi, pe drumul cufundat în beznă de dedesubt, a simţit miros de alifie de papaya.

Eşti aici? a întrebat în şoaptă.

Dial a aşezat vasele ude unul peste altul, plângând încetişor. Nu avea niciun bufet în care să le bage în maghernița asta nenorocită.

Mama ei ar fi murit dacă şi-ar fi văzut odrasla de geniu într-o asemenea speluncă ordinară. Şi chiar murise. În orice caz. De la Ajax, Mr. Proper, Murphy Oii. Murise de la cuţitele şi furculiţele Patriciei Van Gunsteren, care nu ştiuse niciodată cine era menajera ei. Nu aveau nici cea mai mică idee, aşa credea Dial. Nici cel mai mic habar. Şi-a scos nişte aşchii de lemn aspru din mână, în timp ce lampa de propan şuiera alb şi furibund în cabana pustie.

Nimeni n-are nici cea mai vagă idee cine sunt eu. Nici puştiul ăla răsfăţat care i-a furat inima şi-a fugit cu ea. Nici Trevor, nici Chook, nici Roger, nici laşul ăla de Adam, numai pielea şi osul. Cum puteau pricepe aceşti hipioţi de mâna a paişpea că Dial e o zeiţă a SSD? Cine putea înţelege asta? Abia dac-o mai înţelegea şi ea.

La Cambridge, se împopoţonase cu rochii de ţărancă, cioburi de oglindă, bocanci cu blană de oaie, de parcă ar fi fost prinţesa detronată a Nepalului. Plozii de la Harvard nu găsiseră nicio contradicţie între ele.

Îi spuseseră Dial pentru că ea zisese că dialectica a fost inventată de Zeno. O luaseră peste picior idioţii. Ea era persoana care spunea mereu adevărul în faţă. Singurul pe care-l minţise vreodată fusese băiatul, ca să-l ferească de suferinţă, şi, pentru păcatul ei, fusese trasă pe roată şi i se smulseseră măruntaiele.

Îl furase pe băiat. Oare asta voise? Parcă nu. Poate că voise să facă dragoste cu tatăl lui cel arătos sau îşi dorea oare să-l facă pe tăticul lui să sufere, să ardă în iad, ca o jigodie împuţită ce era?

Şi-a dus propriul tată în casa din Somerville, şi dragul de George a trecut cu ghetele lui prăfuite peste covorul persan. Avea un metru şaizeci şi trei şi părul dat cu briantină îi stătea ridicat în creştet. Nici măcar nu observase bebeluşul, bebeluşul Che, pruncul sfânt din leagăn. Însă i-a strâns mâna chipeşului Dave Rubbo. Vrei să ştii despre revoluţie, tovarăşe?

George Xenos avea răni de glonţ în mijlocul fiecărei palme şi, când mânca, îşi ţinea furculiţa şi cuţitul cu degetele chircite, ca un urs dresat. Nu îi era ruşine cu

asta. O să vă arate el, tovarăşi – cum a fost forţat să-şi pună mâinile pe perna de pe patul unei femei. Apoi fasciştii l-au împuşcat cu o carabină Mauser. O să-ţi spună şi ce calibru avea. Şi nu erau nişte ticăloşi de nemţi. Ci nişte greci ticăloşi. A râs. Până şi dintele său lipsă avea un aer eroic.

A venit la Somerville în septembrie 66, cu câteva săptămâni înainte de vizita lui McNamara. Avea noroi pe ghete, şosete albe răsfrânte peste ele şi picioarele scurte şi bronzate, lăsate la vedere de pantalonii scurţi.

Tovarăşi, a spus, fără să ştie de ce îi spuseseră fetei lui Dial. Tovarăşi, a zis, alegând să ignore faptul că deasupra buzelor lor de copilandri abia se iţiseră tuleiele. Însă şi el avusese părul ca ei, de puşti de şaisprezece ani, puf de copil, pe când era luptător în munţii Macedoniei.

Dracu' să-l ia pe Stalin, le-a spus liderilor SSD. Dracu' să-l ia pe Churchill. În 1945, tovarăşii cuceriseră Grecia. Întâi au fost trădaţi de britanici, apoi de URSS.

N-aveţi de ce să faceţi nicio revoluţie aici, a zis. Aici e America. Dumnezeu să binecuvânteze America, a spus, şi ei au continuat să-l iubească pe acest muncitor din Southie. Era liber să afirme că în America nu există o situaţie care să stârnească o revoluţie, şi nimeni nu arunca în el cu pietre pentru asta. Îi beau uzo-ul, jucau knuckles[27], făceau skanderberg pe podea.

Tatăl ei flirtase cu Susan, cu Melinda şi cu fata cu picioare frumoase a familiei Smith, care avea o boală venerică. Două săptămâni mai târziu, mama ei murea în St. Vincent's.

Îi invitase pe tovarăşii de la Harvard să-l viziteze acasă, să-i admire fabrica ilegală de cârnaţi. Două zile mai târziu, le-a trimis vorbă să nu mai vină.

Aşa că au fost salvaţi cu toţii, Susan Selkirk, Mark Dorum, Mike Waltzer, toţi cei care aveau să apară mai târziu în ziar, salvaţi de la a fi nevoiţi să se descurce printre iţele dialecticii reprezentate de viaţa lui.

Până la sfârşitul lui 1966, cei doi fii ai lui îşi luaseră

27 Joc cu bile, aruncate cu degetul mare peste degetul arătător îndoit.

deja tălpăşiţa, unul se făcuse traficant de droguri la New York, celălalt plecase să facă sex cu o văduvă din Gloucester, Massachusetts. Rămăsese doar cu premianta, şi ea era cea care conducea noaptea şi în weekenduri de la Cambridge la Southie şi făcea ce ar fi trebuit să facă fraţii ei, curăţând gâturile de animale, tocând, atârnând maţele pe suportul de unde erau apoi luate şi umplute. Ridica ligheanele mari de plastic cu resturi de carne de pe jos şi le punea pe bancul de lucru. Dacă s-ar fi luat la trântă cu băieţii de la Harvard, i-ar fi pus la pământ una-două.

Cine avea să le spună? Nu Dial cea drăgălaşă, în niciun chip. Să-i înveţe altcineva – a se scuti cu romantismul clasei muncitoare, indiferent ce părere aveţi despre stigmatul de pe mâinile mici şi pătrăţoase ale bietului meu tată. Pentru binele clasei muncitoare îşi riscase pielea catifelată de băieţandru în munţi, însă atunci când nişte irlandezi încercaseră să renegocieze preţul după ce el îşi îndeplinise partea de înţelegere, George Xenos îşi luase ranga lui de muncitor şi le izbise cu ea frigiderul atât de tare, încât gândacii începuseră să cadă ploaie, ca la o catastrofă naturală.

Aşa se renegociază în Grecia.

Urcă-te în camion, i-a spus fiicei lui. Tu conduci.

Ea a dat mai tare focul lămpii de propan, atât de tare că aproape mugea. Pe genunchiul tatălui meu am învăţat asta, s-a gândit, plângând, la sânul mamei mele.

S-a gândit: Dacă mă priviţi de undeva din cosmos, uitaţi-vă la mine, băieţi.

A luat o mână de cuie, şi-a băgat câteva în gură, iar restul le-a aruncat în punga mototolită de hârtie. A ridicat ciocanul şi o scândură lungă şi galbenă, curbată ca un bici şi a pus-o lângă perete, deasupra celei pe care o pironise deja.

Şi apoi a început s-o bată. Scurt şi cuprinzător. Era în stare să-i construiască un cămin aşa cum se cuvine. Vă uitaţi, băieţi?

Două cuie la fiecare bolţ, unul sus şi unul jos. Şi în felul ăsta a continuat toată noaptea, lucrând până când a

fost înconjurată de ceaţa dimineţii şi nici atunci nu s-a putut opri, nu fiindcă arăta atât de extraordinar, ci fiindcă ştia că ar muri de supărare dacă nu ar continua, fiindcă o usturau ochii şi simţea că i se pune un nod în gât şi se îneacă şi durerea venea în valuri uriaşe şi răvăşitoare, în timpul cărora abia dacă putea să mai stea pe picioare. O să aibă grijă de el, o să-i dea să mănânce, o să-l vadă crescând. Existau oameni care o duceau mult mai rău. Îi cunoştea personal.

[37]Nimeni nu-l iubea. Şi-a scos şortul şi chiloţii şi le-a împăturit cu grijă. Apoi s-a ghemuit deasupra gropii şi s-a uitat în jos la valea zăgăzuită plină de ceaţă şi de copaci învăluiţi în alb. I se făcuse pielea de găină, din cap până-n picioare. Păsările erau destul de tăcute, însă auzea ecoul unui ciocănit venit de departe, de undeva de sub el.

Nu ştia dacă avea să se întoarcă vreodată la Kenoza Lake.

După ce s-a şters, a turnat în groapa privatei o casoletă de îngheţată plină cu var şi o a doua lopăţică de rumeguş şi a închis capacul cu balamale groase.

Când s-a întors să plece, o coţofană şi-a început trilul. Ceasul de alarmă al lui Trevor a sunat tocmai când băiatul intra în casă.

Trevor? S-a uitat la gura deschisă şi la dintele spart şi străin. Te scoli?

Trevor i-a arătat un ochi injectat, ca de crocodil, a gemut, s-a rostogolit şi şi-a dat la iveală spinarea bătută – neagră şi vineţie, ca rochia unei bătrâne. Arcul alarmei a ajuns la capăt. Trevor a început să sforăie.

O s-o facă să-i cumpere un bilet de avion. La asta se gândea când s-a aşezat pe vine lângă răsadul de conopidă şi şi-a băgat braţul în compost. În timp ce stătea cu obrazul lipit de sol, degetele lui au găsit rucsacul albastru îngropat.

Soarele pârjolea copacii deasupra ceţei, trezind nişte păsări, care au doborât o rafală zgomotoasă de bucăţi de scoarţă ori seminţe pe acoperişul de tablă. Când a simţit

mirosul de alifie de papaya, era deja prea târziu.

Măi viclenie mică, a zis Trevor, şi a dat un şut compostului cu degetul mare, scoţându-i la lumină secretul. Avea bani în rucsac, dar şi alte lucruri.

Trevor şi-a pus mâinile în şolduri şi şi-a împins nasul spre el. Ce-ai aicea?

E tata, a zis băiatul, spre propria-i uimire. S-a culcat din nou pe patul de compost şi şi-a băgat braţul până la umăr în rucsac. Simţea în mână cărţile de Uno, pachetul de pocher, biletul de la Shea Stadium, o carte de vizită, o monedă, trei bancnote, o piatră şi pagina împăturită din revista *Life*. Nu arătase nimănui aceste lucruri, însă acum trebuia să i le arate lui Trevor.

E cam şifonată, a zis.

Trevor a examinat atent pagina din *Life*. Nu ştia să citească. Care-i treaba cu ea? a zis, în timp ce o împăturea la loc. Te bate?

Ştiu că nu e mama mea, a spus băiatul, cu ochii plini de lacrimi. Ştiu, OK?

N-ar trebui să tragi cu urechea, a spus Trevor.

Nu e corect, a spus băiatul. N-ar trebui să vorbeşti despre mine. Abia dacă mă cunoşti. I-a înşfăcat fotografia tatălui său din mână şi şi-a împins-o nervos în şort, luând foc de plăcerea distrugerii.

Hai să-ţi spun o istorioară, a spus Trevor. Era odată un băiat ca tine, care avea o toartă de ceaşcă de ceai. Era ca un mic oscior, o fărâmă de os de pui, un iadeş, rămăşiţele unui sfânt pus într-o cutie de lemn. O raclă, a zis.

Băiatului nu-i mai păsa deloc de poveştile lui Trevor.

Băiatul cu toarta de ceaşcă de ceai, a spus Trevor, ne-a spus că fratele lui mai mare are ceaşca, şi că în felul ăsta o să se recunoască, pentru că fratele va scoate ceaşca şi vor lipi cele două bucăţi, făcând din ele una singură.

Băiatul abia dacă mai asculta. Se gândea cum să facă să-şi cumpere singur bilet.

Îl cunoşteam destul de bine pe tipul ăsta, a spus Trevor. Peste tot pe unde mergea, spunea că fratele lui e

cu zece ani mai mare şi se plimba cu maşina de la Brisbane la Adelaide cu ceaşca. Mă asculţi?

Trevor voia ca băiatul să se uite la el, însă acesta stătea cu obrazul lipit de genunchi şi se uita în gol, în direcţia tufişurilor. Eu o să merg la Harvard, a zis în cele din urmă. Nu ai cum să-ţi închipui cum sunt eu. Plângea atât de tare, că abia mai vedea. A încercat să se culce pe pământ, însă pământul l-a muşcat. S-a repezit pe potecă împiedicându-se, a urlat, şi-a luat paietul şi l-a tras după el hurducându-l. În mintea lui, vedea toarta ceştii de ceai, oasele uscate, cutia de lemn şi pe bietul orfan în putrefacţie, cel mai probabil mort ca toţi morţii.

Hai să mergem acasă, a spus Dial.

Stătea în picioare lângă el, lângă verze, cu un veston militar pe umeri şi un ciocan în mână.

Împotriva curentului mâniei lui, băiatul a fugit la ea şi şi-a lipit faţa de pântecele ei, iar ea l-a învelit cât a putut de bine cu vestonul.

Du-mă tu, a zis el. Avea obrajii umezi şi mucoşi şi s-a îngropat în părul ei de culoarea prafului şi a fumului, iar ea l-a dus în cârcă toată creasta dealului, a ajuns cu el la canistrele de motorină, apoi a coborât panta galbenă şi abruptă. Îl strângea atât de tare, că mai avea puţin şi-l strivea. Când el îi aluneca pe spate, îl ridica la loc. El şi-a încolăcit picioarele în jurul taliei ei, însă ea a rezistat eroic până ce vestonul militar i-a căzut de pe umeri şi a aterizat în mizerie, unde a şi rămas, ca un câine mare şi bătrân.

Asta s-a întâmplat pe lângă Volvo-ul cel ruginit, unde trăia curcanul. Băiatul avea lucruri mult mai înfricoşătoare de care să se teamă acum.

L-a sărutat pe fruntea murdară şi a încercat să îl privească în ochi, însă el nu voia ca ea să vadă la ce se gândeşte. I-a înşfăcat ciocanul din mână şi a fugit la maşină, căreia i-a spart farurile. Această întreprindere i-a luat mai mult decât ai fi crezut, însă ea n-a lăcut nicio încercare să-l oprească şi, când a reuşit să le distrugă aproape complet, s-a năpustit cu putere la partea de caroserie încastrată în drum. Maşina nu s-a clintit.

Ea a asistat la scenă cu braţele încrucişate şi privirea blândă şi puţin pierdută.

El a zis: Acum putem să mergem să luăm lemnul. Lemnul cu care l-ai lovit, a spus, aşteptând să vadă ce-o să zică ea. A luat de pe jos o pietricică şi a aruncat-o în maşină. Putem pune lemnul sub maşină, ca s-o facem să cadă.

Cum vrei, a spus ea.

Urăsc maşina asta, a continuat el. Urăsc pasărea aia. O s-o omor.

Spre uimirea lui, ea nu i-a spus că nu trebuie să omoare.

Stai, a zis.

Adică?

O să vezi.

El şi-a închipuit că asta înseamnă că ea vrea să-i arate nişte poze, deşi, când s-a gândit la asta mai târziu, şi-a dat seama că ea nu-i dăduse de înţeles nimic de genul ăsta. Bunica Selkirk avea multe fotografii vechi, pe care le ţinea în cutii de pantofi, în diverse nuanţe de cafeniu şi de galben prăfuit. Când vântul de pe lac era tăios, se uitau împreună la poze lângă focul care fumega. Era un unchi mort după Packard. Era o mătuşă care-şi pierduse toţi banii bând vin la Paris. Asta era adevărata lui istorie, cea din cutie. Trevor nu avea de unde să aibă habar de aşa ceva.

Ce-mi arăţi, Dial?

Aşteaptă, a zis ea. O să vezi.

Au pornit pe dealul spălăcit de soare, înconjurând brazdele adânci săpate de furtuni şi găurile chiar şi mai adânci făcute probabil de orfan, într-o clipă de furie. Se vedeau urme de rangă în lut, ca nişte răni făcute prin înjunghiere.

Aşteaptă, a spus ea, încercând să-l facă să râdă, însă mâna ei era udă, aşa că el a ştiut că ei îi e frică, şi i s-a făcut şi lui. Când au făcut colţul spre debleul care dădea în aleea lor, soarele a fost înghiţit de nori, acoperind totul cu un abur dens de tristeţe, închide ochii, a zis, când se aflau

abia la jumătatea drumului. El şi-a ţinut respiraţia, în timp ce ea l-a ghidat încetişor de umeri de-a lungul potecii înguste de lut dintre cabane.

Acum ridică piciorul, a spus ea. Încă o treaptă.

El a simţit miros de rumeguş în nări, înainte de a deschide ochii şi a vedea lemnul proaspăt tăiat bătut în perete, stratul de umezeală galbenă devenit acum un secret ascuns ca o scrisoare într-o cutie.

O s-o facem foarte frumoasă, a spus ea, e singura noastră şansă. O să ne facem o casă foarte frumoasă. Cuiele astea strâmbe sunt aici ca să ajute lemnul să rămână drept în timp ce se usucă. După asta, o să acoperim spaţiul dintre scânduri cu alte bucăţi de lemn.

Şipci, a spus el. Nu putea să trăiască aici.

Da, şipci li se spune. Şi pe urmă le dăm cu ulei de in ştii cum miroase?

Nu.

Ai fost vreodată în studioul unui artist?

Nu eşti mama mea, aşa-i?

Stăteau în mijlocul cabanei, unul în faţa celuilalt, cu bucătăria oarecum în spatele lor şi uşa mare deschisă în faţă, şi peste tot la picioarele lor era rumeguş. Dial s-a aşezat pe vine, ca să fie la înălţimea lui.

Te ştiu de când abia te născuseşi, a spus. Ţi-am făcut baie. Erai alunecos tot de la săpun. Mi-era atât de frică ca nu cumva să te scap.

Erai bona mea, Dial?

Ea plângea, însă lui nu-i păsa. Erai mic de tot, a zis. Aveai un costumaş tricotat scump pe care ţi-l dăduse bunica ta, şi eu ţi l-am ars cu fierul de călcat.

Lacrimile l-au înspăimântat, dădeau o nuanţă ciudată, sângerie, chipului ei.

De-asta vorbeşti aşa aiurea, a zis.

Voise să fie rău, şi ea a ieşit pe terasă şi şi-a suflat nasul.

E bunica mea, da.

Da.

Bunicul e bunicul meu.

Da, sigur că da.

Şi atunci de ce m-ai furat? a întrebat el şi a văzut cum vorbele lui o fac să tresară.

Nu te-am furat. Te duceam mamei tale, care voia să te vadă.

El a simţit o dorinţă puternică şi încărcată de mânie de a-i face rău, ca şi cum ar fi fost în stare de orice şi nimeni nu l-ar fi putut opri.

M-ai furat, a zis. M-ai adus în locul ăsta, unde nu mă poate găsi nimeni.

Ea a întins o mână spre el şi, deşi nu Ea dat voie să-l atingă, el s-a lăsat convins să se aşeze pe perne. S-a aşezat şi ea lângă el. Nasul ei impozant era încadrat de ochii roşii şi adânci. El s-a gândit că ea are nasul urât şi o poate jigni cum are chef.

Nu te-am furat, a spus ea.

Ai minţit!

El a aşteptat ca ea să întindă braţele şi să-l cuprindă, însă ea s-a mulţumit să stea cu braţele strânse peste stomac, de parcă ar fi durut-o. Avea buzele crăpate şi întredeschise şi sprâncenele aproape prăbuşite.

Mămica mea a murit, a spus el.

A văzut-o cum se chirceşte toată.

Mămica ta a vrut să te vadă, însă asta era împotriva legii.

Din cauza ta, mai aveam puţin şi dădea peste mine o maşină.

Mămica ta a făcut asta, da.

Mai aveai puţin şi mă omorai.

Mama ta era membră a mişcării underground. Ştii ce înseamnă asta?

SSD, a zis el. Ştiu. Ştii bine că ştiu.

Ea a ezitat, de parcă era pe punctul de a-i spune că se înşală.

Îţi aminteşti de staţia Greyhound din Philly?

De ce?

Erau multe sirene afară, pe stradă.

Nu.

Am venit să te duc la mămica ta, însă mama ta a murit. N-am putut să-ţi spun asta. A fost cumplit.

El simţea cum îl arde gâtlejul. Mama lui a murit. Cum a murit? Nu îndrăznea să întrebe. Trebuia să mă duci înapoi.

Scumpul meu, m-ar fi arestat imediat.

El a ridicat din umeri. Abia dacă mai vedea.

Nu-ţi pasă dacă mă arestează?

N-ar fi trebuit să mă furi. Ar fi trebui să mă duci la tatăl meu.

Asta am făcut.

Ba nu, a strigat el. N-ar trebui să minţi.

Ascultă la mine, tembel mic ce eşti. Cine crezi că te-a spălat cu furtunul când ai făcut caca în pantaloni? Cine a făcut asta? Ala era tăticul tău scump şi drag. Până în clipa aia, i-am iertat tot. Nu sări aşa la mine. Chestia asta mi-a distrus definitiv viaţa. Sunt profesoară. N-am ce căuta aici.

Atunci pleacă, a spus el.

Pleacă tu, a spus ea. M-am săturat de tine.

Vrei să plec?

Da, a zis ea. Du-te, du-te chiar acum.

Şi el a ascultat-o. A luat-o înapoi pe poteca dintre cabane, aruncându-şi picioarele în faţă, de parcă şi le-ar fi azvârlit peste deal. Nu se mai putea duce la Trevor, aşa că a luat-o în direcţia opusă, de-a lungul fostei albii a râului, şi încă mai alerga când a trecut de locul de adunare al hipioţilor.

Erau trei maşini în faţă. Idioţii adunaţi să taie frunză la câini pe verandă se uitau cu toţii ca proştii după el cum pleacă singur pe drum, zbierând ca un copil dement în praf.

Şi-a ciulit urechile, sperând să audă zgomotul Peugeotului venind să-l ia înapoi, şuierul, huruitul, tuşea. L-ar fi auzit dincolo de zvâcnetul sângelui, de aerul ce-i sfâşia pieptul. Când a ajuns la vad, s-a oprit şi a mai aşteptat puţin. Dacă l-ar fi strigat idioţii ăia de localnici, s-ar fi dus la ei imediat. Ecourile glasurilor lor ar fi răsunat de-a lungul pârâului ca ferăstraiele ori ciocanele, însă

dinspre apă nu se auzea nimic decât o pasăre splendidă, fără nume, ce părea că nici nu respiră – penaj negru, piept portocaliu – zburând la două degete deasupra vadului. Bunica lui ar fi ştiut ce este – ştia numele tuturor lucrurilor, heteroptere, molie Atlas. Îţi arăta o albină moartă cu lupa. Bunica lui îl iubea, îl mângâia pe creştet, era mereu lângă el şi continua să traverseze lacul înot, cu inima făcută bucăţi, aşa cum spusese Jed Schitcher.

După ce a trecut de vad, drumul a devenit abrupt şi crâncen precum criminalii, însă el nu avea de gând să se întoarcă. În curând, a ajuns la platoul unde brazdele săpate în pământ se pierdeau în iarba cenuşie şi ţepoasă, printre copacii înnegriţi de incendiu.

Când fusese spălat cu furtunul pe peluza din Seattle, apa îl izbise cu forţă, ca nişte pietre. Ea nu era mama lui. Ea doar privea. Avea chipul mult prea lătăreţ. Pielea îi era prea măslinie şi, dincolo de mirosul prăfos de iasomie, răzbătea uneori un altul, cu iz de caisă.

Probabil mergea de vreo oră, s-a gândit, şi totuşi i se părea că nu ajunsese prea departe. Când a auzit o maşină venind dinspre oraşul de ţărănoi, a fost întâi încântat, însă apoi s-a suit pe malul uscat şi s-a ghemuit în tufiş, ascunzându-se. Acum drumul era pustiu, după care, o secundă mai târziu, s-a umplut de albastru strălucitor – un automobil nou-nouţ trăgând după el o remorcă şi ridicând în urmă-i un nor de pulbere trandafirie.

Când maşina a virat la cotitură, el s-a întins pe solul plin de mărăcini şi a simţit pietricelele care i se lipeau de obraz şi de stomac. Maşina s-a oprit şi a aşteptat, şuierând încetişor, ca pentru sine, foarte aproape de el, sub debleu. Apoi a pornit din nou târâindu-se, izbindu-se de un şanţ parşiv de pe marginea drumului. Când zgomotul motorului s-a stins, tăcerea s-a lăsat imensă şi nemişcată precum apa unui lac, aşa că a putut să audă cât se poate de limpede coţofenele şi păsările maronii, negre şi galbene, de mărimea pitulicei.

S-a deschis o uşă, apoi s-a închis la loc. Îl vedea acum pe şofer – la o distanţă de aproximativ o sută de metri, nu

era un localnic, ci un ţărănoi cu lentile de ochelari de grosimea sticlelor de răcoritoare şi părul lipit de cap cu ulei, pe căpşorul mic şi sfrijit de babalâc. Gâtul îi ieşea subţire din guler şi îşi tot băga nasul în faţă, de parcă amuşina. Apoi s-a pişat cu foarte mult zgomot, ca un om de la ţară.

Ţărănoii din Sullivan County aveau cămăşi cadrilate şi şepci de baseball cu DIESEL nu ştiu cum pe frunte. Asta nu era aşa. S-a mai plimbat puţin prin jur. Apoi a îngenuncheat pe pământ. Băiatul a simţit că-l ia cu răcori la ceafă. Atunci a auzit un ferăstrău care tăia ceva.

Bărbatul a muncit cam o oră. O dată, s-a oprit şi a fumat o ţigară. Altă dată, a băut ceva.

O dată a zis: Sfântă Fecioară!

Pe braţele băiatului se urcau furnicuţe negre enervante. Le-ar fi omorât, însă nu avea niciun rost. Soarele a intrat în nori, făcând totul să fie de un verde mort, negru incendiat, argintiu pătat. Băiatul s-a ridicat cu mare grijă şi a început să-şi croiască drum prin tufişurile scunde şi veştejite, intenţionând să se bage iute în spatele crestei, după care să pornească iar mai departe pe drum.

He-ei! strigătul a spart tăcerea, un sunet îngrozitor.

Bărbatul îşi dusese mâinile la ochelari, prefăcându-se că are un binoclu.

Salut, tinere, a strigat.

Băiatul a mărit pasul, înveşmântat într-o haină ţepoasă de frică.

Vino aici, jos, a zis bărbatul.

L-a auzit pe bărbat tuşind şi căţărându-se pe mal ca să-l prindă. Atunci a fugit şi s-a ascuns după creastă. A luat-o în stânga copacilor cu pene de dinozaur – salcâmi –, încercând să nu facă să trosnească rămurelele sub paşii lui. I-a auzit mult timp răsuflarea, însă pe la poalele crestei aceasta a amuţit şi până şi oceanul înalt al arborilor melancolici a rămas încremenit.

Fusese convins că ştie încotro se îndreaptă, însă drumul nu se afla acolo unde se aştepta el să fie. Dacă s-ar fi născut în Australia, ar fi ştiut cum să refacă traseul

înainte de a muri, însă el era din New York şi în faţa lui era o trecătoare lungă săpată în stâncă uscată, la capătul căreia se vedeau nişte câmpuri cu trestie de zahăr şi nişte stâlpi înalţi de tensiune.

Era sigur că a mai văzut stâlpii ăştia şi trestia de zahăr, şi atunci i-a venit ideea şi a ştiut ce trebuie să facă.

Dial a adormit strânsă ghem în pat, singură cu ciocanul, cu perna jumulită şi plasa de ţânţari trasă ca un văl peste genunchii ei goi, de tâmplar. Când s-a trezit, băiatul era la câţiva kilometri de casă. Ea n-avea nici cea mai vagă idee despre asta, dat fiind că dormise până la acel ceas al după-amiezii când soarele fierbinte cade direct pe acoperişul de tablă, încălzind-o până când s-a smuls furioasă din cuiele bătute de hipioţi. Bang – acoperişul a explodat. Cine ar fi ştiut că lucrurile fără viaţă pot scoate astfel de strigăte.

Când a deschis ochii, l-a văzut pe Trevor Dobbs, care stătea în picioare tăcut, lângă patul ei. S-a gândit: A venit să-mi spună că băiatul o să stea cu el. I-a privit zâmbetul, gândindu-se că el n-are nici cea mai mică idee cât de crud e sau ce a distrus. Păree să-i fie răcoare şi nu era transpirat, în toată zăpuşeala asta apăsătoare, un măr englezesc pătat, dar sănătos.

O muscă şi-a făcut loc înăuntrul plasei. Când a început să i se plimbe pe gât, a omorât-o.

S-a gândit: A venit să ia hainele băiatului.

Vor să stea de vorbă cu tine, a spus el.

FBI, s-a gândit. Se aşteptase la asta.

Trevor a dat deoparte plasa de ţânţari şi ea l-a lăsat să-i ia mâna, de parcă ar fi fost o invalidă. Dial avea gura uscată ca iasca.

Sunt vecinii tăi, a zis el. Trebuie să vorbeşti cu ei. Dacă ei se opun, vânzarea îi nulă. A zis *îi nulă* cu blândeţe.

Vorbele lui au creat confuzie în mintea lui Dial, care a început să se întrebe dacă FBI-ul are temei legal pentru a interveni în asemenea situaţii.

Vecinii tăi, Iisuse. Despre cine ai crezut că e vorba?

Aşa că ea a fost de acord să se vadă cu vecinii, însă

ca o prizonieră cu mâinile legate la spate, păşind în urma sălbăticiunii ciudat de graţioase, cu pantaloni albi de pijama lăsaţi. Au traversat iarba înaltă, apoi drumul, au coborât spre pârâul cufundat în umbră şi apoi au luat-o pe unde apa era mai mică, iar Trevor a sărit cu lejeritate de pe un bolovan pe altul, în faţa ei. Copiii făcuseră diguri, aliniind pietrele într-un soi de monumente funerare care au făcut-o să se oprească pentru a-şi trage sufletul.

Pârâul se afla la doar treizeci de metri în faţa cabanei, însă nu venise niciodată singură aici. Nu-i arătase niciodată aceste locuri băiatului, înainte de a-l pierde în favoarea lui Trevor Dobbs. Erau colţişoare cu muşchi răcoros şi umed, care au întristat-o. Fireşte, era din cauza tatălui ei. Lui i-ar fi plăcut foarte mult asta, un locşor verde, umed şi pestriţ. Era din Samos, o insulă cu o parte verde şi una uscată. Într-o parte piersici, în cealaltă preoţi. În New England, îşi găsise o casă care mirosea a muşchi şi alergase prin tunelele de frunze cu copoii şi puşca lui. Vânaseră iepuri împreună.

Remus Creek era un paradis cu toate varietăţile posibile de ferigi, cu palmieri, plante târâtoare cu piele ca de pui de elefant, cu apă foarte puţin adâncă, însă atât de limpede, încât micile pietricele străluceau roşii şi galbene prin cenuşiul curgător. Bietul tata.

Au ajuns la un pâlc de copaci inundaţi, eucalipţi înalţi şi subţiri cu scoarţă lucioasă alb-verzuie şi acolo, în faţa lor, se aflau fundaţiile pe care se înălţa terasa putredă cu lemn denivelat; când l-a urmat pe Trevor pe treptele late de lemn, i-au venit în minte piramidele din junglă, aztece, mayaşe, lăcaşurile unde aveau loc jertfele.

Localnicii o aşteptau aşezaţi în semicerc, şi Trevor s-a dus să se aşeze la un capăt, lângă Rebecca, lăsând-o pe Dial singură, cu ochii mijiţi în soare.

Rebecca a spus: Avem o regulă, şi în aceste trei cuvinte Dial a simţit gustul amar şi plin de fiere al dispreţului pe care aceasta îl avea pentru ea.

Dial nu a răspuns, dar a văzut că nici măcar Roger cel chipeş nu îndrăznea să i se uite în ochi. Fata cu piept

de subnutrită îşi făcea de lucru cu degetele de la picioare.

Rebecca a zis: Ştii la ce mă refer, Dial. În timp ce vorbea, se uita într-o parte, spre Trevor. Dial s-a gândit din nou: Se culcă cu el.

Da, a spus Dial, ai zis că aveţi o regulă.

Referitoare la pisici.

Da, mi-ai mai zis asta.

Da, şi tu ai zis că un anume avocat ţi-a zis să nu-ţi faci probleme, însă el se înşela, Dial. Recunoaşte că s-a înşelat, a spus Rebecca. I-a întins o scrisoare.

Dial a dat din cap către scrisoare, însă n-a făcut nicio mişcare pentru a se apropia şi a o lua. Se gândea: Nu pot să accept aşa o idioţenie. N-am de gând s-o accept. Se mai gândea şi la băiatul care alesese să trăiască sus pe deal, cu Trevor. Avea să-i dea hainele din casă, de parcă ar fi murit, fără să lase nimic în urma lui, nici măcar o jucărie de plastic, care să-i frângă inima. S-a gândit: Ba trebuie s-o accept. Apoi s-a gândit: N-o să fie nici pentru prima, nici pentru ultima oară – asta am ajuns.

Şi ce vreţi să fac? A schiţat un zâmbet chinuit.

Să scapi de pisică.

Înţeleg că niciunul dintre voi n-o vrea?

Ha-ha, a zis Rebecca.

Nimeni altcineva n-a scos o vorbă, însă Rebecca s-a ridicat şi a coborât de pe platformă, cu fundul ei gras tremurându-i în pantalonii de bumbac. O clipă mai târziu, s-a auzit cum se trânteşte o portieră de maşină şi, când Rebecca s-a întors, Dial l-a auzit pe Buck. Acesta a fost adus pe terasă, prizonier într-o cuşcă de metal.

Rebecca a întins cuşca şi Dial a luat-o.

Buck mieuna de ţi se rupea sufletul.

Ştiu că tu crezi că e o cruzime, a spus Rebecca, dar având în vedere faptul că e un criminal…

Dial citea tăbliţa cu numele firmei producătoare, inscripţionat pe cuşca cea grea. FERAL – TRAPPA. A pus-o jos şi a deschis uşiţa de sârmă, şi înăuntru a văzut guriţa rozalie a lui Buck tânguindu-se. Acesta s-a ridicat şi s-a aşezat din nou. Avea lăbuţa din faţă prinsă într-un soi de

capcană pentru pisici.

Feral, a zis ea.

Înseamnă sălbatic, a zis Rebecca. Pisica sălbatică e declarată specie inferioară de către Legea de Protecţie a Proprietăţii.

L-ai zdrobit nenorocitul ăla de picior. Nu e sălbatică. E pisica fiului meu.

Nu e fiul tău, a spus Rebecca.

Dial s-a uitat la Trevor, care şi-a ferit privirea. A pus cuşca jos, a ridicat încetişor braţul cu arc al capcanei şi l-a adus pe Buck la lumină. Acesta a ţipat şi zgâriat-o cu gheruţa pe braţ.

L-ai făcut zob. Ştii bine că asta nu se mai vindecă.

E o ea, a spus Rebecca.

Dial a rămas în picioare pe platformă, sub cerul violet aprins. Idioţi care trăiţi într-o capsulă a timpului, s-a gândit. De ce dracu’ nu luptaţi şi voi pentru un lucru cu adevărat important?

Nu eşti în stare să ai grijă de pisica asta, a spus Rebecca. Nu eşti în stare nici măcar să ai grijă de copil.

Însă Dial chiar era în stare să aibă grijă de Buck. Era singurul lucru pe care ştia să-l facă. Dacă împuşti un iepure sălbatic, îl găseşti adesea rănit, chinuindu-se. Îl ridici repede, îţi potoleşti bătaia inimii, îi frângi gâtul. Şi ai terminat.

A rămas acolo, în faţa lor. A făcut-o rapid. Câteva secunde mai târziu, Buck era o blăniţă caldă şi moale în mâinile ei însângerate.

Du-te şi uită-te la Walt Disney, i-a zis Rebeccăi.

Le-a întors spatele şi a coborât de pe platforma aztecă, trecând printre eucalipţii inundaţi, apoi a luat-o în josul pârâului umbros, presărat cu pietre şi diguri. Plângea în tăcere, pentru sine. A găsit o lopată în grădină, l-a dus pe Buck în adâncul pădurii tropicale şi acolo, în faţa cabanei abandonate cu gargui de piatră, a făcut o groapă, tăind printre rădăcinile albe, proaspete şi rănite, l-a aşezat în pământul negru, fărâmicios şi l-a acoperit.

N-a zis nicio rugăciune, tovarăşi. Dragă tată, asta a

fost tot.

Când băiatul avea patru ani, şi probabil că şi înainte de asta, bunica Selkirk îl ducea la Muzeul Guggenheim şi-l punea să alerge în josul rampei în spirală, aşa cum – spunea ea – intenţionase arhitectul, Frank Lord Right. Aşa înţelesese băiatul că îl cheamă. Bunica îl amintea şi ea ori de câte ori era posibil. Ce bine, spunea ea. Frank Lord Right nu construia Golgota, zicea, n-a vrut să ne chinuim ca el către propria noastră crucificare. Apeşi butonul SUS de la lift, zicea bunica lui, şi apoi fugi ca vântul.

Se pare că avusese de trei ori probleme cu paza – el uitase asta, însă îşi amintea cât se poate de limpede de cearta bunicii cu paznicul scund, de culoare, după ce ea mângâiase cu ambele mâini capul lui Brâncuşi. Paznicul a zis: Vă rog, faceţi un pas înapoi, după care bunica a pus să fie chemat cineva de sus şi până la urmă ea a fost singura persoană din New York căreia i s-a permis să atingă capul.

E artă, i-a spus paznicului, care o ura fiindcă era boemă, aşa zicea ea.

După care a zis: Paznicul ăla nu-şi putea închipui că Brâncuşi a fost prietenul meu. Istoria avea să dovedească faptul că afirmaţia ei nu avea nicio bază reală, însă nu are nicio importanţă. A atins creştetul băiatului exact aşa cum atinsese şi capul sculptat de Brâncuşi, mulându-şi palmele perfect pe forma lui. Îl iubea. El o simţise din plin, ştia cât se poate de limpede cât de preţios e pentru ea. Şi ei îi plăceau mirosurile, ca şi lui, în permanenţă trăgea cu nesaţ în piept mirosul de sare şi moarte din alge, apele lacului, levănţica uscată şi fărâmicioasă. Avea nasul mic şi drept. Era cel mai bun „instrument44 al ei, aşa zicea. Se întindeau amândoi pe sofaua din odaia cea mare de la Kenoza Lake şi ea adormea, iar băiatul stătea cu mâinile pe genunchi şi îşi dorea ca ea să continue să respire, să-i simtă parfumul de martini în serile de vară, pe vecie, într-o lume fără de sfârşit.

Băiatul cunoştea numele mirosurilor, însă opinia generală era că „marele său dare era „inteligenţa lui vizuală. Aceasta i-a fost descoperită într-o sâmbătă de

iarnă, când la Guggenheim aveau loc anumite *activităţi*. Băiatul nu a putut să se fofileze de la aceste *activităţi* şi a fost forţat să dea ascultare unei broşuri care conţinea o mică secţiune dintr-un tablou de Jackson Pollock. Bunica a zis că trebuie să descopere cu care dintre cele trei Pollockuri pe pe pereţii muzeului se potriveşte respectivul fragment.

Când lui i s-a părut că e foarte simplu, ea l-a privit atât de mândră, că el a ştiut imediat că a făcut un lucru bun. Ai ochiul familiei Selkirk, a zis ea.

În timpul săptămânii, s-a întors la muzeu cu prietenele ei pomădate de la Uniunea Vorbitoarelor-de-Engleză, ca să vadă dacă pot şi ele să facă acest lucru. Însă ele nu i-au putut egala nepotul. De doar patru anişori.

Nimic din toate astea nu îl ajutase vreodată în vreun fel pe care să-l înţeleagă şi el.

Când a văzut liniile de înaltă tensiune şi plantaţiile de trestie de zahăr şi şi-a croit drum prin defileul îngust, nu avea nici cea mai mică idee că tufişul australian e acoperit de cruste, încreţit, împăturit în sine, cu creste lungi şi cenuşii şi bucăţele cu dungi strălucitoare acolo unde pământul încercase să se rupă în jumătate, sau că e ca o furnică temerară ce-şi croieşte drum prin meandrele unui tablou de Jackson Pollock fără hartă. Nu cunoştea povestea copilului pierdut sau a nevestei văcarului şi a ajuns la capătul trecătorii sărind de pe o stâncă crăpată pe alta şi, când nu a mai văzut drumul din faţă, a început să-şi facă sumedenie de griji, în principal legate de cum o să se întoarcă el la Kenoza Lake, însă nici măcar o clipă nu i-a trecut prin minte că ar putea pieri aici.

I-a intrat în mână un ghimpe, care i s-a rupt în piele şi s-a zgâriat pe obraz, însă, când a intrat în pădurea de pini lipsită de viaţă de la capătul defileului, a pornit fără nicio ezitare prin tăcerea înfricoşătoare către drumul alb şi uscat.

Ieşind iar în soare, a înţeles că, dacă o ia spre stânga ajunge la Yandina, însă a cotit-o spre dreapta, avântându-se şi mai tare în inima desişului, luând-o cătinel pe drumul

pustiu pe care şi-l amintea din ziua de după furtună. Ceea ce atunci fusese drept şi alunecos era acum tare şi colţuros, şi creasta şi făgaşele săpate de roţile camioanelor se preschimbaseră acum în nori de praf, ca nişte suflete moarte ce se ridicau în mici fuioare şi se evaporau în neant.

Puţin mai departe, în mijlocul plantaţiei, păzită de un gard de sârmă ghimpată, era o căsuţă cu o mică grădină de flori în faţă. Era zugrăvită în verde smarald, iar acoperişul într-un roşu ruginiu. La poarta veche se afla o femeie bătrână şi grasă, cu un şorţ cu flori şi un dres care arăta prăfuit pe picioarele ei zbârcite. Avea faţa rotundă şi blândă.

Femeia i-a dat bineţe şi l-a întrebat dacă nu vrea un pahar cu apă să-şi mai spele puţin plămânii de atâta praf. Oamenii de aici vorbeau foarte ciudat, cam ca hobiţii, poate.

El a zis că ar prefera un pahar de lapte.

Vrei şi un bicky?

Băiatul n-a ştiut că un bicky înseamnă un biscuit şi a zis că nu.

A aşteptat la poartă, uitându-se la albine, care dădeau rotocol miezului negru al macilor şi, când femeia s-a întors, a băut laptele.

I-a mulţumit şi i-a zis că trebuie să plece.

Ea l-a privit cum se îndepărtează, fără să spună nimic, şi, după ce mersese o vreme, s-a gândit că ea ar fi putut spune cuiva în ce direcţie o luase. De nimic nu era în stare, cum ar fi zis bunica lui. Aşa că s-a întors la poartă şi la femeia care încă se mai afla acolo, cu paharul gol în mână.

Scuzaţi-mă, a zis, oraşul e în direcţia asta?

Mergeai în direcţia greşită, a spus ea. Ştiam eu.

El a zis: Vă mulţumesc, doamnă. A pornit spre oraş până când ea nu l-a mai putut vedea, după care a tăiat-o iar prin pădurea de pini şi s-a întors pe covorul tăcut şi sinistru, ajungând în spatele casei şi cotind-o iar spre drum abia când ajunsese dincolo de raza ei vizuală. De-acum era

pe cont propriu.

A ieşit dintre pini în locul unde drumul se bifurca. Cunoştea traseul abrupt şi înfricoşător numit Bog Onion. Jos, la capătul acestuia, era locul unde se afla punga albastră de plastic.

Vă rezolvă mandea, şi-a zis.

Maşinile incendiate şi buştenii de foc tăiaţi îi arătau limpede încotro trebuie s-o apuce şi a intrat în tufiş exact în acelaşi loc în care Trevor îşi croise drum cu un machete. Tăieturile făcute erau acum cenuşii şi arbuştii păreau morţi, însă pe unii dintre ei dăduseră frunze noi şi aveau spini mici şi roz, plăcuţi la atingere, ca o limbuţă aspră de pisică.

S-a avântat prin hăţiş, apoi prin marea de ferigi în formă de oase de peşte, înalte până la genunchi. A înaintat către coama dealului până când a găsit malul de pământ roşiatic şi zgrunţuros, copacul căzut cu rădăcini încrustate cu pietricele. Şi-a dat jos tricoul ca să simtă dacă i se urcă vreo furnică-buldog pe spate şi a ţinut privirea în jos cât a mers pe buşteanul căzut. A sărit aşa cum sărise şi data trecută.

A păşit prin mlaştină şi a simţit noroiul infiltrându-i-se printre degetele de la picioare, s-a aplecat, a făcut o gaură cu mâinile şi a băut apa, care avea miros de scoarţă de copac, de mure, de frunză de lantana şi de pământ. Ştia ce se află în spatele lui, în scobitura copacului căzut care ieşea din mal asemenea unui tun – se vedea un pic, o bucăţică mică din ceva albastru, bine îndesat înăuntru. S-a suit pe trunchi şi şi-a băgat capul în gaura întunecoasă, în lemnul dulce şi putred, îngălbenit. Şi-a vârât pumnul pe după punga alunecoasă şi a tras de ea până a dislocat-o şi aceasta s-a desprins, butucănoasă şi mult mai grea decât se aşteptase. A aterizat pe pământ, cu o bufnitură surdă.

A aşteptat cu mâinile încrucişate în faţă, cu urechea ciulită, încercând să audă ce se ascunde dincolo de gemetele copacilor. Apoi a târât punga cât a putut de departe în pădure, de parcă ar fi fost un aliment pe care voia să-l mănânce fără să-l vadă nimeni. După ce a

dezlegat-o la gât, şi-a băgat mâna înăuntru şi a scos tot ce a găsit acolo. Şi-a băgat fişicurile în chiloţi. Nu s-a grăbit, însă nici nu le-a numărat, şi şi-a împachetat bancnotele alunecoase şi tăioase în jurul mijlocului şi fundului, străduindu-se să le aranjeze în aşa fel încât să nu-i lovească penisul, indiferent cât de mult ar fi avut de mers.

În mai puţin de patru minute, îndesa deja la loc punga albastră în trunchiul de copac. Când a ieşit din nou în luminişul din apropierea maşinilor, ciorile ţipau una la alta în umbra tot mai întinsă a amurgului, iar kukaburele[28] zburau din pom în pom, marcându-şi teritoriul. Astfel avertizat, şi-a văzut de drum.

Dial a terminat cu îngropatul lui Buck. S-a şters pe faţă cu dosul mâinii şi a bătătorit bine pământul de deasupra lui. Papagalii fâlfâiau din aripi în ultima geană de lumină, cât nişte purici de circ pe creasta colţuroasă. Băiatul era acolo sus cu Trevor, pierdut pe vecie, aşa credea ea.

Jos, în vale, apăruseră deja ţânţarii. Îţi simţeau gazele emanate de corp de la treizeci de metri.

Ce gaze, Dial?

Acidul lactic. Dioxidul de carbon.

Doar că lângă ea nu era nimeni care s-o întrebe asta. Nimeni căruia să-i pese vreun dram ce gândeşte ea.

Tatăl ei era mort. Băiatul plecase. Buck era mort şi îngropat. A traversat covorul de frunze putrede al pădurii tropicale şi a găsit duşul în umbra tot mai întunecată de sub cabana în care dormeau. S-a gândit: Am cumpărat o magherniţă, dar măcar am apă caldă la discreţie.

Apa de duş era ca o promisiune, îi scălda trunchiul lung al trupului alb şi însingurat, răcindu-se într-o băltoacă în jurul tălpilor ei respingătoare. Cel puţin, aşa le considera ea. Odată, demult, fusese şi ea iubită. Îl întâlnise pe tatăl băiatului în locuinţe sigure din patru oraşe diferite. Făcuse baie cu ulei de trandafir. Îi fusese adusă

---

28 Kukabura {Dacelo gigas), pescăruş verde de talie mare, care trăieşte în Australia şi care emite un ţipăt strident şi tare, ce seamănă cu un râs.

aşa cum îi e adusă o prinţesă mirelui său, de către servitori de încredere cu Volkswagenuri, pe scările din spate ale unui turn care era acum o magazie. El îi sărutase gambele şi bolta picioarelor. Chiar şi atunci când luase o boală de la el, i-o trecuse cu vederea, el era un bărbat, un soldat aflat în război, un rege.

Fusese o zeiţă de un metru optzeci, o proastă. Cine şi-ar fi putut-o imagina devenită atât de mică şi de insignifiantă, suferind din dragoste din cauza unui puşti.

Abia după ce a oprit duşul a fost în stare să mai observe şi altceva în afară de propria ei durere clocotită, ca o oală cu spaghete pe foc. Primul ţipăt al pisicii amuţise deja. A doua oară însă îl auzise cât se poate de limpede, şi inima a început să-i bubuie nebuneşte, un şoc electric uriaş care a făcut-o să i se ridice părul în cap.

A rămas aşa goală în apa făcută băltoacă, amestecată cu spumă. S-a auzit un foşnet. Apa se prelingea de pe ea. Nici măcar nu aprinsese lampa din cabana cea mare, însă, când l-a auzit din nou pe Ruck, a fugit în pădure. Încă mai era suficientă lumină ca să vadă că mormântul era exact aşa cum îl lăsase. Era prea puţin adânc, o ştia. Dacă ar fi fost în Massachusetts, ratonii sau câinii l-ar fi dezgropat şi l-ar fi târât după ei în noapte. Oare ce animale erau pe aici? Nu urşi, asta era tot ce ştia. Ţânţarii îşi înfigeau trompele minuscule în pielea ei. A tras după ea bucata cenuşie de piatră sculptată grosolan din faţa cabanei părăsite şi a aşezat-o deasupra pământului reavăn şi negru.

Lady Macbeth. La indigo.

A fugit în cabană cu picioarele pline de noroi şi frunze moarte lipite de tălpi, însă gândul de a se curăţa de mizerie era la fel de departe de ea acum ca atunci când avea şase ani şi era îngrozită. Buck a mai mieunat o dată. Ea a început să scâncească încetişor. A găsit chibriturile Redhead şi propanul s-a aprins cu un huruit alb, luminându-i pielea goală, în toată spaima şi slăbiciunea ei. Lângă duş era o salopetă, însă era mult prea înnebunită de frică pentru a se întoarce iar acolo şi a se atinge în treacăt

de frunzele bananierului.

Şi-a pus pe ea vestonul militar din stofa aspră al lui Adam. Nu era războiul lui, dar nici al ei. A făcut lampa mai mică şi s-a aşezat afară, în umbra verandei din faţă, unde putea sta de veghe, pentru a vedea chestiile negre şi nedesluşite pe care avea să i le aducă noaptea.

Omorâse pisica, îi luase viaţa pentru a sublinia un punct de vedere, a câştiga o dispută. Era: Spală-te pe mâini, pune-ţi cămaşa de noapte, nu mai fi aşa de palidă. A ascultat geamătul stafiei până când acesta s-a oprit, lucru care s-a întâmplat destul de curând, însă tot nu exista nicio şansă să aţipească.

S-a urcat în patul suspendat şi s-a cuibărit printre pledurile artizanale şi şaluri. Miroseau a băiat. N-a putut să adoarmă din cauză că se gândea la el, însă abia la crăpatul zorilor, când a auzit pisica mieunând din nou, a avut revelaţia că trebuie să fie şi alte pisici prin zonă şi că îl omorâse pe adorabilul şi jucăuşul Buck în zadar.

S-a foit şi s-a sucit până când a auzit maşina coborând dealul lui Trevor.

Cu ochii lipiţi şi capul greu, a coborât cu dificultate scara şi a fugit să-şi ia salopeta îmbibată cu rouă, iar apoi, auzind bubuitul şi zăngănitul maşinii în clipa în care a început să se lovească de şanţurile uscate ale drumului, a alergat în josul dealului, drept prin iarba netăiată, cu firele ca nişte pene. A auzit izbitura, când motorul s-a lovit de stânca galbenă, după care a sărit de pe debleu drept în faţa maşinii ce venea spre ea.

Cu farurile stinse.

A ridicat mâinile sus în aer şi a privit maşina alunecând spre ea, scăpând la mustaţă de atingerea roţilor din faţă, în timp ce botul aburit al acesteia se avânta printre tufişurile de mure.

La volan se afla Rebecca. Prima persoană pe care a văzut-o a fost Trevor, însă nu-i păsa nici cât negru sub unghie de niciunul din ei. A deschis larg portiera din spate.

Unde e?

Nu era nimic acolo decât o beznă ireală şi

strălucitoare, nişte pungi negre de plastic. Le-a pipăit şi şi-a închipuit imediat că sunt bucăţi tăiate din gardul viu, pe care le duc la gunoi.

Unde e?

Dă-i o palmă, a spus Rebecca. E o nenorocită de spioană.

Unde e?

Cine să fie?

Unde-i fiul meu? a răcnit ea, şi glasul ei a reverberat cu ecou în toată valea traversată de pârâiaşe.

Taci, a zis Trevor. A apucat-o de umeri. Stai cuminte.

O priveau amândoi destul de ciudat.

Unde e? a întrebat ea.

E cu tine, a zis Trevor.

Ba e cu tine.

Atunci a început să urle cât o ţineau bojocii. Era dincolo de ea, dincolo de orice pregătire sufletească şi înţelegere.

A dat-o în bară rău, a zis Rebecca, şi s-a înapoiat la maşină. A aprins farurile, a început să dea cu grijă cu spatele şi a întors.

Nu pleca nicăieri, i-a spus Trevor lui Dial. Îşi pusese mâinile cărnoase pe partea superioară a braţelor ei. Stai aici.

S-a întors în maşină şi a trântit portiera atât de tare că a durut-o, iar Rebecca, cu ţâţele ei mari şi picioarele ei păroase, l-a dus pe Trevor înapoi sus pe deal, lăsând-o pe Dial singură, să se aline cu pulberea albă şi argiloasă ridicată pe drum, ce i s-a aşezat în păr, făcând-o să pară că purta un fel de perucă dată cu talc. Pisica a mieunat. Ziua cea pustie începea.

Băiatul descoperise două dintre secretele lui Trevor, însă ştia că acesta ascundea cutii în cutii în cutii. Trevor nu avea încredere în bănci, însă avea conturi, în Sydney, Lismore, Tweed Heads. Nu era în stare să-şi găsească mâna stângă cu dreapta. Plămânii lui nu-i cunoşteau inima. Avea tot soiul de ascunzători neştiute decât de el – bani canadieni puşi sub cheie în gări, lire australiene ieşite din

uz, un pachet de dinamită-gelatină legat într-o ţeavă de beton îngropată în pământul lui. Explozibilul atârnase acolo vreme de două sezoane umede, astfel încât izolirbandul se răsucise şi pachetul atârna într-un echilibru precar, însă încă mai existau nişte sârme ce duceau către debleul de argilă roşie şi zăceau ascunse în tufiş, ca două vipere mortale, dedesubtul frunzelor căzute. Trevor avea un piston-plonjor ascuns între căpriorii bârlogului. Era un om al tainei, însă atât de încântat de taina lui, că a simţit nevoia să i-o împărtăşească băiatului.

Trevor era audiovizual, el spunea asta. Avea Apocalipsa pe casetă. Nu ştia să scrie şi să citească, însă îşi putea imagina sfârşitul lumii mai bine decât un profesor universitar, ca şi ciclonul care ar rade de pe faţa pământului Noosa Heads şi o maşină de poliţie cu cele patru roţi aruncate doi metri în aer de dinamita-gelatină. Îşi umfla obrajii şi apoi îşi depărta mâinile şi se făcea că aruncă. Îi provoca băiatului coşmaruri – foc, arme negre şi ascuţite, trunchiuri de copaci arzând ca nişte fitile de praf de puşcă în noapte.

Uneori, Rebecca era prietena lui Trevor.

Oare şi Rebeccăi îi era teamă de Trevor? Poate, se gândea băiatul, sigur îi era, nu se putea să nu-i fie. Cine ar fi vrut să ştie ce ştia Rebecca, adică traseele, cabanele, adăposturile improvizate, fiecare plantă de marijuana ascunsă precum cadavrele îngropate în tufiş? Rebecca şi Trevor se duceau împreună la tufişul nemarcat, aşa spunea Trevor, iar curelele rucsacului le tăiau umerii goi. Băiatul îi văzuse cărând la greu în spate îngrăşăminte împuţite, sânge şi oase. Ştia că Trevor e orfan, deci e invizibil la infraroşii. Nici măcar spionii din cosmos nu-i puteau vedea adevărata ocupaţie.

Casa Rebeccăi se afla la poalele dealului, vizavi de ţeava de beton şi de explozibil. Trevor îi făcuse un pat. Îi pusese jgheaburi pe acoperiş.

Stătea culcată, în aşteptare, aproape de capătul aleii lor de acces, urându-l pe Buck, urându-l pe Che, urând-o pe Dial pentru că era americancă.

Trevor, furibund şi fără suflu, a găsit-o pe Dial zăcând ca un animal călcat de o maşină pe şosea, lângă aleea care ducea la casa ei.

Ridică-te, i-a zis, tot numai ordine şi indicaţii, arătând spre maşina ei.

Condu, a zis. Nu pe aici, a zis. Pe aici.

Drumurile se întretăiau prin hăţiş.

Ziua avea să se facă foarte curând fierbinte şi umedă, însă deocamdată lumina era rece şi tristă. Dial a rămas la volan, în timp ce Trevor a strigat către casele hipioţilor. Cele mai arătoase dintre acestea erau ca nişte coconi făcuţi din beţe lipite între ele, cele mai amărâte ca Buckminster Fuller, concediat de la Harvard, departe de locul ăsta.

Motorul Peugeotului horcăia, pompând otravă albă. Hipioţii au coborât din cuibarele lor, păsări adormite cu păturile târâte după ei, egrete în perdeaua de ceaţă a fumului de eşapament. Ea s-a gândit: Unii dintre ei sunt absolvenţi de facultate. Aceştia s-au uitat miraţi la ea. Ieri omorâse pisica. Acum îşi pierduse fiul.

A plecat cu Trevor mai departe.

Fata cu piept de subnutrită a ieşit dintr-o casă oribilă, triunghiulară, a venit glonţ la maşină şi a bătut în geam. Dial a lăsat geamul în jos, fără să se grăbească. Când fata a îmbrăţişat-o, era toată numai oase, caldă de la somn, mirosind a patchouli şi a sărăcie.

O drujbă a pornit cu o tuse urâtă, care te zgâria la urechi. Cele două femei au aşteptat în timp ce drujba şi-a făcut treaba. În curând, au văzut cinci bărbaţi ieşind din tufiş, fiecare dintre ei ducând câte un par proaspăt tăiat. Aceştia au pornit în şir indian în josul drumului, fără să arunce nicio privire spre maşină.

A întrebat-o pe fată ce fac respectivii.

Se duc să sondeze râul.

În tulburarea ei, Dial s-a întrebat dacă se duc să pescuiască. Fata cu pieptul slăbănog şi-a pus mâna cu încheieturi uscăţive pe braţul lui Dial.

Se duc să-ţi găsească băieţelul, a spus.

Pentru ce sunt parii ăia?

Dial a zărit spaima transparentă dincolo de pistrui – spaima îngrozitoare a fetei, că va fi forţată să rostească numele acelui lucru cumplit care avea să fie făcut cu ajutorul parilor.

Se duc şi la locul de scăldat, a spus.

Aha. I-a venit să se arunce iar la pământ, să se întindă în praf şi să aştepte să fie strivită ori ucisă. Bărbaţii strigau către ei.

Ce strigă?

He-ei[29].

Nu, numele lui e Che.

Da, a zis fata, ştim cum îl cheamă.

Dial recunoştea această compasiune plină de teroare. Privirea ei a înregistrat absentă cele câteva semne ale industriei hipiote, stupi de albine, plante din pădurea tropicală puse în ghivece, la adăpostul umbrei. Când Trevor s-a întors la maşină, s-a aşteptat să meargă la locul de scăldat, însă el i-a cerut să ridice geamul la loc şi să conducă foarte încet pe drum. Auzea pietrişul mărunt lipindu-i-se de roţi, un zgomot uns, ca de măcinat, şi strigătul îndepărtat, cu ecou, la fel de ascuţit precum cuţitele: He-ei.

Când a ajuns la vad a oprit, uitându-se cu spaimă la apa revărsată în jurul cauciucurilor şi la curentul ce o atrăgea către scăldătoare.

Urcă dealul, a zis Trevor. A scos capul pe geam, privind spre tufiş. Ce dracu' faci, nu te uiţi în partea ta?

Acum, conducând în sus pe dealul abrupt, s-a uitat, şi s-a mai uitat o dată când au început să se hurduce, în clipa în care au luat-o pe pământul cu făgaşe întărite. Cu capul scos pe geam, Trevor a strigat şi el: He-ei. Desişul ei se întindea nemărginit în faţă, până dincolo de raza lor vizuală, dincolo de speranţă şi iertare.

Au ajuns la un loc mai înalt de deasupra râului, aproape de capătul drumului, când Trevor a spus: Stop. Opreşte motorul.

---

29 în original, coo-ee.

A strigat: He-ei.

Le-a răspuns un alt strigăt.

Fireşte că nu era Che. Nici vorbă să fie un băiat, însă cu toate astea ea a stăruit ca el să răspundă.

Trevor a părăsit maşina fără ca măcar să se uite la ea. A traversat în fugă platoul, desculţ, sărind peste buştenii căzuţi: He-ei.

He-ei, a venit răspunsul.

Nu e el, s-a gândit Dial, însă a părăsit maşina. O parcase pe un soi de faleză de deasupra râului. În orice altă zi, locul i s-ar fi părut minunat, însă astăzi era o scenă a groazei şi, când au dat peste un bărbat cu maşină albastră şi remorcă, s-a enervat că pierduseră vremea degeaba.

Să mergem, a zis.

Trevor i-a pus o mână pe braţ şi a vorbit cu bărbatul cu lentile groase ca sticla de răcoritoare şi părul dat cu ulei, lipit de capul mic şi sfrijit. Trevor a mângâiat-o pe umăr, atât de blând că aproape i-au dat lacrimile. Gâtul bărbatului era subţire şi ieşea stingher din guler, şi acesta îşi împingea nasul în faţă, amuşinând. În palma caldă a lui Trevor, pielea de pe braţul lui Dial se făcuse ca de găină.

Bătrânul era un învăţător la pensie, care venise să taie lemne pentru foc, pe care să le vândă în oraş. Îl văzuse pe Che. O, da, într-adevăr, a zis. L-a văzut foarte bine. Un băiat micuţ, dar bine făcut.

Dial a făcut eforturi să nu se sperie la vederea mâinilor lui, cu încheieturile degetelor extrem de butucănoase.

Nu-ţi face griji, mamă, a zis. Ea l-a lăsat să-i apuce mâna, era ca şi cum ar fi intrat într-un sac mare şi cald sau ca şi cum ar fi atins-o Dumnezeu sau extratereştrii.

O să se întoarcă, a zis el.

Fusese mort. Acum era viu. N-avea să-i împingă nimeni trupul umflat, ca un cârnat alb, cu un par. A fugit înapoi la Peugeot atât de repede că, în clipa când a ajuns şi Trevor, ea întorsese deja maşina.

Trevor s-a aşezat pe scaun, dar a lăsat portiera

deschisă, cu un picior afară pe solul argilos.

Să mergem, a zis ea.

El a privit-o cu un aer obosit, cu ochii mijiţi. Care-i planul?

Ea a demarat furibundă şi el n-a avut ce face şi a trebuit să închidă uşa.

Deci care-i planul?

Nu exista niciun nenorocit de plan, în afară de faptul că ea nu se putea întoarce în vale, ca să se uite toţi la ea ca la o nebună. Întrecuse deja orice măsură. Îşi omorâse pisica. Îşi omorâse băiatul. A cotit înapoi spre drumul principal, apoi a virat cu putere la stânga, spre Yandina, privind pe geam la arboretul sârmos şi jupuit şi, când au ajuns la Cooloolabin, unde drumul se bifurca din nou, nu a luat-o spre oraş, ci în direcţia cealaltă. Nu suporta să se zgâiască cineva la ea. A trecut pe lângă casa unde băiatul băuse laptele. Nu ştia că ăsta era drumul pe care venise, în urmă cu atât de puţin timp, cu bancnote de o sută de dolari cusute în tivul rochiei.

Întoarce aici, a zis el. Ea n-a recunoscut Bog Onion, însă a făcut ce i-a cerut, cu stomacul cât un purice la vederea drumului atât de abrupt şi a prăpastiei aflate în imediata vecinătate.

Deodată, Trevor a ciulit urechile, ca un câine care simte ceva.

Ce e?

El s-a aplecat în faţă şi şi-a lipit fruntea de parasolarul prăfuit, apoi a privit cu atenţie în faţă şi în părţi.

Opreşte, a strigat.

Ea a apăsat frâna şi Peugeotul a încremenit unde era, apoi a început să alunece ca o sanie. O, Doamne, a zis. Ce e?

Însă Trevor era deja afară şi alerga, împiedicându-se, în susul dealului. Ea a tras frâna de mână, însă aceasta n-a făcut faţă. L-a văzut în oglinda pătată cu scuipat pe Trevor cum ridică ceva de pe jos – ambalaj de bomboană, s-a gândit. El a sărit înapoi în maşina aflată în mers şi i-a

întins-o.

Ben Franklin. O sută de dolari SUA.

Ea l-a privit cu ochii mici.

Condu, a zis el.

Frânează uşor şi continuu.

Dial a oprit lângă o carcasă incendiată de Volkswagen, cu găuri de gloanţe în jurul uşii, o epavă în perfectă consonanţă cu ghemul de spaimă din stomacul ei. L-a privit în oglindă pe Trevor dându-se jos, înconjurând maşina şi venind spre ea. Ce avea oare să-i fie el, binefăcător, ori ucigaş?

Când a ajuns în dreptul geamului ei deschis, el a oprit motorul şi a înşfăcat cheile.

Hai, lasă-mă, a zis ea. N-aveam de gând să fug. Dar ce i-o fi venit să spună asta? Ce era în mintea ei – că Mafia vrea să se răzbune pe ea? Oare chiar aşa era? A încercat să desluşească mesajul din ochii lui, însă el nu se uita la ea, ocupat să-i ţină uşa deschisă, care arăta acum ca gaura dintre dinţii lui.

Ar trebui să rămân aici, a zis, pentru orice eventualitate.

El a condus-o spre cărare, cea pe care îi interzisese să păşească data trecută. Mâna pe care i-o pusese pe braţ nu era nici aspră şi nici brutală, ci mai degrabă moale, ca şi cum ar fi vrut să fie blând cu ea şi să o protejeze, însă ea s-a gândit cu câtă tandreţe aduc pisicile prada în gură.

Oare furia lui avea de-a face doar cu suta de dolari? L-a urmat ca un miel prin lantana veştejită, ferigile şoptitoare, inertă, lipsită de orice voinţă de a fugi. Era un delincvent plin de draci, ce se căţăra pe trunchiul orizontal al unui copac căzut şi apoi s-a îndoit de şale ca un oposum, un dihor, un animal neaşteptat de suplu şi de agil, cu muşchi şi tendoane bine reliefate prin piele. A tras afară punga albastră în formă de banană, arătându-şi dinţii înainte de a o lăsa să cadă, precum gunoiul într-o maşină de compactare, grăbit şi cu violenţă, ridicând praful. A rupt o folie de plastic pătată cu vopsea şi o mână de punguţe de sandviş, de vreo şaizeci de grame. A îndesat

punguţele în buzunarele lui de hoţ din magazine şi a aruncat folia în umbra albăstrie a copacului căzut. Vântul bătea în rafale puternice dinspre apus. Plasticul a tot fluturat până când el l-a fixat cu pietre şi buşteni.

I-a susţinut o clipă privirea. Ea nu ştia cum să se uite la el. Pupilele lui erau ca nişte vizoare. Vântul sufla şi vârtejurile de frunze de eucalipt se învârteau ca nişte cuţite de argint deasupra capului ei.

El a îngenuncheat în faţa pungii, a scos un pumn de bancnote şi le-a vârât sub folia de plastic. Ei i s-a părut a fi un semn bun – dar de unde putea să ştie ce să spere sau de ce să se teamă în neantul absolut şi cumplit al acestei zile?

Îşi apăra avutul de vântul cel tâlhar, strălucitor şi rapid, cât se poate de atrăgător cu trupul lui musculos şi sălbatic. I-a dat un ultim fişic lui Dial şi a arătat spre os, un os de vacă destul de mare ca să-i poată trage una zdravănă în cap cu el.

Pune nişte bani australieni sub asta.

Mişto, a zis ea, cu inima bătându-i accelerat.

Americani, a zis, arătând spre doi bolovani galbeni sparţi. Dolarii americani acolo.

Ea s-a aşezat turceşte pe folia de plastic, transpirând ca brânza topită. El a ridicat o bancnotă şifonată şi stingheră de o sută de dolari, cea pe care o găsise pe drum. A suflat o rafală violentă de vânt şi plasticul s-a ridicat, iar genunchii li s-au acoperit de frunze ruginii. Undeva în depărtare, ceva s-a prăbuşit sau a căzut.

Ce e?

Sss.

y y y

El şi-a dus un deget la buze şi s-a întors cu faţa către drum.

S-a ridicat şi ea.

Stai, a şoptit el.

S-a căţărat pe malul mâlos, atât de repede, încât mai multe bucăţi de pământ s-au desprins şi au căzut pe folie. Ea a aşteptat, cu ochii mai mult la cer, la albastrul ca din cărţile de basme, la viaţa lui de o frământare

imperceptibilă.

El s-a întors iute.

Era el?

L-a privit cum împachetează restul de bani.

Ăştia sunt ai tăi, a zis, OK?

A fixat-o cu atâta intensitate, încât ei i-a trebuit ceva timp să-şi dea seama că el îi întinde două punguţe de sandvişuri pline cu bani. Dacă ai nevoie de ei, a zis, poţi să vii aici singură să ţi-i iei. Vorbea pe un ton egal. Nu e nevoie să trimiţi un biet copil după ei.

Ei i-a luat mult până a înţeles la ce se referă.

Sunt ai tăi, a stăruit el. Ţi-i păstrez eu. E mult prea departe să vină aici singur, fără însoţitor.

Chiar crezi că i-aş putea face vreodată aşa ceva?

El a dat din umeri.

Ea a trebuit să se ridice în picioare, ca el să poată lua folia de plastic. Când s-a căţărat din nou pe mal pentru a ascunde punga, ea a aşteptat.

El a zis: Vrei să speli banii?

Nu i-aş face niciodată aşa ceva, a spus ea. Ce fel de monstru crezi că sunt? Vrei să zici că toate astea sunt din vina mea?

El a pornit înaintea ei, ştergându-şi mâinile pe ceea ce ar fi trebuit să fie turul pantalonilor. Ea a rămas lângă Peugeot, în timp ce el a căutat întâi în caroseria uneia dintre maşinile incendiate, apoi sub alta. Nu putea suporta ideea că tocmai fusese acuzată de el.

Însă el a strigat, iar ei i s-a ridicat inima în gât şi a fost lângă el din două mişcări, aliata lui sută la sută, ghemuită pe pietriş atunci când el a ieşit de sub Volkswagen, şi toată mânia surdă şi mocnită îi dispăruse ca prin farmec din ochi.

În mâna lui se aflau o a doua bancnotă de o sută de dolari şi un avocado verde.

I-a întins avocado-ul – cineva muşcase din el, fructul era încă proaspăt, de un verde deschis şi cremos. I-a arătat propriii săi dinţi.

Urcă-te în maşină, i-a zis.

Ea a ascultat şi, în secunda în care el i-a făcut semn fără să deschidă gura, a pornit motorul.

A băgat maşina în viteză şi a auzit strigătul, corpul izbit de scaunul ei, şi când s-a întors, l-a văzut pe Trevor cum ridică de pe bancheta din spate o vietate-băiat ce se zbătea să scape. Era un băiat-căţeluş pe care-l ţinea de ceafa, alunecos, plin de noroi, alb, cu braţele întinse şi degetele de la mână răsfirate, cu feţişoara lui de băiat umflată de tristeţe sau muşcături, cu ochiul stâng închis şi gura deschisă.

Maşina s-a cutremurat şi s-a zgâlţâit. Dial a sărit din ea din mers, a înconjurat în fugă botul letal, a deschis larg portiera din spate, l-a tras spre ea pe fugar, violent, de parcă ar fi tras un iepure dintr-o groapă, a lipit creatura tremurândă şi urlătoare de pieptul ei.

Când Trevor s-a năpustit spre ei, n-a avut nimic care s-o protejeze de tumultul inimii lui rotofeie de orfan, de săculeţul salin, mucilaginos şi îngrozitor de durere, atât de mare că a plesnit şi conţinutul lui a explodat.

Aşa că s-au adunat tustrei, într-o grămadă de trupuri murdare şi suflete răvăşite – Dial nu-şi imaginase în viaţa ei că ar putea trăi aşa ceva.

Dial a condus înapoi de la Bog Onion, timp în care motorul i s-a oprit de două ori. E evident, s-a gândit băiatul, n-a condus în viaţa ei până în Montana, cu nimeni. Nu avusese niciodată o armă, o rană, un fiu. Nu ţi-a fost rece azi-noapte? a strigat spre el.

Îmi trece, a zis el, şi a ascultat-o cum încearcă să facă o glumă pe ideea rece-trece. Însă n-a râs.

De pe platou, au traversat prin pădurea de pini şi el nu le-a spus că fusese în casa bătrânei, în toiul nopţii. Casa aia. Cea de acolo. Dial se uita la el prin oglinda retrovizoare, însă băiatul şi-a păstrat secretul bine închis în inimă. În bezna adâncă, se strecurase pe uşa din spate. Putuse şi, prin urmare, o făcuse. Se aşteptase ca înăuntru să fie cald şi plăcut, însă, odată intrat, se speriase atât de tare, că nu fusese în stare să-şi mişte nici măcar degetele de la picioare. Rămăsese în picioare în bucătăria negru-

albăstruie şi o ascultase pe bătrână sforăind. De-asta venise? Dacă da, fusese o mare greşeală, pentru că, atunci când ea s-a oprit, a crezut că a murit. Cunoştea acest sentiment de la Kenoza Lake, când aştepta ca respiraţia bunicii să se audă din nou. Dă, Doamne, să nu moară acum. Se gândea adesea ce-ar face dacă şi-ar găsi bunica moartă. Era cât se poate de speriat de asta, de cum va arăta ea. Bătrâna australiancă a tuşit. El şi-a închipuit ochii ei mari larg deschişi şi părul alb răsfirat pe pernă. Ea a mişcat ceva, poate un pahar. El a înşfăcat fructul de avocado de pe masă, crezând că e altceva. Nu avea timp de pături. A apucat din mers preşul de pe podeaua bucătăriei şi a ieşit în fugă prin spate. A căzut un scaun. Preşul s-a prins. Uşa s-a trântit. Luminile din curte s-au aprins şi el a fost cât pe-aci să dea drumul preşului. În cele din urmă, l-a tras după el în pădure, ca pe cadavrul unui urs în putrefacţie. Apoi, a fost înghiţit de pântecele nopţii şi a privit lung la gâtlejul ei arzând. Era un iugar. Nimeni nu-l putea vedea ori auzi. În curând, a sosit o maşină. Nu avea semnalizatoare, ci doar un radio dat tare. Când raza lanternei s-a înfipt în pini, s-a ascuns mai bine în adâncul pădurii. Poate că aveau de gând să-l lovească, aşa cum preoţii îl loviseră pe Trevor, cu bastonul sau cureaua. A târât preşul greu în inima nopţii, până a ieşit dintre pini şi a ajuns în desiş şi, când s-a săturat de atâta căzut şi de atâtea julituri la cap şi pe braţe, s-a învelit în preş şi, în cele din urmă, a adormit.

Preşul mirosea a grăsime râncedă. Ar fi trebuit să fie arestat, însă nu voia să se ducă la închisoare fiindcă furase banii.

A vomitat ceva verde.

Când s-a făcut destul de lumină ca să poată vedea în jur, şi-a dat preşul la o parte de pe el şi l-a îndesat în canalul de scurgere de sub Bog Onion. Avea în gură un gust de plumb de undiţă şi ştia că, deocamdată, trebuie să pună banii înapoi. Fructul de avocado avea să rămână nemâncat. A pus banii la loc în punga albastră, s-a strecurat sub Volkswagenul incendiat şi a rămas acolo,

moţăind. S-a trezit când a auzit Peugeotul coborând dealul.

Fusese prins, însă nimeni nu ştia ce făcuse. Trevor s-a aşezat în faţă fără să întrebe şi băiatul s-a întins pe bancheta ruptă din spate, cu nasul lipit de pielea fierbinte, şi maşina s-a zgâlţâit din cauza hârtoapelor de pe drumul ce ducea spre oraş. Au întors maşina în direcţia văii şi, preţ de o fracţiune de secundă, soarele i-a luminat picioarele şi gâtul. Drumul şerpuitor şi plin de gropi a acoperit curând lumina şi el a inspirat mirosul pielii crăpate a Peugeotului, care odinioară fusese o creatură ce avusese şi ea copii. A fost izbit şi rostogolit, până când au derapat pe pantă, drept spre vadul revărsat, unde, cu doar o zi în urmă, văzuse un pescăruş albastru-cu-portocaliu coborând ca un înger în calea lui.

Acum, copacii australieni s-au închis deasupra lui ca nişte degete de maimuţă şi lumina s-a făcut verde, iar drumul era neted şi nisipos, astfel încât pneurile au început să fâşâie. Nici măcar Dumnezeu nu-l putea vedea aici, ghemuit cum era ca o omidă pierdută în spaţiu, plină cu o mâzgă verde, aşteptând să fie zdrobită.

S-a auzit o lovitură în capotă. Apoi încă una în geam.

Rahat, a zis Dial.

În clipa în care maşina a derapat, a simţit cum îl împunge spaima şi-a încremenit, de parcă pielea i-ar fi fost străpunsă de seminţe ţepoase, cu cozi de pene. Geamurile erau pline de trupuri, catifea presată, bărbi şi piepturi.

Îi făcuse pe vecini să-i urască pe americani. Acum se năpustiseră cu toţii asupra Peugeotului. Când s-a ridicat în capul oaselor, a văzut că erau zece, poate douăzeci de maşini, câteva VW pictate, alte câteva furgonete vechi şi, în spatele acestora, se afla aşa numitul loc de adunare, pe a cărui terasă suspendată cu duşumea denivelată se aflau localnicii.

În apropiere stăteau hipioţi cu gura făcută pungă, ce ţineau bucăţi jupuite de copaci, din care încă mai curgea răşină. Au înconjurat maşina ca un roi de albine, erupând ca nişte furnici-buldog dintr-un cuib. În Biblie, l-ar fi omorât cu pietre. A băgat mâna în buzunar şi a împăturit

bancnota de o sută de dolari.

Rebecca a tras-o pe Dial afară din maşină.

Când uşa din dreptul lui s-a deschis, el s-a chircit în celălalt capăt, de unde femeia cu pieptul de subnutrită l-a tras afară şi, înainte ca el să apuce să zică ceva, i-a strivit obrajii de coastele ei duhnind a transpiraţie.

L-a văzut pe Trevor vorbind cu un bărbat cu un par. Era atât de mult zgomot şi atâta agitaţie şi toţi copiii – pe unii dintre ei îi văzuse o singură dată, pe alţii niciodată – l-au înşfăcat cu mâinile lor pline de negi, de pui de hipioţi. O fetiţă mucoasă, cu capul ca budinca, s-a lipit precum scaiul de piciorul lui. Nu se dădea cu niciun chip dusă.

El s-a uitat în jur după Dial, însă Rebecca o ţinea de gât pe Dial cu ambele braţe şi Trevor pornise către lantana, iar băiatul a fost luat în primire de un puşti pe nume Rufus şi de un altul pe nume Sam. Aceştia făcuseră o targă – o haină maronie prinsă în doi pari – iar Rufus şi Sam au zis: Suie-te pe ea.

De ce?

Haide, Che, au zis ei.

El s-a gândit: Nu ştiţi cum mă cheamă.

Haide, Che, urcă-te.

Erau mai mari ca el, însă ar fi putut să se bată cu ei. Când a fost ridicat de pe pământul ameţitor şi plin de fiere, stomacul i s-a umplut cu un aer ca de balon vechi şi patru copii au apucat de mânere, inclusiv fata cu faţă de budincă, să fi avut vreo patru ani, şi au fugit puţin aplecaţi într-o rână, împiedicându-se, pe drum. Când au virat-o spre tufiş, băiatul l-a văzut pe Trevor, chiar în faţa lui. Umerii lui păreau rotunzi. Era singur şi tocmai îşi începea urcurşul spre fortul său singuratic.

Micii hipioţi l-au lăsat jos, lovindu-l la braţ, iar băiatul a râgâit şi în gât i-a venit gust de vomă.

Ce vrei mai întâi? Baie ori să mănânci?

El s-a aşezat pe haină, pe pământ. A scuipat. S-a frecat la braţ şi copiii au început să se certe, după care au pornit din nou prin tufiş, atât de repede că frunzele îi plesneau şi înţepau peste piele.

Hei, hei, Che, Che.

Rufus avea în jur de paisprezece ani. Ţine capul jos, Che, a zis.

S-au avântat cu el mult prea repede şi, când l-au scăpat a treia oară, i-au spus fetei cu cap de budincă să se care, după care Rufus a pornit-o înainte şi nu l-au mai zdruncinat chiar atât de tare şi Cap-de-budincă a încercat să-l ţină de mână în timp ce alerga pe lângă el. N-a durat mult şi fata a intrat drept într-un pom şi a început să plângă, iar el a fost din nou lăsat pe pământ, a patra oară, şi Rufus l-a întrebat dacă n-ar vrea totuşi să meargă pe picioarele lui. Cu mare plăcere.

Rufus avea părul lung, de un roşu-aprins. I-a pus o mână pe după umeri şi băiatul numit Sam a târât targa prin hăţiş, iar fata cu cap de budincă a luat mâna băiatului şi aşa au ajuns într-un luminiş în care se afla o cabană lunguiaţă făcută din buşteni, tablă şi geamuri, pe care cuvântul TELECOM era inscripţionat de foarte multe ori.

Interiorul era destul de sumbru şi întunecos, un soi de fabrică de lumânări, cu bănci lungi şi înguste în jurul tuturor pereţilor, şi pe una dintre acestea l-au aşezat şi au strâns nişte lumânări ca să facă loc pentru un pahar cu lapte.

Cap-de-budincă l-a întrebat dacă îi place. Avea muci pe buza de sus, însă faţa îi era rotundă şi frumuşică, şi părul aproape alb. În raza soarelui, i-a văzut puful moale de pe braţele bronzate şi zgâriate.

E bun, mulţumesc, a spus el. În realitate, avea gust de păr.

Zi altceva, a zis ea.

OK.

Ceva americănesc.

George Washington, a spus el. Era destul de sigur c-o să-i vină să verse.

E de la o capră, a spus băiatul pe nume Sam. De-asta nu-ţi place.

Ce anume?

Laptele. Nici mie nu-mi place. Acest Sam avea chipul

îngust şi nas coroiat, ca un animal de tufiş, un oposum, cu ochi mari şi negri şi dinţi îngrozitor de încălecaţi.

Are gust de fund, a zis el. Avea glasul încordat şi ondulat ca talaşul. Îi ieşea simultan pe nas şi pe gură.

Spune altceva, a cerut Sam. Felul lui de a vorbi transforma totul într-o ghicitoare, ceva ce trebuia cojit şi netezit. Zi altceva în americană, a cerut.

Mi-aţi putea da un pahar cu apă?

Se strânseseră cu toţii ca un arc în jurul lui, şi acum au sărit în diverse direcţii. Cap-de-budincă s-a întors cu apă.

Eu sunt Sara.

El a încuviinţat, dintr-odată foarte încântat.

Băieţii au adus pâine, unt şi un castronel cu miere. Rufus a tăiat o felie de pâine cu un cuţit lung de doi coţi.

Băiatul a întrebat: Ce e ăla, un pumnal?

E un machete.

Da, da’ e un pumnal?

Nimeni n-a ştiut la ce se referă. Rufus a tăiat în tăcere o felie groasă de pâine şi a uns-o cu unt şi miere.

Băiatul nu era tocmai fericit, dar se simţea mai bine decât în ultima vreme.

Am crezut c-ai dat colţul, frate, a zis Sam. Ne-am zis că ai mierlit-o.

Băiatul n-a priceput.

Rufus a întrebat: Ai dormit în tufişuri?

Da.

Ţi-a fost frică?

Nu, a spus băiatul. Sunt obişnuit.

Înseamnă că eşti tare, a zis Rufus într-un final.

Băiatul a zis: Tatăl meu e foarte tare.

Apoi a mai cerut o felie de pâine cu miere şi, în timp ce o mânca, a început să se uite în jur, încercând să-şi dea seama unde se află şi ce simte cu adevărat. Pâinea pe care o mânca era foarte bună, iar mierea era groasă, însă el se gândea la Trevor, la nasul lui plin de muci, la umerii rotunzi, la mersul lui greoi şi chinuit, când pornise în susul dealului.

Odată ajuns un bărbat în toată firea, băiatul avea să fie cunoscut drept o persoană care acţionează pripit şi necugetat şi avea să se gândească adesea că prima dată când se comportase aşa fusese pe Remus Creek Road, când trecuse dincolo de limita lucrurilor pe care era suficient de curajos să le facă, iar asta îl schimbase definitiv.

Când s-a întors la cabana lui Dial, a descoperit că şi aceasta se schimbase – acum era frumoasă, pusă pe linia de plutire şi împodobită cu tot soiul de nimicuri, proaspăt dată cu ulei de in Avea o scară de lemn de patru metri, vopsită în galben şi fixată cu cârlige de măcelar deasupra chiuvetei. Era ridicată şi fixată paralel cu podeaua. De porţiunea aflată deasupra chiuvetei erau agăţate cratiţe şi oale, însă scara continua de-a lungul peretelui auriu şi, deasupra pernelor, de ea era prinsă o singură eşarfa în culoarea muştarului.

Băiatul nu avea de unde să ştie că acest spaţiu era copia fidelă a unei camere de la Vassar, o viaţă pierdută, cu covor persan.

Era drăguţă cu el, însă mult mai atentă acum şi uneori, când jucau cărţi, el simţea cum deasupra lor se lasă un nor de tristeţe, ca gâzele asupra unei lămpi. Nu-l iubea la fel ca înainte, asta credea, ca şi cum el ar fi întins la maximum sau ar fi spart ceva, fără să vrea. Îi părea rău pentru toate răutăţile pe care le spusese. Voia ca ea să-i pună o mână pe umăr, nu fiindcă ea n-ar fi făcut-o, ci fiindcă o făcea mult mai rar, şi nu la fel ca înainte. Nu mai ţipa deloc la el, ca şi cum nu-l cunoştea suficient de bine pentru asta.

L-ai văzut pe Trevor? a întrebat-o.

Ar trebui să-i faci o vizită, a spus ea, ţinându-se departe de el, ca să nu o poată atinge.

Însă el furase de la Trevor, care fusese prietenul lui. Şi care îl prinsese asupra faptului.

Şi totuşi, în acelaşi timp, acestea erau cele mai fericite zile pe care le trăise în viaţa lui. Mai bune decât cele petrecute la Kenoza Lake, mai bune decât atunci când

aştepta cu inima cât un purice până când bunica lui se întorcea de la înot şi când stătea în lumina albastră a lunii şi o asculta cum respiră. În Sullivan County văzuse copii de ţărănoi prin parbrizul maşinii conduse de bunica lui, puşti ce aruncau pietre în pârâu sau îşi ciocneau bicicletele, întrecându-se prin pădure. Crezuse că el era făcut să trăiască dincolo de parbriz.

Însă acum era puştiul care trăia noaptea în tufişuri; le-a învăţat pe odraslele hipioţilor cum să-şi facă adăpost, făcând o groapă în pământul negru al pădurii tropicale. Au aşternut pe jos ferigi în formă de oase de peşte aşa cum le-a ordonat el, apoi au pus deasupra vreascuri şi crengi. El unul n-o făcuse niciodată, însă nimeni nu ştia asta. Era mincinosul mincinoşilor. A câştigat doi dolari cufundându-se sub apă. Putea să stea pe fundul apei, sub cascadă, şi să culeagă pietricele cu dinţii. Apa era rece, însă avea gust de alge şi de încă ceva, poate aur. Cel puţin, asta era convingerea lui. Odraslele hipioţilor erau nişte sălbăticiuni cu tălpile dure ca pielea tăbăcită. Alergau ca bezmeticii pe potecile ce se întindeau ca o dantelă jurul malului. Băiatul a făcut o baghetă dintr-un umeraş de sârmă, apoi o hartă care arăta unde e aurul şi unde apa. Aurul l-a marcat cu roşu, apa cu albastru. În timp ce o desena, ştia că previziunea lui se va adeveri.

La tuns, a scăpat definitiv de părul negru, vopsit. Părul i s-a cârlionţat de la apă şi i s-a decolorat de la soare, cum se întâmpla la Kenoza Lake.

Rufus avea părul roşu. Sam era brunet. Băiatul şi Cap-de-budincă aveau aceeaşi nuanţă blonzie. Băiatul i-a anunţat că acum sunt o bandă.

El şi banda lui au urcat pe creasta abruptă a dealului, din spatele cabanei lui Dial, şi au pornit spre nord, ajungând până la Cowpastures[30], cum i se spunea locului respectiv. Băiatul i-a dus

Şi-a dat părul de pe faţă, cu mâna unsuroasă.

Aşa zice legea, a spus el. Trebuie să mă duc la şcoală.

Ea i-a aruncat un zâmbet strâmb, care a făcut ca

30 Păşunea vitelor.

nasul să-i pară şi mai mare şi cauciucat. Legea zice, a spus, că trebuie să mă duc la puşcărie pentru răpire.

Era o turcoaică, ea însăşi o spunea. O fărâmiţită. S-a uitat lung la ea, în ochii ei ciudaţi, fără să ştie cine e. Şi-a dorit ca ea să-l iubească din nou, însă, când ea a întins mâna spre el, s-a tras înapoi.

Unde-i Buck? a întrebat.

Ea a zâmbit, acelaşi zâmbet strâmb.

Sunt profesoară, a spus. Te pot învăţa mult mai multe decât te-ar putea învăţa oricine din oraşul ăla.

El a rămas cu ochii ţintă la ea până când ea şi-a ferit privirea şi şi-a reluat zugrăvitul. El a rămas o vreme pe treptele din spate şi s-a uitat către deal, la hăţişul cenuşiu al tufişului. În jurul feţei şi al genunchilor săi bâzâiau muştele. Şi deodată, din senin, s-a simţit plictisit de tot şi de toate. Nu avea nimic altceva de făcut decât să se ducă la fabrica de lumânări, unde a găsit-o pe micuţa Cap-de-budincă jucându-se cu o păpuşă în ţărână, sub bucătărie. Au pornit amândoi de-a lungul pârâului, fără să spună nimic şi, când au ajuns în apropiere de casa lui Dial, Cap-de-budincă a spus: Hai să facem o groapă.

Băiatul inventase jocul cu săpatul gropilor, iar acum îi era o scârbă de moarte de ele, însă a luat-o de mânuţa lipicioasă şi a intrat în pădurea tropicală, unde a început să-şi facă de lucru, scoţând pietrele din plasa încurcată de rădăcini şi pământ. Probabil că odinioară aici fusese un râu. Nu s-a obosit să-i spună şi ei. Ea şi-a dat hainele jos ca să nu i se murdărească şi a găsit o bucată de rocă argiloasă cu care să cioplească în rădăcini.

În timp ce săpau, băiatul l-a auzit pe Buck mieunând. Cap – de-budincă s-a uitat la el, însă el nu voia să vorbească despre Buck. I se spuseseră deja nişte lucruri cumplite. Poate erau adevărate, poate nu. Acum l-a auzit mieunând şi i-a venit ideea că ar putea să facă un soi de adăpost din tufiş şi crengi. Bunicul Selkirk făcea asemenea adăposturi pentru a vâna păsări de apă.

Cap-de-budincă era convinsă c-o să găsească un os de dinozaur şi o tot ţinea înainte cu textul ăsta. El nu o

asculta, însă ea muncea din răsputeri şi, în curând, au început să adune vreascuri pentru acoperiş, s-au dus în lantana ca să taie unele flexibile, pe care să le poţi împleti. Acolo se aflau, la nici doi metri de Peugeot, când a apărut un Land Rover alb, cu lumină albastră sus pe capotă.

Queensland era un stat poliţienesc, condus de bărbaţi care nu terminaseră nici măcar liceul. Aceştia făceau razii în Cedar Bay cu elicopterele şi dădeau foc caselor. În toiul nopţii, parcau pe Remus Creek Road şi cotrobăiau prin maşinile hipioţilor fără mandat din partea unui judecător. Aşa că, dacă aveai cumva impresia că vii la Remus Creek pentru a ieşi din ilegalitate, te înşelai amarnic. Băiatul ştia asta. Probabil că Dial o aflase atunci când au venit poliţiştii, ca să-i treacă numele pe ceea ce ei numeau mica lor hartă.

Când băiatul le-a zărit Land Roverul, a părăsit-o pe Cap-de-budincă fără o vorbă. N-avea niciun rost s-o prevină pe Dial. A tăiat-o prin pădurea tropicală, către drumul galben, plin de făgaşe. Era un bun alergător, însă dealul era abrupt şi soarele fierbinte şi, când a ajuns lângă Volvo şi curcan, i s-a pus un junghi în coaste.

Nu i-a luat mult poliţiei s-o someze pe Dial şi să-i ia numele şi data naşterii. Acum băiatul auzea Land Roverul huruind şi hurducându-se peste stânci şi hârtoape, foarte aproape în urma lui. N-a avut de ales, aşa că s-a lăsat să alunece încetişor dincolo de marginea povârnită a drumului şi să atârne de o rădăcină de salcâm. A auzit un glas, dincolo de motor, care zicea, *Dracu' să-l ia de sandviş cu ou*.

Băiatul s-a gândit că, dacă ajung prima dată la Trevor, are timp să pornească motorul maşinii de culoare albastru-gheaţă şi să demareze. Era limpede că de-asta îl învăţase Trevor s-o facă. S-a agăţat cu braţele zgâriate şi însângerate de mai, s-a ridicat din nou peste marginea stâncii şi a pornit în urma poliţiei, printr-un nor de praf ce tocmai se aşeza. Nu era în stare să meargă decât răsucit într-o parte, cu mâna apăsată pe coaste, însă, când a înţeles că poliţia a luat-o spre stânga, s-a avântat spre pata

înceţoşată alcătuită din plase de camuflaj şi copaci. Trevor tocmai cioplea araci pentru roşii, dar l-a lăsat pe băiat să-l apuce de mâna murdară de pământ, a ridicat un rucsac burduşit de pe un cui ruginit, şi l-a pus pe umăr şi l-a urmat prin grădină către coama dealului, până când băiatul s-a împiedicat şi-a căzut. Apoi Trevor l-a dus în spate. Respirau la unison, băiatul cu pleoapele vineţii aproape închise de la oboseală. Au mers cu un singur gând prin şistul argilos şi ascuţit şi au ajuns la păşunea cu lăstari vineţii, luând-o pe lângă gard, unde niciun satelit nu i-ar fi putut vedea. Aici, Trevor a ridicat sârma ghimpată şi băiatul s-a rostogolit pe sub ea, după care i-a ţinut el sârma lui. Apoi au mers mai departe, mână în mână, coborând către maşina ascunsă, de un albastru ca gheaţa, albastru-cyan, turcoaz – aşa o descria Trevor când vorbea despre ea.

Băiatul se aştepta ca acum să plece amândoi cu maşina. Însă Trevor l-a ajutat să se urce el la volan. Che a atins cu degetele inelul argintiu al claxonului, în care se oglindea reflexia minusculă a chipului său înspăimântat.

Trevor a deschis rucsacul şi a găsit o pungă cu fructe papaya deshidratate şi un bidon de apă kaki, identic cu cel pe care Cameron îl luase cu el în tabără.

A venit poliţia la voi acasă?

Singurul lucru la care se gândea băiatul era: Condu.

Au întrebat de mine? Trevor întorcea fructele uscate de papaya pe toate feţele. Mi-au pronunţat numele?

Nu le-am văzut decât maşina.

Te-au văzut!

Nu! a strigat băiatul.

Iisuse, calmează-te.

Însă propriul lui tată încetase să-l mai iubească atunci când îi adusese FBI-ul la uşă. Nu, a zis. Şi-a întins palmele, ca să-i arate lui Trevor toate rănile lui.

Ştiu ce-au făcut, Trevor. Au data şi locul naşterii lui Dial.

I-ai auzit tu?

Cu asta se ocupă, Trevor.

Ştii tu precis?

Da, după care au virat şi-au trecut pe lângă cisternele alea mari, Trevor.

Trevor şi-a turnat apă în palmă şi a vărsat-o apoi deasupra creştetului băiatului, mângâindu-L Acolo stă Rabbitoh, a zis. O să aibă o discuţie lungă şi interesantă cu el.

Plecăm în lumea largă, Trevor?

Trevor a mai turnat nişte apă pe pielea înfierbântată a copilului.

Ar trebui s-o luăm din loc, Trevor. A deschis portiera, ca să-l lase pe Trevor să se strecoare şi să ia în primire volanul. Se gândea că ar putea să-i cumpere un bilet cu banii puşi deoparte. Acum erau împreună.

Trevor a trântit portiera, care s-a închis cu un clic. Există un drum care duce de la mine direct la Eumundi.

Aşa mă gândeam şi eu.

Nu există pe hărţi. E trecut doar pe hărţile vechi, pe alea noi nu apare.

Aşa am crezut şi eu.

O să se ducă la mine acasă. O să fure nişte legume ca să le ducă acasă la nevestele lor. N-o să vină aici.

Dar trebuie *să plecăm*.

Trevor mustăcea zâmbitor. Nu te panica, Tex. Adu-ţi aminte de Pearl Harbor.

Băiatul a auzit *panicatex*. L-ar fi întrebat pe Trevor ce e aia, însă acesta cobora încet geamul.

Ce-i?

Taci.

Apoi a auzit Land Roverul cum se apropia hurducându-se, iar Trevor s-a strecurat afară din maşină, ca o umbră printr-o plasă. Văzând că nu se întoarce, băiatul şi-a mai turnat nişte apă pe faţă şi şi-a udat pantalonii. A aşteptat vreme îndelungată, însă nu s-a întors nimeni. Atunci s-a avântat prin tufişul ţepos şi uscat, pentru a vedea mai bine. Land Roverul era extrem de aproape – pe geamul pasagerului ieşea un picior păros de bărbat.

Inima îi bătea nebuneşte, mai să-i sară din piept când s-a întors şi s-a aşezat iar la volan, gata să întoarcă de cheie la comandă.

A atins cheia. A întors-o preţ de un clic, ca să o aibă pregătită. Era ca trăgaciul unui pistol de calibrul 22, apăsai o dată, apoi încă o dată. Învăţase asta de la bunicul lui.

A auzit o coţofană, muşte bâzâind în maşină. Apoi voci.

S-a avântat din nou prin tufişul uscat şi a îngenuncheat în spatele salcâmilor morţi. Un poliţist loveaţ iarba cu piciorul.

S-a întors în maşină şi a stat aşa, cu claxonul strălucitor în faţa lui. L-a înconjurat cu degetul şi şi-a văzut degetul mare reflectat mai mare decât nasul. S-a gândit că trebuie să aibă şi el tot două poziţii, ca şi cheia, ca şi trăgaciul. A apăsat, ca să afle care e prima poziţie. Claxonul a răsunat.

O mână i-a astupat imediat gura.

Băiatul ar fi ţipat, însă nu avea pic de aer.

Îţi frâng nenorocitul ăla de gât de iepure, a şuierat ameninţător Trevor din spatele lui.

Nici măcar după ce mâna i-a fost luată de pe gură, n-a fost în stare să se mişte, era otrăvit, paralizat, copleşit de ruşine usturătoare. A aşteptat să fie prins şi, chiar şi după ce motorul Land Roverului a pornit şi s-a îndepărtat, chiar şi după ce luminile au dispărut şi în interiorul maşinii era doar beznă şi miros greţos de papaya uscată, a rămas lipit de locul în care se afla.

OK, dă-te jos.

S-a dat jos. Abia dacă mai vedea. Mâna lui Trevor era puternică şi uscată. I-a apucat-o pe a lui şi l-a condus prin întunericul plin de spini.

Eşti nebun, voiai să mă aresteze ăştia?

N-am vrut, Trevor.

Iisuse!

A dat să spună îmi pare rău, însă cuvântul i-a despicat gâtlejul, preschimbându-se într-un urlet. A plâns

până s-a săturat şi Trevor l-a luat în braţe şi l-a dus respirând printre suspine şi orăcăind înapoi la terenul îngrădit, apoi a coborât cu el drumul, a trecut pe lângă casa Rebeccăi, a ajuns acasă la el, a intrat şi l-a lăsat jos şi, în întuneric, băiatul l-a simţit cum îl sărută pe creştet.

Noapte bună, fârtate.

Noapte bună, Trevor.

A rămas în întunericul de pe aleea din faţa casei şi s-a frecat la ochi. După un timp, l-a auzit pe Trevor strigând-o pe Rebecca pe geam, şi atunci s-a întors acasă la Dial.

O lege a copilăriei spune că rareori eşti pedepsit imediat, şi că trebuie să aştepţi într-o stare de agonie să ţi se descopere vina. Aşa a păţit şi băiatul, după ce a apăsat claxonul în faţa poliţiei. Îi era deja foarte ruşine cu sine, însă ştia că adevărata supărare îl va potopi abia atunci când Dial va afla de această păţanie a lui şi, în timp ce cobora posomorât valea şi Trevor rămăsese sus pe deal, clipele de calvar continuau şi mâhnirea îi sporea. Nu ha văzut pe Trevor, deşi probabil că acesta îl vizitase în lungile ore cât băiatul dormise, cu preşurile croşetate prăfuite ale hipioţilor trase bine peste cap, pentru a-l feri de lumină.

Abia în toiul celei de-a patra nopţi a coborât Che scara ce ducea la patul suspendat, cu fiecare treaptă atât de dreapta şi de tare că-i rănea degetele de la picioare, şi s-a dus afară să facă pipi. Dacă Dial ar fi dormit, băiatul ar fi putut ieşi pe terasă, ca să facă pământul împuţit să duhnească şi mai tare. Însă Dial era acolo şi fuma, aşa că s-a furişat pe uşa din spate şi a descoperit că vremea se răcise, nu după standardele celor din Sullivan County, ci după cele cu care era obişnuit el. Se lăsase rouă şi, când s-a întors, tălpile lui au desenat urme umede pe podeaua în permanenţă prăfuită.

Aproape ajunsese la scară, când ea l-a strigat.

Vino şi spune-mi secretele tale.

El a rămas între bancul de lucru şi scară, strângându-se în braţe, dorindu-şi să-şi poată ascunde această latură urâtă a sufletului.

Vino încoace, scumpule.

Scândurile de pe terasă erau şi ele umede de rouă. Erau şi mai răcoroase decât pământul. A văzut valea acoperită de ceaţă şi scăldată în lumina albastră a lunii, plină de frunze ude şi arbori negri de papaya, un cer întunecat şi rece ca gheaţa, deasupra unei culmi îndepărtate. A aşteptat.

Mi-ai ascuns multe lucruri, a spus ea. El s-a uitat în jos spre ea şi ea l-a fixat cu privirea, cu sprâncenele negre şi groase coborâte peste ochi.

Are o maşină ascunsă în pădure, a spus ea. Nu pleca.

Îmi iau o pătură.

El s-a urcat pe scară şi a aruncat de sus una dintre cuverturile din petice ale lui Adam.

Ştiai asta, a spus ea. Şi nu mi-ai spus.

El a întins pătura pe jos în faţa uşii, după care s-a învelit cu ea.

Scumpule, nu închide ochii.

Mi-e somn.

Uită-te la mine. Voiai să-l prindă poliţia pe Trevor?

L-am avertizat! a ţipat el.

Voiai să mă prindă pe mine?

Poftim?

Voiai să mă prindă pe mine?

Nu! a strigat el, atât de tare, încât s-a auzit cu ecou în toată valea.

Şşş.

Tu şşş! Poliţia a fost aici. Am fugit repede la Trevor. L-am avertizat. Lasă-mă în pace. Mi-e somn.

Acum, ea se afla în genunchi şi se uita la el de parcă ar fi fost o biată molie nefericită prinsă într-un ghem. A încercat să-i dea pătura la o parte.

Ai apăsat claxonul.

A fost o *greşeală*, a spus el, trăgându-i pătura din mână.

Cum să fie o greşeală, scumpule? I-a pus o mână pe umăr şi el a simţit c-o îmboldesc lacrimile.

Am crezut că e în două trepte, a spus el, ridicându-se

în capul oaselor.

Poftim?

Claxonul, Dial. Două trepte.

Nu pricep.

Şi nici n-o să priceapă, s-a gândit el. N-o să priceapă în veci. Nu se pricepea la maşini şi chestii tehnice, însă nu-i putea spune asta, ca să nu se supere.

Treapta întâi şi treapta a doua, a spus. Asta-i tot.

Vedea limpede că nu e atentă la el şi s-a gândit că bunica lui ar fi ştiut – trăgaciul pistolului de calibrul 22 e în doi timpi, maşina are doi timpi la cheie, şi el se gândise pur şi simplu că şi claxonul trebuie să fie în doi timpi, însă cu cât încerca mai tare să-i explice, cu atât ea era mai convinsă că minte.

Vrei să mă prindă, a spus.

El a aruncat pledul violent, suficient cât s-o lovească, s-o facă să tacă, s-o facă să-l iubească din nou. Ea i-a luat mâna. E OK, a zis. E normal.

El şi-a tras nervos mâna. Eu nu sunt aşa.

Toţi suntem aşa, a spus ea.

Însă el nu era deloc aşa. Furase nişte bani, dar asta era tot. Dial, a zis, nu vreau să te prindă. Ce s-ar întâmpla cu mine atunci?

Ea i-a dat părul din ochi, de parcă vorbele lui nu ar fi însemnat nimic. Nu poţi să ştii ce simţi, i-a zis.

Ba pot să ştiu ce simt, Dial. Tu nu poţi, asta-i tot. Tu nu poţi.

Nu e vina ta.

Eu ştiu ce simt.

Vrei să te duci acasă, scumpule. E firesc. A întins braţele spre el şi el i s-a cuibărit în poală, cu capul între sâni, iar ea a apucat pledul şi l-a înfăşurat bine în jurul amândurora, în jurul umerilor lui, învelindu-l bine, lipit de ea.

Dac-ai fi mai mare, ai şti că ai sunat din claxonul ăla cu un motiv.

A fost o greşeală, a zis el, însă acum se calmase, nu mai voia decât să fie iubit.

Fiindcă eşti supărat pe Trevor, ori pe mine. Dac-ai fi mai mare, ai vedea asta cât se poate de limpede. *Pare* că a fost o greşeală, însă n-a fost. Aveai nevoie de cineva care să te ducă acasă. Şşş. E normal să gândeşti aşa. Ai fost furat de la bunica ta. Nu e vina nimănui.

N-avea de unde să ştie – era mult, infinit mai rău decât atât. Şi-a dorit ca ea să tacă şi să-l mângâie până adoarme.

Trebuie să vedem cum facem. L-a mângâiat pe cap. Ce e mai bine pentru toţi.

Fă-o tu. Băiatul a căscat. Hotărăşte tu cum e mai bine. Toată viaţa ta depinde de asta, a spus ea. Nu pot s-o fac singură. Trebuie să mă ajuţi şi tu. Ideea e, a zis ea, că eşti bogat.

Cred. Nu ştiu.

Trebuie să fii. Mama ta nu are fraţi sau surori. Bunica ta e o Daschle, iar Daschle Kent e o companie privată renumită.

Nu ştiu la ce te referi, Dial, mie nu-mi pasă de bani.

În apartament există opere de artă în valoare de multe milioane de dolari.

Lui nu-i păsa.

În Park Avenue. Scumpule, o să ai o viaţă foarte frumoasă, cu un apartament frumos şi, în primul rând, cu tablouri superbe. Şi o să ai şi Kenoza Lake.

El şi-a acoperit urechile.

Lucruri frumoase, OK.

Abia mulţi ani mai târziu avea să înţeleagă: Dial era socialistă. Oare ce era în mintea ei?

Tu nu ştii, a spus el. Nu ştii absolut nimic despre mine. De-asta trebuie să mă ajuţi să hotărăsc pentru tine.

Nu ştiu la ce te referi, a spus el.

Trebuie să te ajutăm să ajungi înapoi la bunica ta, a zis ea. Asta-i tot. E singurul lucru pe care-l putem face. Am fost nişte idioţi, dar te iubim, scumpule, înţelegi?

El înţelegea suficient cât să-l apuce somnul. Dimineaţă, s-a trezit în cealaltă cabană, însă cu nasul lipit de umărul ei.

Trevor avea pe spate vânătăi galbene şi albăstrui, însă acum că exista un plan pentru salvarea băiatului, venea în vizită la lumina zilei, aducând în dar legume. Evitând drumul care l-ar fi dus pe lângă casa Rebeccăi, şi-a croit drum prin hăţişul mustos al pădurii tropicale, din care a ieşit cu pielea cafenie acoperită de broboane, cu crenguţe în păr, rumen şi radiind de sănătate şi vitalitate. Arăta de-a dreptul minunat. Întotdeauna fusese de fapt aşa, fireşte, însă Dial a văzut acum că el îl iubea pe băiat, nu la modul temperat şi adult, însă acest fel al lui de a iubi era sincer. Nu-i era duşman, aşa că s-a lăsat în voia simţurilor şi i-a remarcat pielea şi ochii limpezi, de un albastru deschis şi plăcut. L-a lăsat să-i închidă lampa cu propan, ca să nu poată fi văzuţi din cosmos şi ca acest loc să nu mai pară un adăpost al ultimilor iluminaţi. Trebuie de asemenea spus că lumânarea făcea pereţii aurii, fumul se ridica în umbrele căpriorilor şi micile umbre tânjitoare ale liliecilor au intrat în zbor pe uşa din spate, au desenat un cerc, apoi au ieşit, cu aripile fluturânde, pe uşa din faţă. Băiatul a părut că se linişteşte, şi asupra tuturor s-a pogorât pacea. Făcuseră un lucru care le liniştea conştiinţa, în schimbul căruia aveau să primească o minimă recompensă, nu mult, însă mai mult decât merita ea, probabil mai mult decât ar fi primit la Vassar.

În lungile nopţi când auzeau cântând cucuveaua pitică[31], iar băiatul dormea dus, ea şi Trevor stăteau afară pe terasă şi vorbeau, şi aburul marijuanei nu era un motiv suficient de puternic ca un trup care până acum păruse atât de straniu şi de sălbatic să fie acum deopotrivă exotic şi ademenitor, mirosind a scoarţă de copac, a pământ proaspăt săpat, a frunzele întunecate de sfeclă ce-i trecuseră prin mâinile pătrăţoase, murdare de pământ. Ea

31 Ninox novaeseelandiae, în original mopoke, este o specie de cucuvea pestriţă de talie mică, maroniu-roşcată, numită şi cucuvea din sud, ce trăieşte doar în Noua Zeelandă şi părţile mai temperate ale Australiei. E cunoscută sub circa douăzeci de denumiri, printre care şi morepork, boobook, bufniţă pestriţă tasmanianâ sau ruru. Subspecia sa Ninox novaeseelandiae undulata, ce trăieşte exclusiv în insula Norfolk, e protejată prin lege, ca specie pe cale de dispariţie.

avea un păr turbat, însă nu era câtuşi de puţin o fire turbată şi, indiferent ce spunea revista *Time* despre aşa-zisa ei generaţie, ea nu făcuse dragoste decât cu un singur bărbat în viaţa ei. Fusese o idioată fidelă, care se încăpăţânase să persiste în suferinţă şi nu avea nici cel mai mic gând de a se înhăita cu alţi delincvenţi, indiferent cât de cumsecade şi de plini de principii erau. Cu toate astea, l-a sărutat pe Trevor de mai multe ori, şi într-o noapte a adormit inspirând aerul ce ajungea la ea prin fanta înmiresmată dintre gâtul şi umărul lui. Dădea mereu impresia de violenţă abia ţinută în frâu, însă – adevărul? – nu-i păsa nici cât negru sub unghie. Cunoştea prea bine acest frison, o atingere fugară a buzelor cu fugu[32], prea scurtă pentru a o ucide pe loc. Şi, dacă o uimea ceva în legătură cu Trevor Dobbs, era faptul că nu sărise pe ea – poate că nu putea citi exact ce e în inima lui, însă existau câteva taine bine ascunse între pliurile sarongului.

Când şi când, o străbătea un fior dureros, era stârnită în mod plăcut, era destul. Chiar dacă totul dura un singur moment, era pregătită să profite de el, cât se putea.

Trevor a fost cel care a sugerat să discute cu Phil Warriner despre cum să-l trimită pe băiat acasă fără să o pună în pericol pe Dial.

Acceptul ei nu s-a datorat faptului că îşi uitase înaltele standarde de Harvard, ci aceluia că nu avea nicio alternativă.

Aşa că Phil a fost convocat de Trevor, printr-o anume metodă necunoscută altora – şi care nu părea să aibă vreo legătură cu telefonul –, iar avocatul a sosit în cele din urmă la sfârşitul unei zile ploioase, într-o seară caldă, când încă mai continua să picure încetişor şi în frunzele de bananier se adunau mici băltoace de apă, ce se scuturau apoi într-o revărsare cristalină de care nu te săturai niciodată. Phil şi-a parcat maşina Holden Monaro şi Dial a ieşit afară pe terasă şi l-a privit un moment înainte să înţeleagă că

32 Specie de peşte consumată ca delicatesă, cu precădere în Japonia, după îndepărtarea pielii şi a anumitor organe, care conţin o otravă mortală.

acesta se dezbracă, îşi atârnă cămaşa şi costumul pe un umeraş, ca un comis-voiajor, înainte de a porni spre ea pe poteca îmbibată de ploaie, desculţ, în fundul gol, ţinând în mână doar servieta şi ceea ce s-a dovedit ulterior a fi un pachet de tutun Drum.

Saftare, a strigat.

O, Doamne, s-a gândit ea.

El a intrat destul de timid în cabană, un individ solid cu coapse păroase şi gambe lucioase, iar Trevor nu i-a comentat în niciun fel înfăţişarea. Ştia că băiatul e culcat în patul suspendat către care se ridica fumul şi se făcea că doarme, sau poate chiar dormea – nu-şi dădea seama. Phil şi-a aşezat spinarea udă de ploaie pe duşumeaua prăfuită, şi-a scos un blocnotes galben şi a început să le pună diverse întrebări, iar Dial l-a privit drept în ochi, străduindu-se să nu se uite la penisul care se întrevedea între picioarele lui încrucişate, ca o ciupercă.

Avea de gând să-l întrebe mai târziu pe Trevor ce-şi închipuia Phil că face, însă n-a făcut-o niciodată. Presupusese că avocatul, printre clienţii căruia se numărau o mulţime de hipioţi, ştia mai bine decât ea ce face.

Băiatul, fireşte, se uita în jos la cele trei Ursitoare care-i hotărau viaţa. Nu erau Cloto, care toarce Firul Vieţii, ori Lachesis, care hotărăşte lungimea caierului, ori Atropos, care îl taie brusc, punând punctul final. Mai degrabă, s-a gândit Dial, aduceau cu Karlo, Slothos şi Zappa. Simţea că atenţia băiatului era aţintită asupra lor.

Cum ţi-a spus tipa? a întrebat Phil. Bona?

Poftim?

Bunica.

Băiatul a auzit asta, fiecare cuvinţel. A văzut voalul de lumină din faţa jacarandei şi cum se nasc furnicile albe, cu aripi argintii.

Mi-a spus Arma, a spus Dial, lingând cele trei foiţe de ţigară şi lipindu-le, ca pe o cuvertură hipiotă din petice.

Anna Xenos?

Băiatul nu auzise niciodată acest nume. A văzut-o pe

Dial că se uită la el, însă el o privea printre ochiurile pledului croşetat. Nu-i putea vedea ochii.

Asta-i prima lecţie, a spus Phil. Bogaţii nu cunosc numele servitorilor.

Nu te pripi să tragi concluzii, a spus Dial.

Ai lucrat pentru ea. Habar n-avea cine eşti. Ţi-a plătit impozitele?

Mă plătea la negru.

Vezi, a zis Phil, şi a luat jointul pe care i-l întindea ea. Pielea feţei i s-a încreţit, pe când trăgea fumul cât mai adânc în plămâni, în timp ce-şi răsucea degetele de la picioare. O parte din fum i-a rămas agăţat de favoriţii hirsuţi, asemenea pâclei din vale. Băiatul s-a gândit: Nimeni n-o să ştie niciodată cum e să te afli aici, acum.

Vezi? a spus Phil.

Ce să văd? a zis Dial, râzând.

Ei n-au nici cea mai mică idee cine eşti.

Nici eu nu ştiu cine eşti tu, a spus Dial, la care au izbucnit cu toţii în râs.

Băiatul l-a văzut pe Trevor bătând-o pe genunchi pe Dial. Dial i-a cules ceva din păr, poate o gâză.

Eşti foarte drăguţ, Phil, a spus Dial. Însă cine vrea poate foarte uşor să afle cine sunt, am fost la Harvard.

Nu era prima oară când băiatul vedea efectul acestor cuvinte. Phil a ridicat o sprânceană şi a mai tras un fum.

Mi se pare corect, a spus. Toată lumea era serioasă acum.

Şi, în afară de-asta, mai e şi Che.

Tipii ăştia nu sunt atât de eficienţi pe cât crezi, a spus Phil. Pe bune. Îşi prind urechile şi când au de-a face cu fişele de cartotecă de la imigrare. Întreabă-l pe Trevor, dacă vrei să ştii.

Trevor l-a săgetat cu privirea, apoi a ridicat din umeri către Dial, sugându-şi buza de jos.

Phil, nu vreau să mă duc la închisoare.

De ce te-ai duce la închisoare? Mama băiatului cere să-l vadă. Tu faci ce te roagă. E stăpâna ta.

Fosta stăpână.

Fosta, OK. Însă în clipa aia încă îţi mai era stăpână.

Nu e aşa, Phil, a spus Dial. Mamei băiatului îi era interzis, din punct de vedere legal, accesul la copil. Eu l-am furat de la tutorele lui legal.

Cu permisiunea ei.

Ascultă, a început Dial.

Nu, a zis Phil. A trasat o linie în blocnotes. Uite ce-o să facem.

Băiatul a văzut asta. A văzut-o pe Dial uitându-se la el.

O să fiu avocatul tău, a spus Phil.

OK.

Mă duc să discut cu doamna Selkirk.

Vrei să te duci la New York?

În Park Avenue. O să-i explic situaţia, în calitate de consilier al tău. Am să-ţi reprezint interesele. Tu acţionai în conformitate cu instrucţiunile primite de la tutorele lui legal.

Phil, am plecat la Philly.

OK, OK, foarte amuzant, însă ea are, mă-nţelegi, accidentul ăla. Tu îi duci copilul tatălui, însă tatăl nu vrea să se implice în povestea asta. În acel moment, tu eşti deja acuzată de răpire. Te sperii. Fugi. O idee proastă, care însă nu face din tine o infractoare.

Eşti un scump, Phil, dar n-o să meargă.

Sunt avocat.

Avocat imobiliar. Aşa mi-ai zis.

Zi, crezi că sunt un tâmpit.

Sigur că nu cred asta.

Transmisiunea proprietăţii, a încuviinţat Phil, testamente, cesiuni. Asta e o problemă de moştenire. Şi, chiar dacă aş fi un tâmpit, spune-mi tu pe cine cunoşti atât de idiot încât să facă asta pentru tine?

Şi cum ajungi acolo?

Îmi cumperi bilet.

OK.

Mă cazez la un hotel. Îţi negociez cazul şi trec pe la

Village Vanguard[33], mă-nţelegi. Max Gordon[34]. De ce nu? Nu poţi face nimic din Remus Creek Road. Trebuie să te mişti. Or, tu nu te poţi mişca. Eşti blocată aici.

Phil, ai mai făcut vreodată în viaţa ta aşa ceva?

Phil a privit-o radios. A ridicat din sprâncene şi şi-a răsucit mustaţa.

Ce frumos, a spus.

Serios? a zis Dial, iar băiatul i-a auzit vechiul ton sarcastic şi a sperat că n-o să se certe. Îi plăcea cât de bine se înţelegeau, şi cum ea culegea crenguţe din părul lui Trevor.

N-o să mă omor pentru bani, a spus Phil, exalând.

Adică, ce vrei să spui cu chestia asta?

Vreau să spun că, oricâţi bani mi-ai da, a spus Phil – umplându-şi din nou plămânii cu fum – oricâţi bani mi-ai da, nu m-ai putea niciodată convinge să nu fac tot posibilul să rămân în viaţă.

Şi au râs cu toţii, iar Ursitoarele, care le tot dădeau târcoale, e foarte probabil să fi băut din tigva din dotare până s-au făcut mangă.

Însă atunci băiatul dormea deja adânc.

Mai târziu, ceea ce s-a întâmplat pe Remus Creek Road a fost etichetat drept *conspiraţie*, însă în săptămânile în care Phil „s-a pregătit” de drum, singura conspiraţie pe care a remarcat-o băiatul a avut loc pe verandă, unde a văzut-o o dată pe Dial sărutându-l pe Trevor, târziu în noapte. Şi poate au mai fost şi nişte zgomote în întuneric.

În fiecare dimineaţă, devreme, Dial se urca în patul suspendat şi jucau pocher şi mâncau ce rămăsese de la cină. Ştia că asta se întâmplă fiindcă în curând avea să se ducă acasă, însă, odată ce fusese luată această hotărâre, săptămânile sau lunile care-au urmat au fost ca o vacanţă şi n-a mai fost nevoie să-şi facă griji că bunica lui o să moară sau că tatăl lui n-o să-l mai găsească niciodată.

---

33 Celebru club de jazz din New York.

34 Fondatorul clubului de jazz Village Vanguard, în 1935. Iniţial, clubul a oferit comedie şi poezie, apoi, începând din anii ’50, muzică folk şi jazz.

Noaptea avea coşmaruri, însă fiecare nouă zi îi aducea încă o excursie cu maşina condusă stil Dial, între munţi şi coastă, între o cabină telefonică roşie şi alta. Ulterior, avea să se spună că aceste cabine de telefon făceau parte din conspiraţie, însă pentru băiat nu aveau aproape nicio importanţă. Nu-i păsa decât de plajă, să mănânce biban[35], să-l înveţe pe Trevor să înoate. Nu întreba de ce trebuie să meargă cu maşina atât de departe, însă călătoreau, urmând drumuri construite peste noapte până la Mapleton, Maleny, apoi porneau în josul râului mocirlos spre Bli Bli, urcau spre Pomona cea aridă şi o luau înapoi către Maroochy, care era numele unei frumoase aborigene de altă dată. Băiatul ocupa locul care i se cuvenea. Trevor stătea pe bancheta din spate, schimbând frecvenţele radioului său cu tranzistori. A zis că motorul interferează cu recepţia – o aberaţie pe care băiatul avea să o creadă vreme de douăzeci de ani – şi că n-ar sta pe scaunul din faţă nici dacă l-ar plăti cineva. Nu ştia să citească, însă ştia absolut tot – cinci oameni fuseseră prinşi intrând prin efracţie în hotelul Watergate. Avioane B-525 bombardau Vietnamul. Băiatul nu voia să se gândească la războiul care părea că i-a luat totul. Prefera să-şi examineze dunga de la slip, ca să vadă cât de tare s-a bronzat. Câteodată, se culca pe duşumeaua prăfuită. Dial avea la gleznă un lănţişor de jad. Se uita cum îşi mută piciorul şi cum se mişcă schimbătorul de viteze. El o putea face mai bine, însă n-avea voie.

Nebunule ce eşti, ieşi de-acolo.

Au parcat lângă o cabină roşie de telefon, în mijlocul plantaţiei de trestie-de-zahăr, la o curbă a drumului dintre Coolum şi Yandina, apoi la alta, pe faleza de la Peregian Beach.

A mai fost apoi o cabină telefonică în Pomona, micul orăşel părăsit de unde îşi cumpăraseră costume de baie, de la secondhand. Poate că Trevor folosise câteva dintre monedele de douăzeci şi cinci de cenţi din borcanul cu

---

35 în original, pearl perch, Glaucosoma scapulare, specie de biban care trăieşte în apele coastei de est a Australiei.

bani de telefon pe care îl căra cu el peste tot. Aceste telefoane aveau două butoane, şi B; nu l-a apăsat pe niciunul. În Pomona, Dial a cumpărat un costum de baie negru cu flori albe, unele din desenul imprimeului, iar celelalte cusute pe sutien. Trevor a numit-o Doamna Floare. Pielea i se înnegrea repede, dat fiind faptul că era o grecoaică în sângele căreia curgea sânge turcesc.

Şi băiatul s-a bronzat destul de tare, iar părul i s-a albit complet de la soare, în timp ce insista să-l înveţe pe Trevor cum să respire în apă. Indiferent cât de trist erai, înotul îţi curăţa de fiecare dată sufletul. Asta i-a spus băiatul lui Trevor, cu exact aceleaşi cuvinte. I-a arătat lui Trevor cum se face pluta de mort, însă valurile nu l-au lăsat să stea perfect întins şi i s-au spart în creştet şi în curând doar alergau către valuri şi nu mai conta că orfanul de la Londra nu ştie să înoate, pentru că a prins valurile, la Marcus, la Sunshine, Peregian şi Coolum.

Che, Trevor, Doamna Floare au fost cu toţii luaţi pe sus de valuri, s-au trezit cu feţele împinse în nisip şi cu pământul fugindu-le de sub picioarele răsucite şi amestecate în aer şi asta era şi ideea, asta plus senzaţia că te strânge pielea de pe spate şi faţă, şi în unele zile erau aproape singurele persoane din apă, între Coolum şi Sunshine. Era aproape iarnă, însă era absolut perfect – nu mai era nimeni decât un moşneag cu genunchi tăbăciţi care mătura nisipul ud cu o pungă ca să adune viermi, credeau ei; nu ştiau precis ce face.

Lui Trevor îi plăcea o formaţie numită The Saints. O punea întruna, iar şi iar: *Im from Brisbane and Im rather plain*[36]. Ţinea o cracă întreagă de banane pe banchetă lângă el, din care mâncau toată ziua, însă când soarele dinspre apus atingea norii cei joşi de-a lungul orizontului dinspre răsărit, dansau şi săreau sub duşul rece dintr-un parc de rulote şi porneau să caute peşte. Biban. Biban de mare. Peşte de coral. Au găsit nişte ciudaţi cu degete lipsă, care vindeau peşte din spatele unor vagoane de lemn, pe drumurile către Noosa şi Alexandra. Şi după asta s-au

36 Sunt din Brisbane şi sunt un tip destul de banal.

întors iar în vale, ale cărei lumini se stingeau pentru lumea din afară, şi unde Dial şi Trevor găteau, în timp ce băiatul spăla şi scotea etichetele de pe conurile de îngheţată, ca să le păstreze drept suveniruri.

A adunat optsprezece asemenea hârtioare, toate identice, albe cu albastru, pe care scria BUDERIM şi, după ce erau curate, le întindea pe terasă şi, după ce a doua zi acestea se uscau, le punea bine. Mai strângea de asemenea scoici, pietre, greieri uscaţi. Era limpede că se pregăteşte să-şi ia la revedere, însă atunci nu-şi dădea seama de asta şi nimeni n-a încercat să-i spună ce simte de fapt.

Cei trei au început să-i îngrijească grădina lui Dial şi, deşi timpul este elementul care face ca o grădină să existe, băiatul nu gândea în aceşti termeni. S-au dus cu greble la barajul Wappa şi au luat hălci mari din covorul puturos de alge pentru compost. S-a udat până la piele cu apă mâloasă de lac, ţinând la piept legăturile îmbibate în timp ce umpleau portbagajul cu ele. Peugeotul s-a lăsat sub greutatea lor şi apa s-a scurs din el tot drumul către casă.

Au împrumutat o batoză de la tatăl lui Cap-de-budincă, după care au fărâmiţat cocoloaşele cu mâinile bronzate, acoperite cu sudoare şi noroi. Au legat nişte sfoară pe un băţ şi au făcut şirurile drepte. Au plantat broccoli, varză, conopidă, pătrunjel, rucola, spanac, sfeclă roşie, ceapă, morcovi, ridichi.

Băiatul a ţinut pachetele cu seminţe şi în fiecare răsad a pus câte o singură sămânţă, după care a sigilat la loc pachetul, cu scotch.

Era greu de crezut că nu-i plesneşte deja inima de părere de rău şi, când spinarea bronzată a început să-l mănânce şi să se cojească, iar bucăţele din pielea descuamată au căzut pe duşumeaua australiană, Dial l-a privit, acoperindu-şi gura cu mâna.

Ce-ai, Dial?

N-am nimic.

La ce te gândeşti, Dial?

La nimic, a zis ea. N-ar fi putut explica nimănui, erau

doar fire de praf în lumina soarelui, pe care nu avea să le vadă nimeni niciodată.

Trevor consumase numărul total ridicol de douăzeci de monede certându-se cu Phil despre cum va ajunge acesta la aeroportul Brisbane, fiecare conversaţie concentrându-se în jurul ideii că până şi o convorbire de la un telefon public din Bli Bli era ascultată, lucru pe care Dial îl găsea adesea cât se poate de amuzant, iar alteori i se părea înţelept, în vreme ce, în cea mai mare parte a timpului, părea că prudenţa e cea mai indicată. Trevor se opunea categoric ideii de a ajunge fie şi în apropierea aeroportului, iar ea în mod sigur nu dorea ca el să păţească ceva din cauza ei. Aşa că, în zorii unei dimineţi ceţoase, când a fost surprinsă de faptul că valea era deopotrivă rece şi umedă, şi-a scos fusta de la Vassar şi setul cu pulover şi bluză asortată din plasticul de la curăţătorie şi a pornit cu grijă către Peugeotul jegos, cu pantofii şi tricoul în mână. Tricoul era ca să-şi şteargă cu el noroiul de pe glezne.

Când a trecut prin Eumundi, îndreptându-se spre Tewantin, pe maşinile de poliţie erau picături de rouă. A trecut podul de la Gympie Terrace la ora 6.00 fix şi, preţ de o clipă, un pelican a plutit chiar în dreptul geamului ei, după care a coborât lăsând dâre albe în ceaţa de deasupra fluviului Noosa. Avea gura uscată, însă tot putea să aprecieze frumuseţea locului şi să se minuneze că există oameni care pot trăi şi munci aici, aşa, acum. Puteai fi sărac, fără să ai nici zăpadă, nici după ce bea apă, să fii Whitey Bulger şi băieţii lui, fără să-ţi petreci toată viaţa încercând să scapi de soarta ta. Fireşte, s-a gândit la toate acestea înainte de a-l vedea pe Phil.

A urcat strada în pantă şi a întors la sensul giratoriu. Acum, Yacht Clubul Noosa se afla în dreapta ei şi vedea pe terasă un preot cu două cutii, care la o privire mai atentă, s-a dovedit a fi Phil Warriner într-un costum ciudat.

Mai târziu, a desenat hainele pentru băiat, nasturii pantalonilor deasupra buricului, jacheta lungă, ca un frac. A desenat cu talent, însă n-a reuşit cu niciun chip să

ilustreze felul în care crăcii pantalonilor se uneau şi pluteau ca o rochie.

Ce e, Dial?

E un costum de papiţoi[37].

Ea s-a gândit: Mi-am lăsat viaţa pe mâna unui tembel, Domnul să mă aibă în pază.

Nemaivăzuta creatură o zărise. A coborât treptele, a traversat peluza, s-a oprit o secundă pe linia de la mijlocul drumului. Ea s-a gândit: Ce naiba fac? Ar fi trebuit să fugă.

Şi ai făcut-o, Dial? Ai făcut-o?

Am aşteptat. Ca o fată cuminte.

Ca o vacă, s-a gândit, care stă să-i dea unul cu ciocanul între ochi. Ăsta era avocatul ei. Reprezentantul ei. Şi totuşi, sentimentul care pusese stăpânire pe ea în timp ce îl privea traversând drumul nu era unul de frică – absolut firesc, date fiind circumstanţele –, ci de jenă. Purta ghetre albe, tot tacâmul. Avea la el două cutii – o geantă burduşită şi o cutie de trompetă şi, când le-a pus cu grijă în spate, ea n-a făcut niciun comentariu.

'neaţa, a spus el, scuturându-şi pantalonii în timp ce se aşeza.

Costumul lui era galben ca narcisa.

Bună, a zis, însă nu s-a putut uita la el. S-a gândit: O să se păteze ca naiba cu scrum. Au întors şi au luat-o înapoi spre Eumundi, de unde aveau s-o ia pe Bruce Highway, către aeroportul Brisbane şi, în tot acest timp, Dial a simţit că pasagerul ei arde de nerăbdare să vorbească despre costumul lui. Ar fi trebuit să-i spună: Scoate-ţi dracu' porcăria aia de pe tine. Arde-o. Unde Dumnezeu ai găsit un costum din ăsta de papiţoi pe Sunshine

Coast? Negrii din America purtau aşa ceva, negrii de acum o mie de ani.

De ce nu i-a spus? Fiindcă nu voia să-l jignească?

---

37 în original, zoot suit, costum cu talie înaltă, pantaloni largi şi strânşi pe picior şi haină lungă cu revere late şi umeri laţi, popularizat la finele anilor '30 de americanii de culoare sau de origine hispanică şi de cultura jazz a Harlemului.

Oare ăsta era adevărul? În clipa în care a trebuit să facă faţă camioanelor mătăhăloase cu şoferi care voiau s-o intimideze de pe Bruce Highway, era deja deprimată. Plăcerea ultimelor câteva săptămâni s-a dovedit a fi fost plăcerea unor lucruri efemere, luminoasă precum glicina, preţioasă pentru că nu mai putea dura decât foarte puţin.

Îl privise pe băiat adunându-şi fiecare fărâmă de identitate proprie. L-a văzut cum îşi înşiră desenele cu tuşe groase şi tenace, reprezentând grădina şi plaja. Nu i-a pus întrebarea evidentă: N-o să-ţi fie dor de toate astea? N-o să-ţi fie, în primul şi în primul rând, foarte dor de mine?

Indiferent ce avea s-o aştepte, l-a dus pe Phil la aeroport, două ore de la Eagle Farm, aflându-se în fiecare secundă într-o tensiune cumplită, provocată de posesorul costumului.

El avea de gând să coboare în zona Greenwich, i-a spus, şi ea nu l-a corectat, ca să-l caute pe Max Gordon şi poate să stea puţin la Vanguard. Toate restaurantele din New York aveau porţii imense. Albii erau convenţionali, a zis, de parcă el ar fi fost albastru. Americanii nu aveau pic de simţ al „ironiei". Negroteii erau mişto. Avea de gând să-şi piardă timpul liber la Brownies[38], unde îţi luai cocaina direct de la bar, însă erai dat afară dacă înjurai.

A trecut pe lângă magazinul cu verandă largă, care vindea crabi de nămol oamenilor de afaceri care se pregăteau să se îmbarce în avionul de Melbourne. Phil i-a spus toate astea, despre crabul care a scăpat şi a fost cât pe-aci să facă să se prăbuşească un 727. A oprit chiar lângă bordura din faţa aeroportului Brisbane, i-a dat banii de cheltuială într-un plic, l-a sărutat pe obrazul ţepos şi i-a simţit parfumul ciudat.

După ce s-a întors de la Eagle Farm, Dial a rostit cu voce tare că-şi doreşte să nu-l fi rugat niciodată pe Phil să facă ceva. Şi băiatul şi-a dorit acelaşi lucru. Nu avea voie să spună cât de mult.

Însă a trecut o săptămână şi nu s-a întâmplat nimic, apoi încă una şi, după un timp, tot ce a rămas din Phil au

38 Cafenea din New York.

fost ochii daţi peste cap ai lui Dial şi desenele în care încercase să-i schiţeze costumul de papiţoi, mult mai frumoase, s-a gândit el, decât orice ar fi putut face el.

Dial, Trevor şi băiatul s-au dus la plajă şase zile la rând. Au găsit cele mai bune fructe de avocado de pe Sunshine Coast, ascunse de şosea în spatele unui popas alcătuit din *Pinus radiata*, pe drumul spre Coolum. Apoi, săptămâna următoare, cum se întorceau de la Bli Bli, au dat peste un străin în vârstă şi ciudat care vindea nişte peştişori, nu sardine, însă mici. Ochii lui Dial s-au umplut de lacrimi şi a gătit peştii aşa cum îi gătea pe vremuri pentru tatăl ei, care, le-a spus, avea exact un metru şaizeci şi trei.

A doua zi dimineaţă s-a auzit ploaia răpăind pe acoperiş şi toată lumea a rămas în pat ore întregi. Apoi, au urmat câteva zile cu ploaie zdravănă şi, sub privirea băiatului, tulpina mătăsoasă, verde-palid, de mazăre s-a despicat, împingând la o parte solul fărâmiţat. În noroi şi burniţă, a acoperit bine mazărea cu frunze de marijuana, aşa cum învăţase de la Trevor cu mult timp în urmă, alergând pe aleile pline de hârtoape, cu paietul dând pe dinafară. A netezit chestia neagră, lăsând o gaură astfel încât fiecare lăstar să poată ţâşni liber spre cer – nori ca nişte pene, înalţi şi îngheţaţi în albastrul ca dintr-un science-fiction.

Niciun cuvânt de la Phil.

Au urcat tustrei dealul. Rezervoarele lui Trevor se umpleau frumos. În noaptea aceea, s-au dus la un dans al lunii, la aşa-numitul loc de adunare şi băiatul a dansat cu Dial, şi apoi cu micuţa Cap-de-budincă. A învăţat un pas de dans irlandez, în ciuda faptului că luna era acoperită de un nor. N-avea de gând să moară pentru nişte bani. Era limpede.

În ciuda fericirii care-i umplea sufletul, băiatul încă mai ducea povara claxonului răsunând. Nu putea afirma sus şi tare că nu mai *vrea* să se întoarcă la Kenoza Lake.

Dacă Phil o găsea pe bunica lui, avea să trimită o telegramă secretă prin care să spună că Dial a fost iertată

pentru fapta ei. Hamid, dirigintele poştei, avea să noteze mesajul telegramei şi să o pună într-un compartiment separat. Aceasta urma să rămână acolo până când ei aveau să întrebe: Avem vreo telegramă? Nimeni nu le aducea telegrame hipioţilor.

A rămas în maşină când Dial şi Trevor au intrat la poştă. Când i-a văzut întorcându-se cu mâna goală, s-a dezumflat ca un balon.

A continuat să plouă şi rezervoarele lui Trevor au dat pe dinafară, iar vadul s-a inundat, şi tocmai se aflau acasă şi jucau canastă, când au auzit-o pe micuţa Cap-de-budincă strigând: He-ei şi alergând pe pământul îmbibat cu apă, pleosc, buf, când a aterizat pe treapta din spate a cabanei, nu era Tinker Bell, avea picioare solide, pline de zgârieturi, cu puf alb de sus până jos. Chestia îmbibată cu apă din mâna ei, făcută cocoloş, era hârtia cea temută, telegrama. Tatăl ei o primise săptămâna trecută şi venise acasă să-şi adune caprele, care dăduseră iama prin legume.

Brian spune, a anunţat Cap-de-budincă, tremurând şi întinzându-şi braţele de pe care se prelingea apa. Zice, a spus ea, că nu pare ceva prea urgent.

Afară era întuneric şi mohorât, şi înăuntru era de asemenea întuneric. Băiatul a simţit-o pe Dial tremurând şi a văzut-o că-şi încrucişează braţele peste piept. N-a rostit niciun cuvânt.

Trevor şi-a lăsat jos cărţile de canastă, cu faţa în sus. Apoi Dial s-a ridicat în picioare. A luat telegrama de la fetiţa blonzie.

Rahat, a ţipat, şi a azvârlit-o pe podea.

Inima băiatului s-a făcut mică de tot în piept.

Dial a zis: Un cretin sadea.

Băiatul nu ştia ce e aia sadea, însă Dial se cutremura din toate încheieturile, cu gura schimonosită. S-a izbit cu capul de perete şi o farfurie a căzut pe podea şi s-a spart. Ce dobitoc, a ţipat.

Cap-de-budincă s-a răsucit pe călcâie şi a fugit şi au auzit-o lipăind în josul dealului, urlând ca din gură de şarpe.

Trevor şi-a legat mai bine sarongul şi s-a dus spre locul în care zăcea telegrama motolită şi muribundă, lângă uşă. I-a întins-o băiatului ca să citească ce scrie.

ÎNTÂLNIT J.J. JOHNSON.

Da, şi ce înseamnă asta?

S-a întâlnit cu un trombonist, a spus Dial, îngenunchind lângă farfuria spartă.

Şi ce înseamnă asta?

Înseamnă că e un ţicnit.

Băiatul s-a gândit: Poate că e un lucru bun.

Băiatul a văzut-o cu ochii lui – a văzut cum telegrama a făcut-o pe Dial să se răzgândească.

I-a simţit sângele fierbându-i în vene în clipa în care ea s-a năpustit afară pe uşă. S-a întors cu perlele pe piept şi noroi pe gambe. În mână avea pantofii cei sobri. S-a urcat în patul lui suspendat şi a coborât cu borcanul de monede de douăzeci de cenţi.

Cine e J.J. Johnson?

Un cântăreţ la trombon.

Avea părul vâlvoi, ca al unei nebune. Şi-a şters gambele cu un prosop de bucătărie şi l-a întrebat pe Trevor de unde poate să dea un telefon.

Chiar e cântăreţ la trombon?

Şşş. Da.

Trevor a zis că există o cabină de telefon în lanţul muntos de dincolo de Maleny, parte pe care băiatul a priceput-o, sau aproape a priceput-o, şi anume: Cheia libertăţii tale stă într-un model oarecare. Înţelegi?

Nu prea.

Ţi-ai împrăştiat drogurile prin desiş. N-ai făcut niciun lucru care să poată fi văzut sau auzit din cosmos. Înţelegi?

A zis un da, nu, aproximativ.

Haide, scumpule, a zis Dial, acum o să mergem să facem o plimbare. Toată această agitaţie febrilă i-a readus în minte senzaţia neplăcută din avion. I-a privit picioarele lungi şi robuste galopând în josul dealului, către Peugeotul 203.

Trevor s-a suit pe bancheta din spate, foarte tăcut şi

iară să mănânce, fără să caute frecvenţa la radio, aplecându-se în faţă în aşa fel încât gura lui mică să fie lângă urechea lui Dial. Era la fel de atent şi pe fază cum fusese şi atunci când poliţia se furişase pe platou cu Land Roverul.

Unde mergem?

Şşş.

Băiatul s-a gândit: Mă trimit înapoi. I s-a strâns stomacul ascultându-i.

Să-l ia dracu' cu banii mei cu tot, a spus Dial.

Pe cine, Dial?

Şşş, a spus ea, vorbind cu Trevor şoptit şi precipitat. O să-i trimit şi mai mulţi bani. Poate să petreacă toată noaptea la Blue Note. Sau la The Gate. Şi să fie bătut măr în metrou, dacă asta doreşte. Era mult prea dus cu pluta. Şi ea o ştiuse dintotdeauna.

Cine? a insistat băiatul, făcând eforturi să nu se smiorcăie.

Te rog, a zis Dial. O să-ţi explic. Ai încredere în mine.

În loc să-i explice, a condus zece kilometri până la Nambour, apoi douăzeci până la Maleny şi încă şapte spre sud, până când au văzut dinţii stranii şi sparţi ai Munţilor Glass House iţindu-se din hăţişul ţepos de dedesubtul cerului ca de catifea. Drumul era îngust şi negru-strălucitor de-a lungul crestei acoperite cu iarbă bogată şi, când au ajuns la telefon, Dial a parcat maşina cât de bine a putut, stresată să nu se răstoarne în valea de dedesubt. A ieşit din maşină cu o bucăţică de hârtie între degetul mare şi arătător, fluturând în adierea vântului. În cealaltă mână avea borcanul cu monede şi băiatul a rămas în maşină, cu geamul deschis şi trupul mângâiat de adierea blândă.

Trevor s-a repezit şi el în cabina de telefon.

Băiatul a rămas singur, cuprins de o vagă stare de greaţă. Nu voia să plece, nu încă, poate mai târziu. Poate că Dial i-ar putea plăti bunicii să vină într-o vizită, să vadă că e un loc foarte plăcut. Ploaia se oprise şi norul ca o blană de iepure era suficient de sus pe cer ca să se vadă până departe, spre coastă. Şi-a imaginat bulevardele Lex şi

Sixty-second şi străzile adânci şi întunecate, care nu-ţi lăsau mintea să plutească prea departe.

Au ieşit grăbiţi din cabină, Trevor încruntat, Dial golindu-şi obrajii de aer.

Ce-i? a întrebat când ei s-au suit în maşină. Ce-i?

Dial era ocupată să întoarcă maşina. Roţile din spate au rămas blocate preţ de o clipă, după care s-au eliberat, demarând din Maleny şi lăsând bulgări de lut galben pe mijlocul drumului.

Trebuie să mergem la Brisbane, scumpule.

De ce?

Nu ne lasă să sunăm în altă ţară de la un telefon public.

Poşta centrală din Brisbane era împânzită de poliţişti care mişunau peste tot, ca furnicile ieşind dintr-un cuib. Băiatul a coborât privirea în pământ, ca să nu-i vadă nimeni faţa.

Să nu spui niciun cuvânt, atâta te rog, i-a zis Dial. OK?

El i-a luat mâna înspăimântată şi alunecoasă şi a urcat lipit de ea treptele clădirii uriaşe, ca o biserică sau o sinagogă. Nu avea aer condiţionat. Ar fi trebuit să aibă. Dial a plătit nişte bani la o tejghea înaltă şi a primit un tichet cu un număr, după care au intrat într-o sală de aşteptare cu bănci lungi de lemn şi telefoane negre înşirate de-a lungul tuturor pereţilor, fiecare dintre ele în propria-i cabină lambrisată cu lemn.

Ce bine arată, a zis băiatul. Ca pe vremuri.

Da.

Când, într-un final, şi-au auzit strigat numărul, s-au năpustit toţi trei în cabina care mirosea cam ca gazele pe care le emană oamenii atunci când sunt trişti ori speriaţi.

Alo, a zis Dial.

El s-a lipit tare de ea în timp ce ea cerea cu domnul Warriner. Phil.

Băiatul s-a gândit: Ţicnitul.

Cred că la ora asta trebuie să fie acasă, i-a spus ea lui Trevor.

Alo, a spus Dial. Bună, Phil.

A ascultat. A zis: Este camera lui Phil Warriner? apoi a ascultat din nou.

Asta nu e treaba ta, a spus. Vreau să vorbesc cu Phil.

Apoi, iară să mai rostească vreun alt cuvânt, a pus telefonul negru şi impozant înapoi în furcă. Băiatul nu l-a văzut pe Trevor strecurându-se afară, însă Dial l-a găsit în mulţimea din faţă.

Trevor avea mâna la gură, ochii îi jucau în cap de parcă era nebun, şi băiatul a simţit că i se face frică.

Un poliţist, a spus Dial. În camera lui.

Trevor a privit în depărtare.

Era din Brooklyn, a spus Dial. Poliţistul. S-a uitat în jos, spre băiat.

Bănuiesc că ştii numărul bunicii tale?

Trevor a zis: Ne vedem la trei, la maşină.

Băiatul s-a gândit: Ce-o să se întâmple cu mine? L-a urmărit din ochi pe Trevor îndepărtându-se, filiform şi cu pasul lin şi trecând drept prin mijlocul unui grup de poliţişti care se urcau într-un autobuz.

Unde se duce?

Ştii numărul bunicii tale?

El s-a uitat în ochii ei cu irişi pătaţi, ieşiţi din orbite. Totul era ascuns în cerculeţul cel negru, unde bunicul lui îi spusese că nici măcar Dumnezeu nu poate vedea.

De ce?

Ea i-a luat mâna şi el s-a lăsat condus în preajma teghelei celei înalte, unde ea s-a lăsat iar pe vine, aşa cum se lăsa când voia să-i spună ceva important.

Uite ce e, a spus, idiotul a intrat în belea.

Trevor?

Phil. Şi, dacă a intrat în belea el, am intrat şi eu. Lasă-mă să-i explic totul bunicii tale, înainte ca Phil să înrăutăţească şi mai tare lucrurile.

Asta ţi-am spus şi eu, a spus băiatul. Ţi-am spus acum o mie de ani.

Acum plângea, fără să mai ştie ce e bine şi ce e rău. Nu aveau niciun şerveţel. Ea a înşfăcat un formular de

telegramă şi i l-a dat să-şi sufle nasul cu el, însă hârtia era aspră şi mai rău s-a mânjit, aşa că până la urmă a fost nevoit să-şi folosească încheietura mâinii. Dial a luat altă telegramă şi a notat ambele numere, cel de pe Sixty-second Street şi cel de la Kenoza Lake. El a văzut-o, printre lacrimi, plătind la tejghea.

Acolo unde se afla bunica era noapte, iar trupul ei firav de înotătoare probabil că abia se zărea sub pătură, iar radioul cânta, pe un fond cu pârâieli şi foşnituri, pentru a o feri de coşmaruri. Probabil că, atunci când a sunat telefonul, s-a speriat cumplit.

Alo, a zis Dial, sunt Anna Xenos.

Xenos? Băiatul auzea o ambulanţă. Aşa a ştiut că sunase întâi la oraş.

Sunt prietena fiicei dumneavoastră, a spus Dial. Anna Xenos.

Niciuna din ele n-a pomenit nimic de băiat. Bunica lui nu-l putea vedea, şi nu-şi putea imagina unde se află el. Un poliţist mânca un sandviş şi se rezema de tejghea, întreţinându-se cu fetişcana frumuşică şi durdulie care împărţea numerele de ordine pentru convorbirile telefonice. Legământ pecetluit cu sânge, a zis poliţistul.

Simţurile lui Dial erau în stare de alertă maximă, ca mustăţile de pisică. A observat că poliţistul se uită atent la băiat. A auzit cum un pahar e mutat pe un blat de sticlă, în New York.

OK, Anna Xenos, a spus bătrâna. Ai idee cât e ceasul?

Dial s-a gândit: Probabil nu sunt în toate minţile, de am conversaţia asta.

Poliţia ţi-a arestat complicele, a spus bunica.

Cuvântul – *complice* – a izbit-o drept în plex.

În clipa asta, e în The Tombs[39].

Nu ştia ce înseamnă exact The Tombs, însă aproape că ghicise, şi a urât-o pe bătrână pentru felul în care a rostit *toombs*, de la adresa din Park Avenue.

S-a uitat în jos spre băiat şi a văzut cu câtă tristeţe se

---

39 Nume colocvial dat închisorilor din New York, în primul rând celei din Manhattan, datorită construcţiei ce aminteşte de un mausoleu.

agaţă de ea. Avea un aer suferind, nasul transpirat şi o apucase strâns de fustă. Bietul băiat. Bietul Phil, în costumul lui de papiţoi. Îi fusese jenă să-i comenteze vestimentaţia, însă tăcerea ei de mimoză îl trimisese drept în puşcărie.

Dimineaţă va fi judecat.

Pentru numele lui Dumnezeu, e avocat. E avocatul meu.

Dă-mi-l pe Jay.

Nu, nu încă.

Dial şi-a închipuit un telefon de modă veche, cu cablul ros, precum corsetul mamei ei. A aşteptat în timp ce acesta îi pârâia în ureche.

Chiar trebuie să fii atât de crudă? a spus doamna Selkirk.

Dial i-a întins băiatului telefonul unsuros şi el l-a luat cu ambele mâini.

Dragul meu, tu eşti?

Băiatul i-a auzit vocea ridicându-se cu efort din adâncul ca de martini al somnului.

Da, bunico.

Jay?

Eu sunt, bunico. I-a văzut părul grizonant frumos pieptănat înainte de culcare.

Ţi-au făcut rău, Jay?

Nu, bunico.

Băiatul îşi auzise destul de des bunica plângând, asemenea vântului printre frunzele toamnei, însă nu aşa, o furtună cu rafale, plesnete şi glas înecat. Apoi s-a oprit, destul de rapid.

O să-ţi spună Phil, i-a zis băiatul iute. Sunt bine.

Cine?

Avocatul, bunico. A venit ca să rezolve totul. Totul e foarte bine.

E pe mâinile poliţiei, dragul meu, nu-ţi face griji.

Toată lumea se poartă frumos cu mine, bunico. Phil e un om drăguţ.

Unde eşti, Jay?

Poate c-ar fi trebuit să-i spună unde se află. Nu ştia. Poliţistul avea sprâncene groase nisipii, lăsate peste ochi, şi stătea cu fundul împins în spate, ca foaia de salată din sandviş să cadă pe jos, şi nu pe ecusonul lui.

Trebuie să-mi spui, Jay.

Dial stătea cu urechea lipită de receptor. I l-a înşfăcat imediat din mână şi el s-a bucurat că nu trebuie să hotărască.

Uite ce e, a spus Dial, am plătit pentru şase minute, aşa că haide să nu irosim timp preţios.

O să am grijă să-nfunzi Sing Singur, a spus bunica Selkirk, printre pârâituri. Pot să localizez telefonul de la care suni, proasto ce eşti. Câţi bani vrei?

De ce nu vorbeşti pur şi simplu cu avocatul meu, să vezi dacă nu reuşiţi să cădeţi de acord. Nu vreau niciun ban.

Avocatul tău, ca să vezi.

În acel *ca să vezi*, Dial a auzit doar o viaţă plină de privilegii şi condescendenţă.

Nu ajuţi pe nimeni cu tonul ăsta, babă proastă ce eşti.

Poftim?

Jay e lângă mine. Îl vrei? Sau nu?

Dial s-a gândit: Am devenit o infractoare care răpeşte copii.

Am pierdut o fiică. Nu pot să-mi pierd şi nepotul.

Ascultă-mă, te rog, a spus Dial, nu vrem decât să venim acasă.

Ai cea mai mică idee în ce belea te-ai băgat? Dă-mi-l la telefon, lasă-mă să mai vorbesc odată cu el.

Nu mai e timp.

Sper pentru binele tău că nu te-ai atins de niciun fir de păr din capul lui.

Ascultă-mă, a spus Dial. Ai doar o singură şansă. O vrei?

Nu, tu ascultă-mă pe mine, a spus bătrâna.

Taci şi ascultă, a spus Dial. Ştia că-l speria pe băiat. Însă nu se mai putea abţine. Se afla într-un loc dement şi

legăna ameninţătoare o bâtă, gata să se ia în piept cu întreaga lume.

Da, a spus bătrâna foarte încet. Continuă, te ascult.

Atunci a auzit-o pe Phoebe Selkirk plângând.

Taci, a spus Dial. Scorpie bogată şi răsfăţată. Dacă vrei să-l mai vezi vreodată pe băiatul ăsta, vorbeşte cu Phil. Scoate-l din închisoare.

A pus jos receptorul şi a început să estimeze pagubele.

Băiatul şi Trevor săpau în spatele cabanei. Odată terminată, puteai să te culci în groapă şi să vezi până hăt departe, pe deasupra acoperişului cabanei, până la făgaşele galbene ale drumului. Acesta era planul, şi era dus la îndeplinire cu grabă maximă. Dial simţea din cabană izbitura egală a târnăcopului lui Trevor.

În spatele chiuvetei era o ferestruică îngustă cu geam încastrat în plumb prin care putea, dacă stătea într-un anume unghi, să-l vadă pe băiat cu capul în jos în groapă, scormonind ţărâna din spatele lui, ca un câine. Gropari, s-a gândit ea, şi cam asta era dispoziţia în care se afla. Ea, Anna Xenos, fusese cea care provocase toate astea. Ce bine-ar fi fost să nu fi făcut asta. Ce bine-ar fi fost să nu fi făcut aia. Tot ce atingea distrugea. Cum foarte bine îi spusese Rebecca lui Trevor: De ce nu bombardează pur şi simplu Cambodgia, ca să ştim o treabă?

Trevor era sută la sută convins că Phil va mărturisi foarte rapid poliţiştilor din New York unde se află băiatul. Cine n-ar fi făcut-o? a zis şi, în căutătura lui aspră, ea a văzut suficientă amărăciune ca să creadă în el. Mâine-dimineaţă, cel târziu, poliţia din Brisbane o să fie aici, a spus el. Chiar înainte de ivirea zorilor. Aşteaptă şi-ai să vezi.

Acum era deja târziu şi valea rămăsese fără soare şi, deşi înăuntru era un întuneric de-a dreptul macabru, Dial s-a gândit că e mai înţelept să nu aprindă lămpile. Oare deţinătoarea bursei Alice May Twitchell chiar credea cu adevărat că sunt spionaţi din cosmos, că ceasul ei cu alarmă e cheia libertăţii ei şi că e nevoie să se târască într-

o groapă mâloasă ca să-şi păstreze libertatea?
S-a schimbat în sort şi maiou şi a urcat desculţă dealul, unde l-a găsit pe băiat gol puşcă, întins pe burtă, săpând cu mâinile. Trevor, care, dintr-o politeţe ciudată şi perversă, avea chiloţii pe el, dădea la lopată icnind, cu muşchii spatelui murdari de pământ, ca o dâră de mangal pe lenjeria cea bună.
Plouase destul cât să facă poteca noroioasă şi alunecoasă, însă ploaia nu reuşise să pătrundă foarte adânc în pământul dealului. Era sezonul uscat şi, după câteva degete de ţărână umedă, au dat peste un fel de argilă tare şi galbenă, care-i rupsese deja unghiile băiatului.
Eşti bine, scumpule?
Sunt bine, a zis el, însă ea s-a gândit la animalele prinse în capcană, care-şi rod membrele. Trebuia să plece, să fie eliberat, însă mai întâi trebuiau să supravieţuiască toţi trei acestei nopţi, aşa că au muncit stângaci, cot la cot, până când a fost nevoie să aducă lămpile de uragan din cabană. Încă nu terminaseră când băiatului i-au căzut efectiv pleoapele de oboseală şi l-a dus jos să se spele. Pe urmă, l-a pus pe blatul bucătăriei cu un prosop în jurul umerilor încovoiaţi şi au ascultat amândoi cum Trevor râcâie cu lopata, apoi scurmă, în timp ce ea a încropit un soi de ratatouille cu dovleci şi cartofi, o mâncare care nu semăna cu nimic cunoscut şi n-avea nici nume.
În timp ce orezul fierbea, au urcat dealul ţinându-se de mână şi au descoperit că Trevor improvizase deja un fel de acoperiş deasupra gropii, cu o foaie de tablă, şi îl acoperise cu pământ şi frunze de marijuana. Îi căptuşise interiorul cu folii de plastic negru, din grădină.
Dar n-o să ne găsească poliţia aici? a întrebat ea.
Le e frică de desiş, a zis el. Ai încredere în mine.
Şi-au mâncat cina în beznă pe terasa cabanei, după care au făcut duş, s-au şters şi şi-au pus pe ei ce haine curate avea fiecare. În cele din urmă, au cărat şi au târât în susul dealului pături şi perne, aducând cu ei şi rămurelele, frunzele şi păianjenii măturaţi în drumul

străbătut în întuneric.

S-au lăsat încet în obscuritatea căptuşită, băiatul între Dial şi Trevor, şi deşi poziţiile lor sugerau un soi de protecţie familială.

Dial nu putea să uite cum îl rănise pe băiat, zbierând ca o harpie la bunica lui, în acea poştă supra-încălzită, în stil colonial. S-a imaginat cu dinţi că ai femeii arhetipale a lui de Kooning, crescându-i de imediat de sub nas, mătuşa criminală, o clanţă uriaşă cu care să-l zdrobească între dinţi. Însă fireşte, tot ce-şi dorea ea nu era această ultimă încercare disperată de fugari, ci să-l ia ca pe o biată pasăre rănită, să-l pună într-un cutie căptuşită cu vată şi să-i dea lapte cald cu pipeta. Îl iubea, îi iubea pielea catifelată şi arămie, mirosul ca de frunză al părului încurcat şi, mai presus de orice, ochii care odinioară erau mai deschişi, mai limpezi, plini de încredere. Şi el o iubea.

y

Doamne, binecuvântează-l pe Phil şi fereşte-l de rele, a zis băiatul şi, în tăcerea înmărmurită care a urmat rugăciunii, a adormit, alunecând într-un sforăit abia perceptibil, ca o şoaptă.

Gaura era strâmtă, păturile încurcate, iar băiatul dădea din picioare în somn ca de obicei, însă Dial a aţipit rapid şi nu s-a mişcat până când Trevor a scuturat-o de umăr, o singură dată, însă tare. Când ea s-a trezit, el i-a pus mâna murdară de ţărână peste gură şi ea a înţeles că băiatul se ridicase în fund. Acum vedeau toţi trei prin fanta dintre acoperiş şi pământ: faruri galbene şi luminoase, lumini albe de cuarţ măturând cabana. Au auzit glasuri de bărbaţi, brusc foarte tare, în clipa în care uşa neîncuiată a cabanei a fost spartă şi dată în lături cu zgomot, iar luminile au traversat fiece cotlon, ca nişte creaturi demente ce se năpustesc furibunde asupra prăzii, cu aripi ascuţite de sticlă.

Cel mai tare a şocat-o faptul că i-au spart uşa, răutatea gestului. L-a ţinut pe băiat şi i-a acoperit urechiuşele turtite, iar el s-a lipit cât a putut de ea, însă nu avea cum să nu fi auzit lemnul despicându-se de sus până

jos, înjurăturile, bocancii duduind, corul strident al instrucţiunilor radio. Era fiica tatălui ei şi-i aştepta să vină. I-au pus mâinile pe o pernă înainte de a-l împuşca. Le-ar fi putut da foc de vii.

Băiatul stătea culcat între trupurile lor. Era ţinut mai strâns decât fusese vreodată, de pământ, de propria-i răsuflare, de Dial cea blândă, de Trevor cel aspru. Dial i-a acoperit urechile cu mâini foşnitoare şi l-a sărutat pe creştet, în timp ce poliţia a atacat cabana de parcă ar fi vrut s-o facă să sângereze. Ce-i înfuria oare aşa? El?

A auzit ultimul lucru spart şi s-a întins pe spate şi a privit farurile trecând razant peste vârfurile copacilor, în timp ce poliţia întorcea maşina, care se oprea, se opintea şi într-un final se îndepărta.

Apoi, tocmai când credea că s-a sfârşit, i-a auzit strecurându-se pe alte drumuri şerpuitoare, vizitându-le vecinii, căutându-i acolo. S-a trezit când se făcuse bine de tot ziuă, scuturat de Trevor. Au coborât dealul împreună, cu tălpile pline de rouă. Uşa de la intrare era încă roşie, însă sfărâmată în bucăţi, un fulger purpuriu în iarbă.

Staţi, a zis Trevor. Dial îl ţinea de mână. Trevor a urcat treptele.

Dial l-a atins pe creştet.

Trevor s-a întors cu pantofii pe care trebuia neapărat să-i poarte dacă voiau să intre.

Când a rămas în pragul uşii deschise, băiatului i-au venit în minte ratonii care sfâşiau gunoiul bunicii lui, genţile rupte, pernele eviscerate, pereţii aurii distruşi, precum cartoanele din spatele supermarketului Pecks. Dacă doriţi, le puteţi lua acasă, pentru foc.

Când a văzut ce provocase, băiatul a ştiut că trebuie să plece. Nu avea de ales. A ştiut-o înainte să apară Cap-de-budincă, şi au pornit toţi patru prin tufiş, ca să vadă ce a păţit fabrica tatălui ei, lumânările sparte, pereţii crăpaţi.

I-a spus micuţei Cap-de-budincă: Plec.

Când soarele s-a ridicat pe cer, mulţimea a dat înconjurul stricăciunilor şi, la fiecare nou popas, el spunea: Plec. Cerul era cât se poate de limpede. Sunetele se

auzeau cât se poate de clar. Ţipetele coţofenei australiene, care nu semănau cu altele de pe pământ. Cine spusese oare că parcă ar fi un înger care face gargară într-o vază de cristal?

Nimeni n-a zis că poate să mai rămână. S-a trezit singur, pe marginea unei stânci, când tot ce-şi dorea, din adâncul sufletului, era să fie tras înapoi şi strâns la piept, însă nici măcar Dial nu s-a putut duce cu el, deşi au petrecut toată ziua împreună. Au mers prin desiş, mâncând o felie de pâine cu miere într-un loc, bând un pahar cu lapte în altul. Hipioţii s-au purtat frumos cu el.

Le-a spus: Acum trebuie să plec. Ştia perfect ce spune.

Era prea brusc, însă întotdeauna e prea brusc, nu există niciun semn care să te anunţe că o să-ţi plesnească un vas de sânge. Mergi într-o direcţie aşteptându-te să poţi continua să mergi şi, chiar şi atunci când spui trebuie să plec, o spui în locul din care pleci, şi tocmai acest loc, cel care în curând va dispărea, este cel care-ţi populează ochii, plămânii, pământul lui îl porţi sub unghiile tale, în formă de semilună.

Spui lucruri despre viitor, însă nu ai fost acolo, aşa că n-ai de unde să ştii ce va fi.

Băiatul a zis: Trebuie să plec.

Toată lumea s-a dat din calea lui şi, chiar şi atunci când Trevor i-a făcut un săculeţ pentru desene şi Dial a stat lângă el atât de aproape că respirau acelaşi aer, şi în timp ce întindeau pe jos ambalajele de îngheţată, frunzele, desenele, fotografia cu tatăl lui, desenul pe care îl făcuse Dial, cu Phil în costum de papiţoi, şi când valiza a fost închisă şi legată şi Dial i-a scris numele pe ambele părţi, pe o parte, SIXTY-SECOND STREET, iar pe cealaltă KENOZA LAKE, a simţit cu fiece fibră a corpului aerul stingher dintre el şi toţi ceilalţi.

Totul îi devenise atât de familiar, kukaburele marcându-şi teritoriul în amurg, schiţând din zbor pătrate şi triunghiuri ce alcătuiau un gard vizibil cel puţin pentru ele, spunând că acest pământ este al lor.

Abia acum şi-au dat seama că li se furase Peugeotul, le fusese remorcat. Nu s-au întors în cabană. Era ca şi cum cineva ar fi murit înăuntru, ca şi cum liliecii şi lumina aurie, toate astea fuseseră sufocate şi căsăpite.

Băiatul voia să doarmă în mijlocul pădurii tropicale, însă Trevor a spus că şi în noaptea asta trebuie să doarmă împreună.

Băiatul a spus: O să vină din nou.

Trevor a spus că n-o să vină din nou şi Dial a început să plângă. A zis că-i pare rău. Apoi Trevor i-a explicat cum o să-l trimită înapoi la bunica lui, iară ca Dial să fie prinsă.

În stomacul lui era o minge de gheaţă mare cât un ou.

O să vină Rebecca să te ia, a spus Trevor.

S-a culcat ţeapăn între ei, complet singur. Dial a plâns, însă el nici măcar n-o auzea. El n-a plâns. L-a simţit pe orfanul de piatră lângă el şi au stat treji toată noaptea. Era o noapte distrusă, el le-o distrusese. Ea n-ar fi trebuit să plângă. El n-ar fi trebuit să fie furios. Nu era vina lor şi asta simţise toată noaptea: Am stricat totul.

Dimineaţa a venit încet, cenuşie ca nişte mâini murdare, iar Dial l-a îmbrăcat şi el era politicos şi epuizat, cu pleoapele neobosite neclintite. N-a vrut să facă duş, însă îşi simţea pielea acră şi şi-a luat în mână sacul cu desene şi bancnota de o sută de dolari, iar Trevor şi Dial au pornit alături de el pe poteca alunecoasă, trecând pe lângă locul în care se aflase maşina, iar acum nu mai era decât o pată întunecată de benzină şi apoi luând-o pe drum, unde era încă prea beznă să vezi pietricelele roşii şi galbene de pe jos. A luat totuşi două.

Dial l-a ţinut de umeri şi a îngenuncheat în mijlocul drumului.

Te iubesc, Che. Să ştii că nu regret nimic.

El nu ştia ce să spună. Era furios, dar trebuia să plece şi Trevor a încercat să-şi ia rămas-bun, după care maşina Rebeccăi s-a apropiat şuierând pe drumul acoperit cu nisip, tăcută precum un rechin şi, înainte ca vreunul dintre ei să apuce să facă un ultim gest semnificativ, el se

afla deja pe scaunul din faţă, cu valiza, şi nu avea să mai vadă niciodată acea cabană în tot restul vieţii lui, şi nici să mănânce mazăre sau papaya crescute aici, iar pielea pe care o lăsase în urma lui avea să se preschimbe în pulbere şi aveau să treacă secole, iar acea părticică din el urma să rămână aici, în această vale.

Eşti bine?

Da.

Asta a fost tot. N-a întrebat unde e dus, chiar dacă-şi simţea scrotul aspru şi tare ca o pipotă de pui, şi a privit toate curbele familiare ale drumului luminate de farurile maşinii Rebeccăi.

Mă duci la poliţie?

Nu, nu tocmai.

Poate că ea credea că el ştie ce urmează să se întâmple, însă el nu ştia absolut nimic. Când au intrat pe Bruce Highway, a luat-o spre nord.

Ne ducem în Canada?

Nu, nu chiar atât de departe, a spus ea. Însă au mers vreme îndelungată, mult mai repede decât conducea Dial. Traficul nu era prea aglomerat şi, în curând, ea a virat spre stânga şi au ajuns la o poartă de sârmă, de genul celei de la Trevor de acasă, după care au urcat pe un drum în pantă, până sus, pe creastă, unde ea a oprit maşina.

Se iviseră zorii şi lumina se lăsa, joasă, peste arborii de hârtie şi trestia din Coolum, până departe, spre culmea semeaţă a muntelui Ninderry. Când s-a dat jos din maşină cu valiza lui din placaj prelucrat artizanal a simţit vântul şi i s-a ridicat tot părul de pe braţele goale, de pe ceafa şi de pe întreg corpul şi, într-un final, s-a uitat la Rebecca şi a înţeles că ea nu ştie ce să-i spună.

Nu te cunoşteam, a spus.

Nu.

Eşti un puşti incredibil.

Mulţumesc.

Îmi pare rău pentru pisica ta, a spus ea.

E în regulă.

Nu, chiar îmi pare sincer rău.

Şi a început să plângă şi să-l îmbrăţişeze, cu faţa lătăreaţă strălucitoare şi roşie, şi lui îi părea rău pentru ea, însă nu era în stare să gândească.

Ce-o să se întâmple acum?

Ea şi-a suflat nasul.

Trebuie să mă duc şi să le spun tinde eşti.

Bunicii mele.

Poliţiei, a zis ea, privind peste umăr. Nu prea erau multe de văzut. Un pâlc de salcâmi lângă gardul îndepărtat şi vreo câteva vaci.

ăla e un taur?

Nu, a spus ea, de parcă ar fi ştiut. Trebuie să plec.

OK.

Îmi pare rău c-am dat apă la şoareci.

E OK, a zis el.

Ea i-a întins mâna şi el i-a strâns-o, apoi a privit-o cum porneşte maşina şi înconjoară dealul, iar pe urmă coboară şi o coteşte spre dreapta. O vedea din locul în care stătea, pe creastă, cum se îndreaptă spre nord, către un alt oraş. S-a gândit că probabil va suna de la o cabină telefonică aflată cât mai departe.

Apoi n-a mai avut nimic de făcut, decât să aştepte.

Ar fi trebuit să-i dea un pulover. Au uitat. A stat şi a ascultat camioanele triste şi singuratice ce goneau pe şoseaua de la picioarele lui şi a privit o pasăre, un uliu după câte şi-a dat seama, învârtindu-se în cercuri deasupra lui. La ora aia era deja destul de înspăimântat. De teamă să nu cumva să fie ucis sau să păţească cine ştie ce. Când a văzut maşina de poliţie pe drumul de dedesubt, s-a culcat la pământ. Puţin mai departe de el, era o gaură unde poate cândva trăise un iepure. S-a târât uşor în direcţia ei, peste iarba joasă, cafenie. Şi-a dorit să se poată întinde lângă Trevor şi Dial, să simtă sângele şi osul şi pământul în jurul lui şi să nu se mai mişte niciodată.

Nu-l putea vedea nimeni de pe drum şi a zăcut aşa preţ de vreo cinci minute, apoi poate încă alte cinci minute şi probabil că s-a scurs cel puţin o jumătate de oră înainte să audă maşina şi să ştie că ajunsese, în sfârşit, la final.

Întotdeauna se întâmplă prea brusc. La opt ani, ştia deja asta. Sfârşitul va veni ca un copac ce se prăbuşeşte în noapte.

L-a auzit pe şofer apropiindu-se, cu motorul subturat şi ambreiajul apăsat. S-a întors să se uite spre cer şi abia atunci, cu ambele urechi brusc alertate, a înţeles că maşina nu vine dinspre drum, ci dinspre salcâmi şi dinspre taurul din apropierea lui, Vauxhall Cresta[40] albastru-gheaţă, cu doar şapte sute de mile la bord, apropiindu-se în viteză, în prea mare viteză, traversând păşunea, înălţându-se şi aterizând cu zgomot, venind ţintă spre el, apoi virând lateral ca un avion gata să aterizeze, iar la volan, în spatele parbrizului strălucitor era Anna Xenos, cu coatele îndepărtate, capul în faţă şi lângă ea se afla Trevor, şi se apropiau atât de repede, încât băiatul a sărit din calea lor ca să nu-l facă una cu pământul şi ei l-au văzut, au deschis uşa pasagerului ca să-l tragă în maşină din mers, să-l ţină strâns la piept, să-l ia să fie al lor pentru totdeauna, fără să se gândească la consecinţe, fiindcă nu voiau să rămână fără el, pentru că făcea parte din viaţa lor.

Ceea ce a simţit în acele clipe băiatul ar fi putut fi măsurat cu o riglă de treizeci de centimetri, un junghi ascuţit şi arzător care, în chip ciudat, nu l-a durut deloc. I-a băgat cineva un cuţit în spate, s-a gândit. Chiar şi mai târziu, când era adult, avea să fie convins că atunci îi rămăsese ceva în corp – ceva mic, neted, nu o perlă, ci ceva mult mai lustruit, mai luminos, un soi de sământă despre care, în timp, avea să pretindă că e doar o simplă amintire, nimic mai mult. Avea s-o poarte cu el de-a lungul potecii presărate cu bălării care avea să fie propria lui viaţă, ridicolă şi, din când în când, dezastruoasă.

Scriitorul Peter Carey s-a născut la Bacchus Marsh, Victoria, în Australia, în 1943. Îşi face studiile ştiinţifice la Monash University, apoi lucrează în publicitate. Debutează cu două volume de povestiri: War Crimes (1979) şi The Fat

---

40 Automobil britanic lansat în 1954, unul dintre cele mai elegante ale anilor ’50. însăşi regina Elisabeta II a folosit ani la rând o versiune Estate a acestuia, pentru transportul personal.

Man în History (1980). Urmează apoi o serie de romane: Bliss (1981, distins cu Australian National Book Council Award), Illywhacker (1985, nominalizat la Booker Prize şi la World Fantasy Award for Best Novel, câştigător al Ditmar Award for Best Australian Science Fiction Novel în 1986), Oscar and Lucinda (1988, Booker Prize for Fiction), The Tax Inspector (1991), The Unusual Life of Tristan Smith (1994), Jack Maggs (1997, Commonwealth Writers Prize în 1998), The True History of the Kelly Gang (2001, al doilea Booker Prize), My Life as a Fake (2003), Furtul. O poveste de iubire (Theft: A Love Story, 2006), Viaţa mea clandestină (His Illegal Self, 2008) şi Parrot and Olivier în America (2009). Peter Carey semnează, de asemenea, scenariul filmului Until the end of the World, regizat de Wim Wenders. A publicat o carte pentru copii, The Big Bazoohley (1995), şi două volume de eseuri: 30 Days în Sydney: A Wildly Distorted Account (2001) şi Wrong about Japan (2005). Peter Carey este cel mai important scriitor australian, deţinător a peste douăzeci şi cinci de premii şi distincţii literare. I s-au acordat trei titluri de onoare: Fellow al Royal Society of Literature, al Australian Academy of Humanities şi al American Academy of Arts and Sciences. În prezent predă creative writing la New York University.

Peter Carey este unul din cei doi scriitori (alături de J.M. Coetzee) care au obţinut Man Booker Prize de două ori. De asemenea, a primit patru Miles Franklin Awards. Viaţa mea clandestină e o evocare fascinantă şi inteligentă a Americii de la finele anilor ’60, dublată de o poveste de iubire – cea dintre un băieţel tânjind după părinţii lui absenţi şi o tânără al cărei sentiment neaşteptat pentru el îi schimbă complet viaţa.

„Un roman dens şi captivant, ce poate fi savurat atât pentru frumuseţea prozei şi pertinenţa temelor sale, cât şi pentru modul desăvârşit în care autorul ştie să orchestreze emoţiile/.”.

Sunday 1 elegraph

„Citind acest roman ai sentimentul că priveşti chiar

inima omului şi lumea însăşi prin sticla deformatoare, dar exactă a unei lupe – una pe care o poartă în buzunarul lui un băiat de şapte ani… Splendidele sale fire narative tensionate, agitate, întunecate, maiestuoase sunt însufleţite de o scriitură ludică şi de o profundă conştiinţă comică… Asemeni celorlalte cărţi ale lui Carey, Viaţa mea clandestină e o aventură a sufletului modern.”, T… n mi

New York Review of Books

„Carey s-a dovedit încă o dată un adevărat maestru al perspectivei.

carte viscerală şi superb scrisă. Romanul evocă o vârstă a Americii i lumea era dispusă să rişte totul pentru o cauză, pentru visul de a într-o lume mai bună.”, ban trancisco Lhromcic în

ISBN 978 – 973 – 689 – 366 – 71

Peter Carey este unul din cei doi scriitori (alături de J. M. Coetzee) care au obținut Man Booker Prize de două ori. De asemenea, a primit patru Miles Franklin Awards. *Viața mea clandestină* e o evocare fascinantă și inteligentă a Americii de la finele anilor '60, dublată de o poveste de iubire – cea dintre un băiețel tânjind după părinții lui absenți și o tânără al cărei sentiment neașteptat pentru el îi schimbă complet viața.

„Un roman dens și captivant, ce poate fi savurat atât pentru frumusețea prozei și pertinența temelor sale, cât și pentru modul desăvârșit în care autorul știe să orchestreze emoțiile."

Sunday Telegraph

„Citind acest roman ai sentimentul că privești chiar inima omului și lumea însăși prin sticla deformatoare, dar exactă a unei lupe – una pe care o poartă în buzunarul lui un băiat de șapte ani... Splendidele sale fire narative tensionate, agitate, întunecate, maiestuoase sunt însuflețite de o scriitură ludică și de o profundă conștiință comică... Asemeni celorlalte cărți ale lui Carey, ***Viața mea clandestină*** e o aventură a sufletului modern."

New York Review of Books

„Carey s-a dovedit încă o dată un adevărat maestru al perspectivei. O carte viscerală și superb scrisă. Romanul evocă o vârstă a Americii când lumea era dispusă să riște totul pentru o cauză, pentru visul de a trăi într-o lume mai bună. "

San Francisco Chronicle

ISBN 978-973-689-366-7

